1907

தாயுமானவ சுவாமிகள் திருப்பாடல் திரட்டு

உ

கடவுள் துணை.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இஃது

ஊ. புஷ்பரதசெட்டி

அண்டு கம்பினியாரால்

கலாரத்நாகரம்

என்னுந்தமது அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை:

1907.

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

புண்ணிய பூமியாகிய இப் பரதகண்டத்திலே, தென்னாடுகள் பலவற்றினுஞ் சிறந்ததும், திவ்விய க்ஷேத்திரங்கள் நிறைந்து விளங்குவதுமாகிய சோழமண்டலத்திலே, வேதாரணியம் என்னும் வடமொழிப் பெயரையுடைய திருமறைக்காடாகிய சிவஸ்தலத்திலே, சற்றேறக்குறைய உ௫0-வருஷங்களுக்கு முன்னே, வேளாண் குலத்திலே, குரு லிங்க சங்கம பத்தியிலே சிறந்தவராய்க் கேடிலியப்பப்பிள்ளை என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவராலே அந்தச் சிவஸ்தல விசாரணை நடத்தப்பட்டு வந்தது. அக்காலத்திலே திரிசிரபுரத்திலே செங்கோல் நடாத்திய விஜயரகுநாத சொக்கலிங்கநாயகர் என்பவர் கேடிலியப்பப்பிள்ளையினுடைய நற்குணங்களையும் கணக்கு வல்லமையையும் கேள்விப்பட்டு, அவரை வரவழைத்துப் பரீக்ஷித்து, அவருக்குத் தமதரண்மனையில் பெரிய சம்பிரதி யுத்தியோகம் கொடுத்தனர். அக் கேடிலியப்பப்பிள்ளை

சந்ததி யில்லாதவராய் வருந்திய தமயனாரை மகிழ்விக்கும்பொருட்டுத் தம்முடைய ஓரே புத்திரனான சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் குமாரனை அவருக்குச் ஸ்வீகாரமாகக் கொடுத்துவிட்டனர்.

பின்பு தம்மரபு விளங்கவேண்டித் தமக்குச் சந்ததியுண்டாக அருள்புரியும்படிக்கு அந்தத் திரிசிரபுரத்திலே எழுந்தருளியிராநின்ற தாயுமானேசுரரைத் தரிசித்துக் கொண்டுவந்தனர். அக்கடவுளின் திருவருளினாலே ஓராண்பிள்ளை பிறந்தது. அதுகண்டு தந்தை மகிழ்ந்து அக்கடவுளுக்குக் காணிக்கை முதலானவை செலுத்தி குமாரனுக்குத் தாயுமானவர் என்கிற அக்கடவுளாது திருநாமத்தையே சூட்டினர். அந்தத் தாயுமானவர் தந்தை செய்யு முயற்சியளவிற் கதிகமாகவே கீர்வாணம் தமிழ் முதலிய பாஷைகள் கற்றுக் கல்வித்தேர்ச்சியிலே சிறந்தவரானார். உண்மை, அன்பு, பொறுமை, அடக்கம், இரக்கம் இவை முதலிய நற்குணங்க ளெல்லாம் அவரோடுகூடவே வளர்ந்தன. ஒரு அஞ்ஞானியினது மனமானது நிலையில்லாத செல்வப்பொருளை எப்படிப் பற்றிநிற்குமோ அப்படியே இவரது மனமானது தத்துவப் பொருளையே விரும்பி நின்றது. அப்படி யிருக்கையில், திருமூலநாயனார் மரபிலே எழுந்தருளிய மௌன தேசிகர் என்பவர் ஒருகால் தாயுமானவரைச் சந்தித்து அவரது அதிதீவிர பக்குவத்தைக் கண்டு, வேதாகமங்களின் முடிவான தத்துவப் பொருளை உபதேசித்தருளி

தாயுமானுர் உபதேசம்பெற்ற ஐதிகம்

C.[illegible]N. 1906.

தாயுமானவர் நிஷ்டையிலிருப்பது

C.V.N.

தாயுமானசுவாமிகளை அரசன் சிம்மாசனத்திலிருத்தி வணங்கியது.

ஞர். அன்றுதொட்டுத் தாயுமானவர் தமது ஞானசா ரியரிடத்தே பத்திமிகுந்து அவர் உபதேசப்பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து, தினந்தோறும் தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியிலே நிஷ்டை செய்துகொண்டு வந்தனர். சில காலஞ் சென்றபின்பு தமது பிதாவான கேடிலியப்பப் பிள்ளை என்பவர் தேகவியோக மடைந்தனர். அதனாலே தாயுமானவர் தந்தையினது லௌகிகத் தொழிலைத் தாம் பார்த்துவர விருப்பமில்லாதவரா யிருந்தும் அரசனது வேண்டுகோளால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அரசன் முதலிலே அவரை ஞானவானென்று அறிந்திலனாயினும் கேடிலியப்பப்பிள்ளையினும் இவர் யோக்கியர் என்று நன்கு மதித்து மிகவுஞ் சிறப்புடனே வைத்திருந்தனன்.

இப்படி யிருக்கையில் கழைக்கூத்தனுடைய கருத்து உடற்காப்பிலும் அவனதுசெய்கை கூத்திலும் எப்படி வைக்கப்பட் டிருக்குமோ அப்படி தாயுமானவரது கருத்து சிவத்திலும் அவரது செய்கை லௌகிகத்திலும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்படியே சிலநாட்கள் கழிந்த தன்மேல் விவேகியாகிய அரசன் அவரிடத்தே விளங்கிய அபூர்வமான சில செய்கைகளைக் கண்டு வுடனே அச்சமும் அன்பும் உடையவனாய், அவரை அழைப்பித்து உயர்ந்ததோர் ஆசனத்தின்மேல் இருந்தருளச்செய்து, "சுவாமி! உமக்கு ஊழியம் செய்யத்தக்கவனாகிய அடியேன் இதுகாறும் உமது மகிமையைக் கண்டறிய மாட்

டாதவனாய் ஒன்றினும் பற்றிலாத உம்மை எனது ஊழியத்திலே வைத்திருந்த பெருங்குற்றத்தைக் கிருபாமூர்த்தியாகிய தேவரீர் பொறுத்தருளி, இன்று முதலாக அடியேனால் ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்வித்துக்கொண்டு, நிஷ்டைக்குக் குறைவுபடாமல் இருந்தருளலாம்'' என்று வேண்டிக்கொண்டனன். அதுகேட்டுத் திருவுளமகிழ்ந்து தாயுமானவர் அன்றுமுதலாக அலைவற்ற ஞானயோகத்திலே அறிவைச் செலுத்தி, சிவபெருமானையும் ஞானாசிரியரையும் அற்புத சின்மய மதுரமான தமிழ்ச் செம்பாடல்களாற் றுதிசெய்து வந்தனர்.

இவ்வாறு நிகழுகையில் அரசன் சிவபதமடைய, அவ்வரசன் மனைவி தாயுமானவரது திருமேனியின் பொலிவைப் பற்றியும் முகவசீகரத்தைப் பற்றியும் பலரால் பலமுறை கேள்விப்பட் டிருந்தவ ளாதலால், உடனே அவரை வரவழைத்துக் கண்களிகூர நோக்கி, கேள்விப்பட்ட வளவினும் அவரது பொலிவு அதிகமாய் விளங்கக் கண்டு உளமருண்டு, அவரைத் தன்னரசாட்சிக்குத் தலைவராக்கவும் தன்னால் விரும்பப்பட்ட தகாத செய்கைக்கு உடன் படுத்தவும் தான் கொண்டகருத்தை அவருக்குக் குறிப்பித்தாள். அவள் கருத்தையறிந்த தாயுமானவர் உடனே ஒரு உபாயவழியினாலே அங்கிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு, விரைந்து அவள் அரசாட்சியி னெல்லையைக் கடந்து, இராமநாதபுரம் சேர்ந்து அங்கெழுந்தருளி யிருந்தனர். இது செய்தி சிவசிதம்பரப்பிள்ளை

செவியை யடைந்தமாத்திரத்திலே அவரும் தன் சிறிய தாய் குமாரரான அருளையப்பிள்ளையும் தம்மைத்தேடிக் கண்டுபிடித்துச் சந்ததி விளங்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துக்கொண்டு, திருக்கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும்படி முயற்சிசெய்தார்கள். தாயுமானசுவாமிகளுக்கு அது விஷயத்திலே சிறிதும் திருவுளமில்லாதிருந்தும் தமயனாது வேண்டுதலின் மிகுதியினாலே உடன்பட்டனர். சிலவருடத்திற்குள்ளே பத்தினியார் ஓராண்பிள்ளையைப் பெற்றுவைத்துச் சிவபதம் அடைந்தார். அந்தப் பிள்ளைக்குக் கனகசபாபதிப்பிள்ளை யென்று பெயரிட்டனர். அதுமுதலாகத் தாயுமானசுவாமிகள் கௌபீனத்தோடே பரிசுத்த சிவஸ்தலங்கள் தோறும் சஞ்சரித்துக் கொண்டு, இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களெல்லாம் மெய்ஞ்ஞான ஒளியைப்பெற்று அஞ்ஞான விருளினின்று நீங்கி உய்யும் பொருட்டுப் பலவகைப்பட்ட அற்புதமான பாடல்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினர். அருளையர் என்பவரும் அவரிடத்தே தத்துவோபதேசம் பெற்று அவரைவிட்டகலாமல் பணிவிடை செய்துகொண்டு வந்தனர். சுவாமிகள் ஒருகால் சிவயோகநிலையிற் சிதறாமல் வெகுகாலமளவு மிருந்து கண்விழித்தபோது சின்னாளாய் மழையின்றி வருந்தும் மன்பதைகளின் இன்னலையுணர்ந்து கருணைகூர்ந்து,

"சைவ சமயஞ் சமயமெனி லச்சமயத்
தெய்வம் பிறைசூடுந் தெய்வமெனி—லைவரைவென்
றானந்த வெள்ளத் தழுந்துவது முத்தியெனில்
வானங்காள் பெய்ம்மின் மழை." என்றருள உடனே
மழைபெய்து உலகத்தைச் செழிப்பித்தது.

இத்தகைய மகிமைகள் பலவியற்றிக்கொண் டிருந்து சின்னாளின்பின் தாயுமானசுவாமிகள் அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய சிவத்திலே கலந்தபின்பு அருளையசுவாமிகள் அகவற்பாவினாலே குருவைத் துதித்துச் சிவயோகத்திலே யிருந்து தமக்குப்பின் பக்குவப்பட்டு வரும் அடியார்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் விதம் மேல்படி கனகசபாபதிப்பிள்ளைக்கு அபிஷேகம் செய்தருளினார்.

இக் குருபரம்பரையில் தஞ்சைமாநகரத்துக்குக் கீழ்ப்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள தாயுமானவர் மடத்திலிருந்த அம்பலவாண சுவாமிகளுடைய அடியார் கூட்டத்திலே ஒருவராகியும் அந்த ஆதீனத்துக்கு உரியவராகியுமுள்ள எடுத்துக்கட்டி அருணாசலசுவாமிகளிடத்திலிருந்த ஆதீன புஸ்தகத்தையும் மற்றுஞ் சில புஸ்தகங்களையும் அழைப்பித்து ஒப்பிட்டு இப்புத்தகத்திலுள்ள பாடல்கள் ஆதியில் அச்சிடப்பட்டனவாய்த் தெரியவருகின்றது.

தாயுமானசுவாமிகள் சரித்திரச்சுருக்கம்
முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

நூலினுட் பிரிவு.

	பக்கம்.		பக்கம்.
திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்	௧	நினைவொன்று	௧0௩
		பொன்னைமாதரை	௧0௬
பரிபூரணானந்தம்	௩	ஆரணம்	௧௨௧
பொருள்வணக்கம்	௧0	சொல்லற்கரிய	௧௨௪
சின்மயானந்தகுரு	௧௪	வம்பனேன்	௧௨௭
மௌனகுருவணக்கம்	௨௧	சிவன்செயல்	௧௨௯
கருணாகரக்கடவுள்	௨௮	தன்னையொருவர்	௧௩௨
சித்தர்கணம்	௩௫	ஆசையெனும்	௧௩௪
ஆனந்தமானபரம்	௪௨	எனக்கெனச்செயல்	௧௪௪
சுகவாரி	௪௮	மண்டலத்தின்	௧௫0
எங்குநிறைகின்ற பொருள்	௫௬	பாயப்புலி	௧௫௩
		உடல்பொய்யுறவு	௧௬௭
சச்சிதானந்தசிவம்	௬௪	ஏசற்றவந்நிலை	௧௮௨
தேசோமயானந்தம்	௭௧	காடுங்கரையும்	௧௮௪
சிற்சுகோதயவிலாசம்	௭௯	எடுத்ததேகம்	௧௮௫
ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்	௮௫	முகமெலாம்	௧௮௬
		திடமுறவே	௧௮௬
தேன்முகம்	௯௭	தன்னை	௧௮௮
பன்மாலை	௯௯	ஆக்குவை	௧௮௮

	பக்கம்.		பக்கம்.
கற்புறுசிந்தை	கஅகூ	அன்புநிலைமை	உஎச
மலைவளர்காதலி	ககூ0	அன்பர்நெறி	உஎசு
அகிலாண்டநாயகி	ககூசு	அறிஞருரை	உஎஎ
பெரியநாயகி	ககூசு	நிற்குநிலை	உஎகூ
தந்தைதாய்	ககூஎ	நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்	உஅஉ
பெற்றவட்கே	ககூகூ	காண்பேனோ வென்கண்ணி	உஅச
கல்லாலின்	உ0க	ஆகாதோவென் கண்ணி	உஅஅ
பராபரக்கண்ணி	உ0சு	இல்லையோவென் கண்ணி	உகூக
பைங்கிளிக்கண்ணி	உரு0	வேண்டாவோ வென்கண்ணி	உகூஉ
எந்நாட்கண்ணியில்.		நல்லறிவேயென் கண்ணி	உகூஉ
தெய்வவணக்கம்	உருஎ	பலவகைக்கண்ணி	உகூங
குருமரபின் வணக்கம்	உருகூ	நின்றநிலை	உகூசு
அடியார்வணக்கம்	உசு0	பாடுகின்றபனுவல்	உகூஎ
யாக்கையைப் பழித்தல்	உசுக	ஆனந்தக்களிப்பு	உகூஅ
மாதரைப்பழித்தல்	உசுங	அகவல்	ங0ரு
தத்துவமுறைமை	உசுச	வண்ணம்	ங0எ
தன்னுண்மை	உசுஎ		
அருளியல்பு	உசுஅ		
பொருளியல்பு	உஎ0		
ஆனந்தவியல்பு	உஎஉ		

நூலினுட்பிரிவு முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களுள் முதன் மூன்றுபாடல்களுக்கும் உரை.

க-வது. பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெ னாதபடி யெங்கும்ப்ர காசமா
யானந்த பூர்த்தி யாகி
யருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்கு
ளே யகிலாண்ட கோடி யெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக் கினிற்
றட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வ மென்றெய்வ மென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவ ழக்கா

யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ள தெதுமேற்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே
கண்டனவெ லாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய் குவாம்.

இந்நூலாசிரியர் மேலே [உ-வது பாட்டில்] "பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என வியந்து வாழ்த்துதல் செய்யும் சிவத்தின் வியாபக வியாப்திகள் பலவற்றையும் தொகுத்து 'முடிந்தது முடித்தல்' என்னும் உத்தியால் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டது இச்செய்யுளின் கருத்தாம்.

அங்கு இங்கு எனாதபடி என்பது: — அண்டபகிரண்டங்களாகிய சேய்மைக்க ணுள்ளதெனவும், அன்றிப் பூமி பாதலங்களென்னும் அணிமைக்க ணுள்ளதெனவும் கண்டித்துரைக்கப்படாமை.

இனம்பற்றி உங்கு எனவுங் கூட்டி அவ்வற்றிற்கு இடைவெளியின்க ணுள்ளதெனவு முரைக்க.

'என்னாத' என்பது 'எனாத' என இடைகுறைந்தது;

எங்கும் ப்ரகாசமாய் என்பது: — மேல், கீழ், உள், புறம், நடு, பக்கங்க ளனைத்தினும் பரந்துநிற்கும் பேரொளியாகி,

ஆனந்த பூர்த்தியாகி என்பது:— அவ்வாறே யகண்ட பூரணாநந்தமாகி,

ஆனந்த பூர்த்தி—வடசொற்புணர்ச்சியாதலின் இயல்பாயது.

அருளொடு நிறைந்தது எது என்பது:— தனது திருமேனியாகிய பேரருளோடு விபுவாயுள்ளது எப்பொருள்?

ஒடு உருபு 'ஈட்டிய விரண்டாம்வேத நூறுருவோ டெழுந்தது' என்றாற்போல ஒற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது.

அருள் ஆவது - அபின்னசத்தி; நிறைவு ஆவது - உதியாமல் முக்காலத்தினும் உள்ளதாகி, ஓங்கிப் பேராமல், குறையாமல், இடையறாமல், அசைவின்றிப் பரந்துநிற்குந் தன்மை. இதனைப் பூரணமென்றும் விபுவென்றுங் கூறுவர். இந்நூலாசிரியர் மேலே "அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி யானந்த மானபரமே" என்றும், "பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணனந்தமே" என்றும் பலவிடங்களினும் கூறியவாறுணர்க.

அன்றியும், அங்கு - வீடுபேறாகிய அம்மைக்கண்ணும், இங்கு - உயிர்வாழ்க்கைக் கிடமாகிய இம்மைக்கண்ணும், எனலும் ஒன்று. இனம்பற்றி உம்மைக் கண்ணுமெனக் கூட்டியுரைக்க. எனவே, அண்டதத்துவம் பிண்டதத்துவமுதலிய அனைத்திடமுமாமென்பது பெற்றாம். அவை

யாவன:—பிருதிவியண்டம் - புவலோகமுதல் சிவலோகமளவாக ஏழுலோகமும், மேல் அண்டகடாகமும் பிரமாண்டமும், மேல் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் மனம் புத்தி ஆங்காரம் குணம் ஆகிய அண்டங்களும், இவைக்கு மேல் பிரகிருதியண்டமும், மேல் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் அசுத்த மாயையும், அதன்மேல் சுத்தமாயையில் சுத்தவித்தை மாகேச்சுரம் சாதாக்கியங்களும், அவைக்குமேல் பரவிந்து பரநாதங்களும், எண்பத்துநூறாயிரம்யோசனை கனமுள்ள பூமியும், கனிட்டபாதலமும், கீழே ஆடகேசுரர்க்குப் புவனமாகிய ஏழுபாதலங்களும். கூர்மாண்டரென்னும் உருத்திரபுவனமுமாய் அண்டகடாகமுட்பட்ட புவனமும், இன்ன அண்டங்களனைத்திற்கும் ஆதார பூதமாய்ச் சிவ சத்தியான ஆதாரசத்திக்கும் அப்பாலும் சிவத்தின் பூரண அளவு எல்லைப்படாதாதலால்,

"ஆதியுமந்தமுமில்லா வரும்பெருஞ்சோதி"

எனவும்,

"அப்பாலைக்கப்பாலைப்பாடுதுங்காண்"

எனவும் பெரிய ருரைத்தவாற்று னுணர்க.

அங்குள்ளது எனின் இங்கில்லதெனவும், இங்குள்ளது எனின் அங்கில்லதெனவும், அங்கிங்குள்ளது எனின் எங்குமில்லதெனவும், எங்குமுள்ளது எனின் ஏற்றத்தாழ்ச்சியாயிருக்கிற தெனவும் ஐயப்பொருட்கு இடமாகாமே

“அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி” என வற்புறுத்திக் கூறினர்.

அநாதி முத்த சித்துருவாகிய பதிக்கு அருளே திருமேனி என்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம்-க, பாட்டு-சஎ.)

“உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றும்
கருமமுமருளரன்றன்கரசரணாதிசாங்கம்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றானே.”

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தன் அருள் வெளிக்குளே என்பது :—அங்ஙனம் தனது அருளாகிய வெளியினிடத்தே,

கடவுளின் பொதுக்குணங்களெட்டில் ஒன்றாகிய பேரருளுடைமை யெனும் பெயரைக்கொண்டு “அருள்வெளி” என்றனர். இதே பரவெளி. சிதாகாசமென்பதும் சிதம்பர மென்பதும் அதற்கே பெயராம். இதினின்றும் அண்டவெளி தோன்றி, யதினின்றும் மனவெளி தோன்றி தோற்றமுறையானே யொடுங்கும். மனவெளி யென்பது மனம் விரிந்த இடம். அண்டவெளியென்பது ஒவ்வோரண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் வெளி. பரவெளி யென்பது எல்லாவற்றையும் தன்னுளடக்கியிருக்கும் வெளியாம்.

அகிலாண்டகோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கு என்பது:— அனந்தகோடி அண்டபுவனங்கண் முற்றும் பரிணமித்துத் தங்குமாறு.

இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த்தழைத்தது எது? என்பது:— அருளைக் கருதி இச்சையை வைத்து உயிர்கட்குள் உணர்வாகி விரிந்துள்ளது எப்பொருள்?

அருள்வெளி என்பது தனது சந்நிதானமாம்; ஆகவே, தனது சந்நிதான மாத்திரத்தாலே எல்லாவுலகங்களுந் தோன்றி விரிந்து அடங்கு மென்பதாயிற்று. தனது அருள் ஆதியி லொன்றாயிருந்து, பின்னர் இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி, முறையே மலத்தான் மூடப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்தற்பொருட்டு வைத்த கிருபையை 'இச்சைவைத்து' என்றும், தனது ஞானசத்தியால் அவர்களது நலத்தை விரும்பி அறிதலை 'உயிர்க்குயிராய்' என்றும், கிரியாசத்தியால் அவர்களுக்குத் தநுவாதிபிரபஞ்சங்களைத் தருதலை 'தழைத்தது' என்றும் கூறினர்.

ஆன்மாவும் இச்சை ஞானம் கிரியைகளை உடையனாயினும் அவற்றை அணுதியாகிய மலம் மறைத்து நிற்கும். மெய்ப்பொருளின் சத்திகள் ஒன்றானும் மறைக்கப்படாமல், தான் அவற்றின் முகமாக ஆன்மாவுக்குக் கன்மவளவையால் போகாதிகளைக்கொடுத்து, அவற்றால் தாக்கப்படாமல், தன்னந்தானு யறிந்துவிளங்கு மியல்பிற்று. இதுவே அவ்விரண்டற்கும் வேற்றுமை எனக்காண்க.

தனது சந்நிதிமாத்திரமன்றி யாண்டும் பிறிதோரிட மின்றுதலால் ‘அருள்வெளிக்குளே’ என்று தேற்றப் பொருளிற் கூறினர்.

“இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது” என்ற தற்கு உதாரணம் :—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க-பா-சுங.)

“ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் ரெருமூன் ருகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணைச மாகும்
நன்றெலா ஞான சத்தி யானயந் தறிவ னுதன்
அன்றருட் கிரியை தன்னு லாக்குவ னகிலமெல்லாம்.”

தன் சந்நிதியின்கண் முத்தொழில்களும் நிகழுமென் பதற்கு உதாரணம் :—

(திருவிளையாடற்புராணம், பாயிரம்.)

“பூவண்ணம்பூவின்மணம்போலமெய்ப்போதவின்ப
மாவண்ணமெய்கொண்டவன்றன்வலியாணைதாங்கி
மூவண்ணறன்சந்நிதிமுத்தொழில்செய்யவாளா
மேவண்ணலன்னான்விளையாட்டின்வினையைவெல்வாம்.”

மனவாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது? என்பது :—மனத்தான் இத்தன்மைத்தென நினைத்தற் கும், வாக்கால் இன்னதென உரைத்தற்கும் இயையா வண்ணம் அதீதமாய் நின்றது எப்பொருள்?

இனம் நோக்கிக் காயத்தாலும் பற்றற் கமையாதென வும் உரைக்க. இதனுல் திரிகரணமெனும் தத்துவ மூன்

றற்கும் மேலாய் நிலைபெற்றுள்ளது அப்பொருள் என்றதாம்.

இத்திரிகரணங்களிலும் அப்பொருள் தங்கியிருந்தும் அப்படி தங்கியிருப்பதை யுணராம லிருப்பதுந் தவிர, அஞ்ஞான விசேஷத்தால் தட்டுப்படாமலும் கூடவிருக்கின்ற தெனல்.

உள்ளேநின்று சங்கற்பவிகற்பங்களைச் செய்வதால் சலம் என்றும், இந்திரியங்களைப் புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்துவதால் அசலம் என்றும் கூறப்பட்ட மனம் பிரகிருதியில் தோற்றம். சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குகளும் விந்துவில் தோற்றம். இவையெல்லாம் பசு பாச ஞானங்களின் வழிப்பட்டு இயங்கிப் பின்பு பதிஞானம் மேற்பட்டெழும் எழுச்சியின்கண் கீழ்ப்பட் டடங்குமாதலால், அவற்றில் 'தட்டாமல் நின்றதெது' என்றார். இஃது நின்மலதுரியம். இந்நிலையின்கண் மனச்செயலும் வாக்கின் காரியங்களும் இல்லையாய் நிற்க, மேல் அவற்றோடு சிறிதுந் தாக்கற்றதாய்ச் சிவம் அதீதமாகி நிற்கும் என்பதாம்.

வாக்கு நான்கனுள் சூக்குமை விந்துவினுள்ளே அரும்பும்; பைசந்தி இதயத்துள் மயின் முட்டையுட் சலம்போன்று மலரும்; மத்திமை கண்டத்துள் சவிகற்பமா யுணரத்தக்க ஒலியாய்க் காய்க்கும்; வைகரி வாயினின்றும் செவியிற் கேட்கப்படுவதாய்ப் பொருள்தருமொலியாய்க் கனிந்து வெளிப்படும்; இவை வாக்கின் உற்பத்தியாம்.

மனவாக்கு முதலியவற்றில் தட்டாதது என்றதற்கு உதாரணம் :—

(திருவிளையாடற்புராணம்-நான்மாடக்கூடலானபடலம்.)

"பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல விவையன்றி நின்ற
பிறிதல்ல வென்று பெருநூல்
வேதங் கிடந்து தடுமாறும் வஞ்ச
வெளியென்ப கூடன் மறுகில்
பாதங்க ணோவ வளையிந்த ஞதி
பகர்வாரை யாயுமவரே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மன வாக்கினில் தட்டாம னின்றதற்கு மற்றொரு பிரகாரமாக வுரைப்பினுமாம்; அஃதாவது:—மனம் - மாணதக்காட்சியும், வாக்கு - (வேதமுதலியவாக்காகிய) ஆகமமும், இவைமுதலிய அளவைகளாலும் பற்றப்படாதது என்பதாம். வாக்கினிலும் என உம்மை விரிக்க.

"ஆசிலாசார தபோதன ரின்புறு
வாசகாதீத மனோலய பஞ்சரன்"

என்றதாலுணர்க.

சமயகோடிகளெல்லாம் தம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்

கிடவும் நின்றது எது? என்பது:— பல்வேறு சமயங்களெல்லாமும் தமது தமது தெய்வமென்றும், எமது எமது தெய்வமென்றும் முறையிட்டு, எவ்வெவ்விடங்களினும் ஒருவரையொருவர் விடாதுபற்றி எதிர்த்து வாதித்திடுமாறும், அவ்வச் சமயங்கடோறும் அவரவர் கடவுளராய் வீற்றிருப்பது எப்பொருள்?

எல்லா மென்பதில் உம்மை தொக்கது.

'வழக்கிடவும்' என்றதால் அவரவரும் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது என வுணர்க.

பல்வேறு சமயங்களாவன:— உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், இவைபுறச்சமயம்; சைவம், பாசுபதம், வாமம், வைரவம், மாவிரதம், காளாமுகம், இவை உட்சமயம்; இன்னும் காலேகவாத முதலிய பலவுமாம்.

இச்சமயங்கள் பலவாறு வாதிக்குந் தொடர்பனைத்தும் ஈண்டுச் சொல்லப்புகின் வரையறைப் படாமையின் அவற்றுட் சில சிலவே சுருக்கியெடுத்துக் காட்டுதும்.

உலகாயதன் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமு மொடுக்கமுமின்றி அது தானேதோன்றி யழியும் என்வும், வேறொருகர்த்தா அதனையுண்டாக்கிக் காரியப்படுத்த வேண்டுவதில்லை எனவும் வாதிக்க, சித்தாந்தி அவைகளை மறுத்துரைப்பது.

பௌத்தரிற் சவுத்திராந்திகன் உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்சகந்தச்சார்பால் எல்லாந் தோற்றமெனவாதிக்க, பிறனொருவன் கருத்தாவன்றி ஒன்றுங்கூடாது என மறுப்பது.

காலேகவாதி காலமே கர்த்தா என்று வாதிக்க, அதனை மற்றொருவன் மறுப்பது.

நையாயிக வைசேடிகர் பரமாணுவிலே பரிணமித்த பஞ்சம் அழிந்து பரமாணுவான பின்னும் ஆத்மாவின் கன்மத்துக்கீடாகப் பிரபஞ்சமாகத் தோன்றிநின்று கழிந்திடும் என்று வாதிக்க, அக்கன்மமும் அணுவும் அசேதனமாதலால் முறையறிந்து தாமாகவே தோற்றியாது அவ்வணுரூபமும் பிரளயத்திலே யழியும் என்றும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரணம் மாயையே என்றும் வாதிக்க, மற்றொருவன் மறுத்துத் தனது கொள்கையை நிறுத்துவது. இங்ஙனம் பலவாறு வாதிக்கப்படுவனவும் மறுக்கப்படுவனவுமாம். இவைமுதலியன சமயகோடிகளின் வழக்குகள்.

சைவத்திற்குத் தாண்டவபூசனை யென்னும் மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத் திருநீறுஞ் சடைமுடியுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலை தரித்த மூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப் படிகமும் புத்திரதீபகமணியுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்கினியும் உபவீதமுந் தரித்த மூர்த்தியாயும், வைரவத்திற்குத் தமருக

மும் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், பாஞ்சராத்திரத்திற்குச் சங்கமுதலிய ஐம்படையுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், சாத்தேயத்திற்குச் சத்திமூர்த்தியாயும், இன்னும் பௌத்தாதிகளுக்குப் பௌத்தன்முதலிய மூர்த்திகளாயும் வீற்றிருந்து, அவரவர் நினைந்தவடிவோடுஞ் சென்று, எண்ணியாங் கெய்துவித்தும், தேகாந்தத்தில் முத்தி பதங்கள் அருளியும் விளங்குவது. இஃதே அவ்வச் சமயங்களினும் நின்றது என்பது.

எங்கணும் பெருவழக்காய் யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது? என்பது:—இவ்வாறு யாண்டும் அறுதிபெருமையாயுள்ள வழக்காகி, எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லதாய், ஒப்பற்ற சிற்றுருவாகி, பேரின்பவடிவாகி, எக்காலத்தும் நித்தியமா யிருக்கின்றது எப்பொருள்?

ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் ஒருவரானும் ஒருவாற்றானும் அவரவர் கொள்கைகளும், உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனை இவைமுதலியவற்றால் வாதிக்கப்பட்டும், அநுவாதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிகளுண்டாய்ச் சிறிதும் ஒழிவு பெறுதல் அருமையாதல் பற்றிப் 'பெருவழக்கு' என்னப் பட்டது. ஒரு பொருண்மேல் இருவர் மாறுகொண்டு செல்லும் வழக்குப்போலாது, இது அவரவரும் அங்கங்கும் அவ்வக்காலத்து தத்தம் பல்வேறு கொள்கைகளை மேற்கொண்டு தொடர்வதாம்.

எவ்வகைத்தொழிலினும் வல்லது என்பது—சிருட்டி - படைத்தல், திதி - காத்தல், சங்காரம் - துடைத்தல், திரோபவம் - மறைத்தல், அநுக்கிரகம் - அநுக்கிரகித்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களும் வல்லமையுண்மை. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் இவ்வைந்தனுள் அடங்குமாறுய்த்துணர்க.

இவை தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்பவற்ருல் மூவைந்தாகும். அவற்றுள் மாயையினிடமாகவுயிர்கட்குத் தநுகரணபுவனபோகங்களைத்தருவது படைப்பாம்.

தநு—எண்பத்துநான்குலட்ச பேதமாம்.

கரணம்—சீவன் வித்தை சிவன் என மூவகைத்து. விடயாதிகளை அறியுந்தன்மை சீவகரணமாம்.

உயிர்கள் போகங்களை நுகர்வதற்கு முக்காலமாயும், அவற்றை வினைக்கீடாய் அளவிடுவதாயும், உயிர்கட்கு இச்சையாதி மூன்றனையும் எழுப்பும் சார்பாயும், தன்னையும் விடயத்தையும் வேற்றுமை யறியவொட்டாமல் மயங்கச்செய்வதாயும் இருக்கின்றது வித்யாகரணமாம்.

ஆன்மாக்கட் கிருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் வருவித்து அவற்றை முத்தியிற் சேர்ப்பது சிவகரணமாம்.

வித்யாகரணத்தைப் பொருந்தி நடத்தும் புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்துநான்காம்.

போகங்களாவன—சிவிகை குடை தேர் யானை குதிரைகளும், அறுசுவை மாதர் கீதம் முதலியனவுமாம்.

இவைகளுக்குச் சரீரத்தையும் காலத்தையும் பாண் என்றும், புவனபோகங்களை எவது எல்லும் உயிர்கள் கருதச் சுகாதிகளை யநுபவிக்கச்செய்தல் காத்தலாம்.

உயிர்களால் காணப்பட்டவற்றை ஒழிக்கல் துடைத்தலாம்.

இவற்றைப் பலகாலுமுன்றும் வெறுக்காமல் குறிப்பித்தல் திரோபவித்தலாம்.

பிறகு நித்தியமும் அநித்தியமுமாகிய பொருள்களைப் பகுத்துத் தெரிவிப்பது அநுக்கிரகித்தலாம்.

இங்ஙனம் எண்பத்துநாலுலட்ச பேதமான உடல்களினிடத்தே பரமகர்த்தா ஐந்தொழில்கள் செய்வது தூலமென்றும், அத்தூலவுடலின் அவற்றைக் கருவிகளில் ஐந்தொழில்கள் செய்வது சூக்குமம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

காரண பஞ்சகிருத்யம் குருமுகமாக வழிபட்டுக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடி அநுபவிக்குமதாகலான், அம்முறையை அவ்வாறு உணர்ந்துகொள்ளத்தக்கது. இவ்வனைவும் எல்லாம் வல்ல சத்தும், சித்தும், இன்பமும் தானேயாம்.

இங்ஙனம் சத்து, சித்து, ஆனந்தமாகிய தனக்குச் சச்சிதானந்த னெனப் பெயராம்.

'என்றைக்கு முள்ளது, எனவே இல்லாதகால மில்லை யென்றாயிற்று.

மேல் கங்குல் பகல் அற நின்ற எல்லை உளது எது? என்பது, சத்திநிபாதத்தின்கண் இரவும் பகலும் இல்லையாக நின்றதொரு நிலைக்களத்தே தானேயா யுள்ளது எப்பொருள்?

'மேல்' என்பது வினை ஒப்பு மல பரிபாகத்துக்கு மேற்பட்ட இடம். அதுவே சத்திநிபாதமாம்.

ஆன்மா, பயனின் முயற்சிகளையும் தேகபோகப் பற்றுக்களையும் முற்றத்துறந்து பிறிதொருபயனையுங் கருதாமல், தத்துவங்களைச் சடமென் றறிந்து கழன்று, சத்தும் அசத்தும் பகுத்துணர் சத்தாயது ஆன்மாவென்றும், அவ்வாறு காட்டியது அருளென்றும் உள்ளுணர்ந்து, அவ்வருளைப் பற்றுதலாலும், நிட்டையிற் பெயராது நிற்றலாலும், முறையே மாயை கன்மங்களுக்கிடமாகிய சகலாவத்தையையும் ஆணவத்துக் கிடமாகிய கேவலாவத்தையையும் நீங்கின இடமாகிய சுத்தநிலையின்கண் போதஞ் சிறிதுந் தோன்றாமல்நிற்க, பலகோடி சூரியர் ஓரிடத் தொருங்கு தோன்றினாற்போல நீக்கமற நிறைபேரொளியாய்ச் சட சித்துக்களின் உள்ளும் புறம்புமாகிப் பூரண நிர்வய நிட்கள சொரூபமாக எங்கெங்கும் பரந்து விளங்கும். இச்சுத்தநிலையே இராப்பகலற்ற

இடமென்றும், மறப்பு நினைப்பற்ற விடமென்றும், இன்னும் பலவாறாகவும் பெரியோர் கூறுவர்.

இவ்வெல்லைக்கண் மேலீடாய் நின்ற திருவருட்போகத்தையும், சிவத்தையும் எதிரிட்டுக்காணும் தற்போத நீக்கிச் சிவயோக மெய்துதல் மூத்தான்மாக்கட் கியையுமென வேதாகமங்கள் கூறுவனவாம்.

இவ்வெல்லையே தாதநெறி முதலிய நான்கு நெறிகளுள் சன்மார்க்கநெறியாய், மகாமலப் பிணிப்புக் கட்டறுத்துச் சிவானந்தப் பெரும்பேறு மருவிப் பாச இரிவும் பதியிற் புகலு மின்றி ஒருநிலையாய் இயல்பு.

இதுவே ஞானவரம்பும், மௌனாரம்பமும், பேசாவநுபூதி பிறந்தவிடமுமாம். (உதாரணம்.)

(கொன்றைவேந்தன்.)

"மோனமென்பது ஞானவரம்பு."

(கந்தாநுபூதி.)

"ஆசாமணியுந் துகிலும்புனைவா
ணேசாமுருகா நினதன்பருளா
லாசாநிகளந் துகளாயினபின்
பேசாவநுபூதிபிறந்ததுவே."

மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

தனக்கு வழித்துணையாகக் குடும்பபாரம் தலைக்கொண்டு, அதன் பாதுகாப்பி னேக்கத்தால் நெடுங்கால மறிவு

மழுங்கி, இனி எக்காலத்தில் யாண்டு ஓர் சுகங் கூடப் பெறுவலென் றேக்கமுற் றுள்ளயர்ந்து நோக்கியிருந்தவன், தனதோர் நல்வினை யுளதாக, ஒரு நகரின்க ணிருந் தாங்கெய்திய முதியோனை யெதிர்ப்பட்டு வணங்கிக் குறையிரத்தலும், அன்னோனிரங்கி "அஞ்சலை, எனது அநுஞ்ஞையாற்றான் அந்நகர்க்க ணெய்துதியாயின் அந்நக ராதிபதி தயவினாற் சுகமே வாழ்வை" என வுபகரித்து வழிப்படுத்த, தானு மம்முதியோனைப் பணிந்து வழிக் கொண்டு, இடையிலுள்ள பலமிருகாதிக ளடர்ந்த மலை காடு யாறு கவர்நெறிகள் யாவும் பிற்பட அரிதிற்கடந்து சென்று அந்நகரினெல்லைக்க ணணுகலும், ஆண்டுள்ள செல்வக்கிளர்ச்சியை நோக்கிநோக்கி வியந்து, அந்நகரை யணைந்து, மந்திரத்தலைவ னுதவியால் புரவலனைக் கண்டிறைஞ்சி, அவன்தயவுபெற்று, அவன் அரசிய னெறி நின்று நீடுவாழப்பெற்றோனாகி அங்க ணியங்குங்கால், நேர்படுகின்ற நகரின் எல்லையை நோக்குந்தோறும் இது தொடங்கியன்றோ நமக்குச் சுகோதயப்பே றுண்டாயிற் றென்று அதன் பெருமையைக் கருதி அவ்வெல்லையை யும் வந்தித்தல் செய்வானாக.

இக்கருத்தே பற்றிப் பெரியோர் கோயில்முதலியதிருப் பதிகடோறு மெய்தியக்கால் அத்தலங்களின் திருவெல்லை யை முன்னர் வணங்கு மியல்பை அடியார்புராணந் தோ றும் புராணகர்த்தர் கூறியிருப்பது. அம்முறை பிறழ் வின்றி, முத்தியினெல்லைக்கும் முத்திப்பதிக்கும் அணுக்க

மான அநுசந்தான முள்ளதால், 'எல்லை யுளது' எனஅக் குறிப்புண்மை புலப்படுத்துவான் நூலாசிரியரும் போற்றினர் போலும்.

"அதுகருத்துக்கு இசைந்தது" என்பது :— அவ்வாறுய மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியே பதிவர்க்கம் பசுவர்க்கங்களின் கருத்தெவற்றிற்கும் ஒப்பமுடிந்தது,

"அதுவே கண்டன எலாம்" என்பது : — அம்மெய்ப்பொருளே தூல சூக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூத பௌதிகங்களாகிய விடயபதார்த்தங்க ளனைத்தும் ஆதலால்,

இஃது அசுத்த நிலையில் காணப்படுவதாகியஞேயமாம். ஆகவே சுத்தநிலையிற் காணப்படும் ஞேயமும் ஒன்றுண்டென்பதாயிற்று. இச்சுத்தநிலை மேற்கூறிய திருவருளையே கண்ணுகக்கொண்டு யாண்டுங் காணப்பட்ட வனைத்தும் சிவமேயாகவும், பிறிதொன்றின்றுகவும் காண்பதாம். உதாரணம்:—

"நவிலுங்கால்மேல்கீழ் நடுபக்கமெங்கும்
சிவமொழிய வேறில்லைதேர்."

என்பதனுனும்,

"பார்ப்பனவெல்லாம் பரமாயறிதல்
சீர்படுபேரறி வுடையோர்திறனே."

என்பதனுனும்,

சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - ௩௦

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினு னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்
பிறியாத சிவன்றுனே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானுய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார ஞயே."

மற்றும் வருவனவற்றுனுங் காண்க.

"மோனவுருவெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்" என்பது:—அம்மெய்ப்பொருளைமௌன ரூபமான வெளியீடாகவும் தியானித்துக் கைகூப்பி வணங்குதல் செய்வாம், எ - று.

'வெளியது' என்பதில் 'அது' பகுதிப்பொருள் விகுதி.

'வெளியதாகவும்' என்றதால் எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி யருளொடு நிறைந்ததாகவும், இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததாகவும், தட்டாமனின்றதாகவும், வழக்கிடவு நின்றதாகவும், என்றைக்கும் உள்ளதாகவும், எல்லையுளதாகவும், அதுவே கண்டனவெலாமாகவும், தனித்தனிக் கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம் அன்றியும் கடையிற் கூறிய வாறுகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம் எனவும் உரைக்க.

இவ்வாறு கூறியவாற்ருன் ஆதாரங்க ளனைத்திற்கும் அதீதமாகிய நிராதாரப் பரமகுருவை [தக்ஷிணமூர்த்தியை] அஞ்சலிசெய்தமை கண்டுகொள்க.

அதுவன்றி இந்நூலாசிரியர் தாம் சொல்லப்புகுந்த சுருதி குரு அநுபவங்களையும் அவற்றின் பயனையும்அருட்சார்பாய் நின்று ஒருவாற்ரு னுணர்த்துமதாகிய இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு "ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் 'எண்குணமுங் காட்டி,' 'சௌபானபக்ஷங்காட்டி,' 'மந்திரஞ் சிக்ஷை சோதிடாதி மற்றங்க நூல்வணங்க மௌனமோலி யயர் வறச் சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்திலமர்ந்ததுவைதிக சைவமழகிதந்தோ!' இதுவன்றித் 'தாயகம் வேறில்லை இல்லை,' 'அருளைக்காட்டத் தக்கநெறி யிந்நெறியேதான் சன்மார்க்கம்' என்றும், சின்மயானந்தகுரு என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் 'சித்தாந்தமுத்திமுதலே' என்றும், இன்னும் பலவிடங்களினும் பழிச்சுதல் செய்தபடி இவ்வாசிரியர்க்கு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தமே சிறப்புடைத்தாதலால் அஃதொன்றே *உடன்பாடென்பது பெறப்படுகின்றது. உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார் சூத் - அ. பா - கரு - கசு.

"வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்

ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
 மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
 நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு [த்
 நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னெழிபொருள்வேதாந்த
 தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
 றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்."

"சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண்சேர்த்திச்
 செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
 வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
 மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
 முத்தாந்தப் பதமலர்க்கீழ் வைப்ப னென்று
 மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்க ராகிப்
 பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
 பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி."

"மௌன உருவெளி" என்பதில் குடிலை * ஆகிய மூல மநு † விணின்றும் சிவம் சத்திகளின் திருநோக்கத்தால் வெளிவந்தருளிய முதற்கடவுள் என்பதும் அமைந்து கிடத்தலின், தொல்லோர் வழக்கின்படித் தாமும்மெய்ப் பொருளை அம்முதற் கடவுளாகவும் கருதி அஞ்சலி செய்தனர் என உரைத்தலு மமையும்.

யோகிகள் மூலமநுவை மௌனக்கரமென்றும் மூங்கை எழுத்தென்றுங் கூறுவர். உதாரணம்:—

---

* பிரணவம். † மந்திரம்.

திருமந்திரம்.

"ஊமையெழுத்தொடு பேசுமெழுத்தறி
லாமையகத்தினி லஞ்சுமடங்கிடு
மோமயமுற்றது வுள்ளொளிபெற்றது
நாமயமற்றது நாமறியோமே."

முதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையார் மூலமநுவினின் றும் வெளிவந்தருளிய வரலாற்றை விநாயகபுராணத்திற் கண்டுகொள்க.

அன்றியும், இந்நூலாசிரியர் மேலே "மௌனகுரு வணக்கம்" என்னும் தொடர்நிலைக்கண் 'மூலன்மரபில் வரு மௌனகுருவே' என்று தமது ஆசிரியரை வழிபடு கின்ற ராகலின், அத்துணை யியல்பு வாய்ந்த சிவமே தம்மையாட்கொள்வான் திருவுளங்கொண்டு மேற்கூறிய திருமூலநாயனார் மரபில் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து தமக்குப் பந்தமோசனஞ் செய்வித்தமையை யுட்கொண் டு, அவரை ஈண்டும் வணங்குதல் செய்தபடி என்பதுங் காண்க.

இங்ஙனங் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவதுஉள்ளுறை யணியாம்.

திருமூலநாயனார் ஸ்ரீ கயிலாயத்திலே ஸ்ரீ நந்திதேவ ரது அருள்பெற்று அணிமாவாதி அட்டசித்திகளினும் வல்ல சிவயோகியார். அகத்தியமுனிவர்பாலுள்ள நட்பி னால் அவருடன் சிலநாள் வசிக்கவேண்டிக் கயிலையினின் றுங் காசி சிதம்பர முதலிய அங்கங்குள்ள தலங்களைத்

தரிசித்துவந்து, திருவாவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைப் பணிந்து, அத்தலத்தின்கண் வசிக்க விரும்பிக் காவிரிக் கரைச் சார்பிலுள்ள வனத்தில் வரும்போது, அங்குத் தம்மை மேய்த்திருந்து அந்நாளிற் காலஞ்செய்துவிட்ட மூலன் என்னும் பெயருள்ள வோரிடையனைச் சூழ்ந்து கதறிக்கொண்டிருந்த பசுமந்தையைக் கண்டிரங்கி, அவற்றின் றுயர் நீக்கற்பொருட்டுத் தமது யாக்கையை ஓரிடத்திற் சேமித்துவைத்து, அவனுடலிற் பிரவேசித்துப் பசுக்களை யன்று முழுதும் மேய்த்து, பின்பு அதனதனிடங்களில் அவற்றைப் போக்கி, கணவ னிறந்தது தெரியாத இடையன் மனைவி வந்தழைக்கவும் மறுத்துவிட்டு, தாம் சேமித்துவைத்த விடத்திற் போய்ப்பார்க்க, தமதுடல் அங்கில்லாமை கண்டு அது பரமசிவத்தின் அருளென் றுள்ளுணர்ந்து, தாம் பிரவேசித்த யாக்கையொடுசென்று, ஆவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைத் தரிசித்து, கோயிலின் மேற்பாலுள்ள அரசமரத்தி னிழற்கணமர்ந்து, ஆகமங்கள் கூறுகின்ற சரியையாதி நான்கு பாதங்களையும் ஆண்டுக்கொரு பாசுரமாக மூவாயிரந் திருமந்திரஞ் சொல்லி யருளினர். அவரது அநுக்கிரகம் பெற்ற ஆதீனத்தின் சம்பந்திகள் இந்நூற் கருத்தராகிய தாயுமானமுனிவர்.

'எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததும்,' 'இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத்ததும்,' 'மனவாக்கினிற் றட்டாமல் நின்றதும்,' 'எங்குந்தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவு நின்றதும்,'

'யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளதும்,' 'கங்குல்பக லறநின்ற எல்லை யுளதும்' ஆகிய இவ்வறுவகைத் தன்மைத்தாய பொருளொன்றே ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன்முத்தர் கண்டனவெலா மாகுமாதலின், அதனை "மௌனவுரு வெளியதாகவும் கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம்" என முடிக்க.

இவ்வாறனையும் வாய்பாடுகளாகக் கொண்டு நூன் முகத்தில் 'பரிபூரணானந்தம்' என்னுந் தொடர்நிலை முதல், 'சிற்சுகோதயவிலாசம்' என்ப திறுதியாகிய பன்னிரு தொடர்நிலைகளினும், அதன் வியாபக வியாப்திகளை ஒவ்வொன்றிற் கிவ்விரண்டாக ஒருவாறு குறிப்பித்து, அம்மெய்ப்பொருளைப் பழிச்சல் செய்கின்றாராக.

இப்பன்னிரண்டின்மேற் கூறும் "சிதம்பர ரகசியம்" என்னும் தொடர்நிலையில் வஸ்து நிண்ணயமும், ஏனைத் தொடர்நிலைகளில் அதனைச்சார்ந்த பன்னெறிகளுங் கூறினராக.

அம்மெய்ப்பொருள் இவ்விதத் தன்மைத்தாய் விளங்குவதென்று நுவன்றதால் இது பொருட்டன்மை யணி. பொருள்வகை பின்னர்க் கூறுதும்.

இறைவன் ஆன்மாக்க ளுய்யும் பொருட்டுக் கடாக்ஷித்தருளிய வேதாகம நெறியைப் பற்றாதார்க்கன்றி, அந்நெறியைப் பற்றியவழி உளதாகும் தத்துவஞான முடையார்க்கு, நியான சமாதிகளால் சீவன்முத்தத்துவப்பேறு கைவந்துள்ள தாயுமானமுனிவர், தமது சிவானந்தானு

பவத்தேர்ச்சியை ஒருவாறு புலப்படுத்துவான் எடுத்துக்கொண்ட இம்முதற்செய்யுள், சொற்கள் வாளா விரியாமையும், பொருள்கள் விபரீத ஐயங்கட் கிடமாகாமையும், சிரவணஞ் செய்வார்க்கு இன்பந் தருகையும், சீரிய சொற்களுடைமையும், சந்தச்சுவை யுடைமையும், ஆழிய கருத்தைக்கொண் டிருக்கையும், காரணகாரிய முறைகளையுடைமையும், சான்றோர் ஆட்சியோடு மாறுபடாமையும், சிறப்பாகிய பொருட்பேற்றைப் பயத்தலும், உதாரண முடையதாதலும் ஆகிய பத்தழகோடுங் கூடிநிற்கின்றதுகாண்க.

உ-வது பாடல்.

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
முறவனந்தம்வினையினு
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனுன்ஞான
சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
கடவுளைத்துரியவடிவைப்

பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
  பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
  பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)

“ஊரோ அனந்த (பேதம்)” என்பது:—ஊர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

பல்லாயிரகோடி அண்டங்களிலும் சேய்மை, அணிமை நடுவில் பலவேறு வகையாய் அளவில்லனவாய் உள்ள ஊர்களாம்.

“பெற்றபேரோ அனந்த (பேதம்)” என்பது:—அவைகொண்டுள்ள பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

மேற்கூறிய வூர்கள் பலவற்றுள்ளுந் தோன்றுந் தேகிகளுடையும் பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களெனினு மமையும்.

“சுற்றும்உறவோ அனந்த(பேதம்)”என்பது:—தேகிகளைச் சூழ்கின்ற உறவாதிகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

உறவினராவோர் ஒருவரை யொருவர் சூழ்ந்து நத்தியிருப்பதால் ‘சுற்றுமுறவு’ என்றனர்.

‘சுற்றும் உறவு’ என்றதால் அளவில்லனவாகிய பகையும் நொதுமலும் கூட்டி யுரைத்துக்கொள்க. உறவாதிக

ளாவன:—மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர் முதலிய பலர்.

"வினையினால் உடலோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—வினைகள் காரணமாகத் தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

'வினை' நல்வினை தீவினையென விருவகையாம். வினையினாலன்றி தேகமெடுப்பதில்லை யாதலால் 'வினையினால் உடல்' என்றனர்.

உள்ளம் முதலியவற்றின் விகாரமே யிருவினைக்குங் காரணம்; அவ்வினைகளே பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணம்; இவை மேல் நடு கீழ் ஆகிய மூவுலகத்தினும் தோற்றிக் கெடுவனவாம். ௭௰௪ எண்பத்து நான்கிலட்ச யோனிபேதமென வரையறுக்கப்பட்டதேனும், ஒவ்வொரு பேதத்தினும் எண்ணிறந்த உடல்கள் தோன்றி அழிவனவாதலால் 'உடல் அனந்தம்' என்னப்பட்டது. ௭௰௪ எண்பத்து நான்கிலட்ச யோனிபேதமென்பதற்கு உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார்.

"அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பீசஞ் சராயு சத்தோ
டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றாயிரந்தா [ல்
னுண்டுபல் யோனி தோறுமொழிந்துமானிடத்துதித்த
கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங்காண்."

"செயும் வினையோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—அவ்வுடல்களோடு கூடிய வுயிர்கள் செயுஞ் செய்கைகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல், ஓம்பல், பயிறல், பயிற்றல், பொருந்தல், பொருத்தல், ஈட்டல், உழுதல், உழுதுவித்தல், காத்தல், அழித்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், எதிர்த்தல், நள்ளுதல் முதலிய பலவேறு வகைப்படுவனவாம். மனோலய மாகுமளவும் செய்வினைக ளளவுபடாமையின் அனந்தமாயின.

"கருத்தோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—தேகிகள் பலவாறு கருதும் எண்ணங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

அவற்றை யீண்டு விரிக்கிற் பெருகும்.

"உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன."

என்னும் ஔவையார் வாக்கானும்,

"ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல."

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய விருத்தியானுங் கண்டுகொள்க.

செயுஞ் செய்கைகள் தேகாதி யவயவங்களாலாம், கருதும் எண்ணங்கள் மனாதி யந்தக்கரணங்களாலாம்.

இவ்வினைகளுங் கருத்துக்களும் யோகமுயற்சியையும் அக்கருத்தையும் நோக்குங்கால் பயனில்லனவாய்க் கழியும்.

பெற்ற பேர் சீரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(மேற்கூறிய ஊர் முதலியவற்றை தத்தம் வினைக்கீடாய்ப்) பெற்றவர்களது செல்வ முதலியவையோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்.

செல்வ முதலியவற்றின் எதிராகிய வறுமை முதலிய பேதங்களுங் கொள்க.

"சொர்க்கமோ நரகமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(தேகிகள் அவ்வவ் வந்தத்தி லடையும்) முத்தி பதங்களும் நரகங்களும் தனித்தனி அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

சொர்க்கநரகங்கள் புண்ணிய மிகுதியானும்பாவமிகுதியானும் அடையப் பட்டவையாம்; ஆகவே, நடுவாகிய கன்மபூமி அவ்விரண்டனையும் சமமாக அநுபவிக்கும்இடமென்பது காண்க.

சொர்க்கங்களாவன : இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களாம்.

நரகங்களாவன : கனிட்டபாதலங்கட்கும், அசுரகண்டம் சர்ப்பகண்டம் இராக்கதகண்டம் இவை ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றாயுள்ள ஏழுபாதலங்கட்கும் கீழே அடுக்காயுள்ள இரௌரவம், கும்பிபாகம், அபிசிகம் முதலிய அநேக பேதங்களாம்.

செய்கையுங் கருத்து மளவில்லனவாதலின் அவற்றாலடையும் பலனாகிய சொர்க்கநரகமு மளவில்லனவாம்.

"நற்றெய்வமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(அவரவர்களும் பூசித்துப் போற்றி அங்கங்கும் வழிபாடுசெய்யும்) நன்மையுள்ள தெய்வங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

தம்மை வழிபடுகின்றார்க்குத் தக்கவாற்றாற் பேற்றை யளிக்கின்ற வுண்மை நோக்கி 'நற்றெய்வம்' என்றார்.

பரமார்த்தமாய் தெய்வம் ஒன்றே யாயினும் தேகிகள் பலவேறுவகை யாகியும், அவர்கள் மனோவாக்குக் காயங்களால் ஆர்ச்சிக்குங் கர்மம் அளவிலாப் பேதங்களையுடையனவாகியு மிருக்கையால், அவ்வவற்றிற்கேற்ப சுகதுக்கங்களை யூட்டுநிமித்தம் பகவான் திருவிளையாடலாக அனந்த கருமகாண்டங்களை நியமித்து அனந்த வுருவங்களைக் கொண்டிருத்தலால் 'தெய்வமுமனந்தம்' என்றார்.

"திகழ்கின்றசமயமுமோ அநந்த (பேதம்)" என்பது:—(முடிவுபெறாமல் அங்கங்கும்) விளங்காநின்ற சமயங்களுமோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்;

அவ்வச்சமயங்களும் வாதிக்கப்பட்டு ஒழிவுகூடாமல் அனந்தமான அளவைகளைக்கொண்டு நிற்கின்றன; ஆதலால், "திகழ்கின்ற சமயமும்" என்றார். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்.)

"ஒன்றொடொன்றெவ்வா மதங்களொன்றொன்றிலுற்
பொன்றுவ தில்லையே யுந்தீபற
பொய்யென்ப தெத்தைநா முந்தீபற."

பூர்வத்தில் சமயங்களறுவகையா யிருந்தன. உதாரணம்:—

திருமந்திரம்.

"ஒன்றதேபேரூர் வழியதற்காறுள
தென்றதேபோலு மிருமுச்சமயங்க
ணன்றிதுதீதிது வென்றுரைமாந்தர்கள்
குன்றுகுரைத்தெழு நாயையொத்தாரே."

என்பதனானும்,

"முதலொன்றுமானை முதுகுடன்வாலுந்
திதமுறுகொம்பு செவிதுதிக்கைகான்
மதியுடனந்தகர் வகைவகைபார்த்தே
யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே."

என்பதனானுமறிக.

பிற்காலத்தில் இச்சமயங்களினின்றும் அகச்சமயங்கள், புறச்சமயங்கள், அகப்புறச்சமயங்கள், புறப்புறச்சமயங்கள் முதலிய வுற்பத்தியாகி யொவ்வொன்றினின்று மனேக சமயங்க ளுண்டாகியிருத்தலான் 'சமயமு மனந்தம்' என்றார்.

தெய்வ பேதமும் சமய பேதமும் சிற்சில முன்னருரைக்கப்பட்டன.

"அதனால்" என்பது:—(இங்ஙனம் மேற்போந்த வூர் முதலியவைகளின் ஒவ்வொன்றின் பேதங்கள் எண்ணில் அடங்கரியனவா யிருக்கும்) நோன்மையினாலே,

"ஞான சிற்சத்தியால் உணர்ந்து" என்பது:— ஞானமே திருமேனியாகியும் உயிருக்கு ஒளியாகியு மிருக்கும் சிற்சத்தி யருளால் மேற்கூறிய விடயங்களையும் இனிச் சொரூபத்தையும் பாகுபாட்டா லறிந்து,

அநாதியே ஆன்மாவை இருவகை மறைப்புக்களாய் விஷயசொரூபங்களை மறைத்துள்ளது ஆணவமலமாம்.

உயிர்க்குப் பரிபாகமேறுவான் தநுகரணாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடயமறைப்பை நீக்கவும், பின்னர் சுருதியாதியால் சொரூப மறைப்பை நீக்கவும், அவ்விருவகை ஞானங்களையுந் தருவது அருட்சத்தியே யாகலால்'சிற்சத்தியாலுணர்ந்து' என்றது.

எனவே, அவ்வுயிர் உணர்த்த உணருமாத்திரையே யன்றித் தனக்கென வேறொரு சக்த மில்லாததான சிற்றறிவினதா மாகலான் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. கூறவே நித்தா நித்தப்பொருள்களை அருண் முன்னீடாயறிந்து என்பதாம். இவ்வாறுணர்தல் சீவன்முத்தத்துவமாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"பல்சித்திமுத்தி பரனுலடைதலாற்
றெல்சீவருமுள ருந்தீபற
சுதந்தரகீனரென் றுந்தீபற."

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - உஅ.)

"சூரியகாந் தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரியனு மாசான்வந் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றத்
தூரியனுஞ் சிவந்தோன்றுந் தானுந் தோன்றுந்
தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளே தோன்றும்
நேரியனுய்ப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கும்
நின்றநிலை யெல்லாமு நிகழ்ந்து தோன்றும்."

கார் அனந்தம் கோடி வருஷித்தது என" என்பது:— அளவில்லன வாகிய மேகசாலங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஏககாலத்தில் இடையறுமற் பொழிந்தனபோலு மென்னும்படி,

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணும் தேக்க" என்பது:—அன்பர்கள் கண்களும் அவைநாடும் ஞானுகாயமுந் தேங்குமாறு,

"கருதரிய ஆனந்தமழை பொழியும் முகிலே" என்பது:—நினைத்தற் கியையாத ஆனந்தப்பெருமழையை விடாது பொழியாநின்ற நிலைமைத்தாய முகிலே,

'அன்பர் கண்ணும் விண்ணுந் தேக்க'ப்பொழியு மானந்த மழையை யேனையோர் மனதினுலேனு மதித்தலு மரிதாகலான் 'கருதரிய' என்றார்.

சம்வர்த்தம் முதலிய ஏழுமேகங்களும் மணிமுதலிய வன்றி ஆனந்தமழையைப் பொழியமாட்டாவாகலானும், இது அவைபோலாது கருணைமழையைப் பொழிவதாக லானும், இம்மழை பொழியக்கண்ட அன்பர்க்கு ஒருநினை வுமுண்டாய்ச் சலியாதாகலானும், "கருதரிய ஆனந்தம்" என்றார்.

இவ்வாறு வருவது அற்புத உருவக அணியாம்.

கைம்மாறு எதிர் பாராது நீரைச் சொரிந்து உலகுயி ரைக் காக்கும் மேகம்போல அருண்மழையைப் பொழி ந்து ஆன்மகோடிகளை யீடேற்றலால் 'முகிலே' என்றார்.

"நம் கடவுளை" என்பது:—நமது கடவுளை,

'கடவுள்' என்பது எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாத லால் காரணக்குறியாயினது.

எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாவது: பூதமுதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் பிரகிருதியிலொடுங்க, புருடதத்துவமுதலியன மாயையிலொடுங்க, சுத்தவித் தை முதலியன விந்துவிலொடுங்க, சத்தி சிவங்களின் கூறுகிய அபரவிந்து அபரநாதங்கள் சுத்தமாயையி லொ டுங்க, இவை யெல்லாங் கடந்து நின்றது சுத்தசிவம் ஆத லால் கடவுள் என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார் சூத்திரம் - ௨. பா - ௭௨.)

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும் புகன்று

மெய்தருஞ் சைவ மாதி யிருமூன் றும் வித்தை யாதி
யெய்துதத் துவங்களேயுமொன் றுமின் றெம்மிறைக்கே"

ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன் முத்தரான தம்மைப்போலச் சிவசந்நிதி யநுசந்தான முடையோரையும் உள்ளிட்டுக் கொண்டு 'நமது கடவுள்' என்று சுதந்தரித்துக்கூறினர். அங்ஙனங் கூறின் சங்கற்ப விகற்பங்கள் தோன்றுமே யென்னும் போதம் சிறிதுமில்லாராதலால், உடைமையை உடைப்பொருளாக 'நமது' என வுபசரித்தனர். அன்றி மலபரிபாகத்தின்மேல் ஞானம் பிரகாசித்து சதாசாரியன் அருளால் நிட்டைகைகூடிச் சீவன்முத்தராய் விகற்பமின்றி ஓடும் பொன்னும் ஒப்பக் கண்டு, மெய்ப்பொருளின் வியாபகத்தில் வியாப்தமாகப் பொருந்தி, அதனை நீங்காமலுடந்தையாய் அதனையே நோக்கியிருக்கை அவர்க் கியல்பாதலால், அவ்வாறு கூறவுங்கூடும் எனக் கோடலு மொன்று. உதாரணம் :—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-அ. பா-உக.)

"மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத் திநிபாத
மேவுதலு ஞானம்விளங் தோர்குருவி னருளாற்
புக்கனுட்டித் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்
பூதலத்திற் புகழ்சீவன் முத்த ராகித்
தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்
றபனியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் கரனே
டொக்கவுறைந் திவனவனே யவனிவனே விடாதே
யுடந்தையாய்ச் சிவன்றேற்ற மொன்றுமே காண்பர்."

"துரிய வடிவை" என்பது:—துரியஞானசொரு பத்தை,

எல்லாவற்றையும் தன்னியல்பானே யறிந்து, ஆன்மாக் களை அறிவிக்குமதே துரியஞானமாம். துரியம் மேலான ஞானமாம். நின்மலாவத்தையிலே தற்சொரூப தரிசனந் தோன்றுவது துரியம்; அஃது அறிவே மயமாயிருத்த லாம். இவ்வாறு தோற்றுவித்தருளியதாகலின் "துரிய வடிவு" என்றார். உதாரணம்:—

(திருமந்திரம்.)

"அறிவறி கின்ற வறிவு நனவா
மறிவறி யாமை யடையக் கனவா
மறிவறி யவ்வறி யாமை சுழுத்தி
யறிவறி வாகு மான துரியமே."

என்பதனானும்,

"சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சத்திய ஞானனந் தத்தே
துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே."

என்பதனானும்,

"பரம குரவன் பரமெங்கு மாகித்
திரமுற வெங்கணுஞ் சேர்ந்தொழி வற்று
நிரவு சொரூபத்து ணீடுஞ் சொரூப
மரிய துரியத் தணைந்து நின்றானே."

என்பதனானுங்காண்க.

"பேர் அனந்தம்பேசி மறை அனந்தம்சொலும்" என்பது:—அளவில்லனவாகிய அபிதானங்களையெடுத்துஎண்ணிலவாகிய வேதாகமங்கள் ஏத்தாநின்ற,

பேரனந்தமாவன:—நிர்க்குணம், நிராமயம், நிரஞ்சனம், நிராலம்பம், நிர்விடயம், நிட்களம், அசங்கம், நிர்வசனம், நிர்த்தொந்தம், நித்தம், முத்தம், தற்பரம், விச்வாதீதம், பரிபூரணம், ஸ்யம்பு, சிவம், பதி, பரம், அபரம், பராபரம், அந்நியம், அநந்நியம், தற்பதம், பரபதம், அநுபூதி, பரமாகாயம், அற்புதம், நிரதிசயம், தேஜோமயம், சின்மயம், சிற்பரம், ஆதி, அநாதி, ஏகம், அநேகம், அகண்டம், பரஞ்சோதி, மாயாதீதம், சுகாதீதம், வன்னி, ரேதா, சத்தியன், அரு, உரு, புருடன், புருட்டுதன், புருகூதன், மெய், சத்து, பரமான்மா, பரதத்துவன், பரமபிரமம், யாகமுதல்வன், மும்மண்டலேசன் முதலிய பலவும், பலவேறு சமயிகள் கூறுவனவும், அன்பர்கள் துதிப்பனவும் ஆம்.

மறையனந்தமாவன:—நான்கு வேதங்கள், அவற்றின் சாகைகள், இருபத்தெட்டு மூல ஆகமங்கள், இவற்றின் பிரிவுகள், உபாகமங்கள், இவற்றின் பகுதி விகுதிகள் முதலியவையாம். தாரகம் காயத்திரி முதலியன பகுதிகளும், அங்கம், கலைகள் முதலியன விகுதிகளும் ஆம்.

'மறை அனந்தம்' என்பதற்கு உதாரணம்:—

"இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியா
லீன்றநான் மறையையந் நான்கும்

பின்னிவ னருளா லளவில வான
பிரணவ மாதிமந் திரமும்
அன்னவா றுன தாரகத் தகார
மாதியக் கரங்களு முதித்த
சொன்னவக் கரத்திற் சிவாகம நூலிச்
சுரவர னடுமுகத் துதித்த.''

தேசிகள் பக்குவத்திற் கேற்பக் கடவுணிலை பலவாக வேதங்கள் சொல்லியிருத்தலின் 'மறையனந்தமாகச்சொலும்' எனப் பொருள்கோடலு மொன்று. உதாரணம்:—

(அஞ்ஞவதைப்பரணி.)

"பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்
பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்.''

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீபற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீபற''

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை'' என்பது:— பெருமைத்தாய மௌன நிக்ஷேபத்தை,

பண்டை யோருகத்தின்கண், ஜனகராதி நான்கு பிரமவிருடிகளும் பரமசிவத்தைப் பிரார்த்தித்து "எங்களறிவு அமைந் தடங்கும் வகைமையை அடியேங்கட் குணர்த்தியருளுதி'' என விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைத் திருவுள்

ளத்தடைத்து, கல்லாலி னிழற்கண் வீற்றிருந்து, வேதாந் தத் தெளிவாகிய ஆகமத் தியம்பும் திரிபதார்த்த வியல்பு களையு முபதேசித் தருளலும், அதனைக் கேட்டுணர்ந்து பின்னரும் "அறிவமைந் தடங்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாகிய ஞான போதகத்தையும் போதித்தருளல் வேண்டும்" என்ன, பரமகுரவன் புன்மூர லரும்பி அத ற்கு யாதும் எதிர்கூறுனுகி, "அது வாயாற் புகல்வதன்று, இவ்வண்ணமிருக்கையே அந்நிலையாகும்" என்று அவர் கட்கு உணர்த்துவானுகித் தனது திருமார்பின்கண் ஒரு கையைச் சேர்த்து, ஒருகையில் மோனமுத்திரையைக் காட்டி, யோகியர்போல நின்றபடி அவரும் அவ்வாறு ணர்ந்து அறிவொடுக்கம் பெற்றனராக. இங்ஙனமாகிய மோனத்திநிலையுந் தானே யாகலானும், அதுவே பர முத்தியாகிய வைப்பாகலானும், "பெரிய மௌனத்தின் வைப்பு" என்றார்.

மௌனநிலையி லிருப்போர் அடையும் நிட்சேபத்தை யெனினுமாம். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"தானே சிவமான சத்தியஞா னனந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னேனே"

என்பதானும்,

"மாயைமயக் கற்றுத்தற் போத மற்று
மவுனநிலை யுற்றோர்கள் பெற்ற பேறே"

என்பதானு மறிக.

"பேசரும் அனந்தபதம் (அனந்த) ஞானம் (அனந்த) ஆனந்தம் ஆம்" என்பது:—பேசற்கரிய அந்தமில்லாததான பதமும், அந்தமில்லாததான ஞானமும், அந்தமில்லாததான ஆனந்தமுமே தனது மெய்யாகின்ற,

முடிவில்லாதனவாகிய பதத்தையும், ஞானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் மனதிற்கொளலே வெகு அருமை. அவற்றை வாக்கினால் வசனித்தல் அதினு மருமையாதலால் 'பேசரும்' என்றார்.

அனந்தபதமாவது: முடிவில்லா நித்தமுத்தியாம். அது கேவல சகலங்கள் நீங்கி, அருளைத் தரிசித்து, காண்பானுங் காட்சியுமா யறிந்துவந்த தற்சுதந்தரத்துவமும் விட்டு, தற்போதமும் நீங்கி, ஆனந்தாநுபவம் பெற்று, ஒன்றுந் தானாகாமல் ஒன்றாயிருந்த சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்து, போதவாசனையு மொழிந்த சுகாதீதமாகிய நிலையாம்; ஆகலின் "பேசருமனந்தபதம்" என்றார். இந்நிலையே சிவயோக சிவபோகங்களாம்.

அனந்தஞானமாவது: முற்றுமுணர்தலாம்.

அனந்த ஆனந்தமாவது:வரம்பிலின்பமுடைமையாகிய பரமசுகமாம். அவை முறையே வேதாகமங்களை யருளிச் செய்தமையும், திவ்யாகமத்தின் வழியே செல்வார்க்கு வினைகளையொழித்து அநுக்கிரகிக்கின்றமையும் ஆமெனக்காண்க.

இனம்பற்றித் தன்வயத்தனுதல் முதலிய ஏனைய ஆறு குணங்களையும் கூட்டியுரைக்க.
அவையாவன:—

"தன்வ யத்தவன் றூய வுடம்பினன்
றுனி யற்கை யுணர்வின னுகுதல்
பன்னு முற்ற வுணர்த லியல்பினன்
பாச நீக்குதல் பேரரு ளாகுதல்
மன்னு மீறில வாற்ற லுடைமையும்
வரம்பி லின்பமு மாகிய வெண்குணம்."

என்பனவாம்.

"பெரியபொருளைப் பணிகுவாம்" என்பது:— பரமகர்த்தாவை வணங்குவாம், எ-று.

இப்பொருளினும் உயர்வும் ஒப்பு முள்ளது பிறிதொன் றின்மையாக, இஃதே எல்லாவற்றிற்கும் பெரியதாகலான், "பெரியபொருள்" என்றார். பாராதி யண்டப்பரப்பு அனைத்தும், அவற்றுட் சராசரமனைத்தும் விரிக்கின் பசு பாசங்களு ளடங்கும்; இவ்விரண்டும் பதியிலடங்கும். அடங்கவும் தான் சுதந்தரனாய் அவைக்கெல்லா மாதாரமாகி அவற்றொடு தாக்கற்று நிற்பதாகலான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரியபொருளாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
லல்லால்வே றில்லெனு முந்தீபற
அவரவர் கொள்கை வேறுந்தீபற."

ஊர் முதல் சமயம் ஈறுயுள்ள விடயங்கள் தனித்தனி அனந்தம் அனந்தம் பேதங்களா யுள்ளன; அவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைச் 'சிற்சத்தியாலுணர்ந்து,' 'ஆனந்த மழைபொழியுமுகிலும்,' 'நம் கடவுளும்,' 'துரியவடிவும்,' 'பெரியமௌனவைப்பும்,' 'அனந்தபதமும்,' 'அனந்தஞானமும்,' 'அனந்தானந்தமும்' ஆகிய 'பெரியபொருளைப் பணிகுவாம்' என முடிக்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்தது.

'கருத்தோ அனந்தம்' என்பதிலுள்ள ஓகாரத்தையும், 'நற்றெய்வமும் அனந்தபேதம்' என்பதிலுள்ள 'பேதம்' என்னும் சொல்லையும் எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

'தெய்வமும்' 'சமயமும்' என்பவற்றுள்ள உம்மைகள் சிறப்பும்மை; மற்றவை எண்ணும்மைகள்.

---

௩ - வது பாடல்.

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்பிரகாசத்தனியை
யருமறைகண் முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறுச்
சாலம்பரகிதமான
சாசுவதபுட்கல நிராலம்பவாலம்ப
சாந்தபதவ்யோமநிலையை

நித்தநின்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷயசுத்தமான
நிர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்திநின்றிலகு
திவ்யதேசோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (ரு)

"அத்துவித வத்துவை" என்பது:—சிவத்துடன் இரண்டற அநாதியே கலந்துள்ளதாகிய பொருளை, பண்ணும் ஓசையும், பழமும் சுவையும், அவற்றினின்றும் வேறன்றாம், அவைபோல அபின்னமாகக் கலந்திருக்கின்றதால் வத்துவை யேகமென்றுமலும் துவிதமென்றுமலும் சுருதிகூறிய வண்ணம் "அத்துவிதம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றே வது."

என்பதனாலும்,

(திருமந்திரம்.)

"அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே."

என்பதனாலும்,

"அத்து விதப்பொருளென் றாரணங்க ளோதுகின்ற
சச்சிதா நந்தத் தனிப்பொருளை"

என்பதனானு முணர்க.

'பக்குவான்மாக்களைச் சிவத்துடன் அத்துவிதப்படுத்து வதாகிய வத்துவை' எனலுமாம். இது பக்குவ முடையவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பது போலச் சிவமே மானுடவுருவமேந்தி குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி, அவர்கள் உடல் பொருள் ஆவி யாகிய மூன்றையுங் கைக்கொண்டு, ஞான மனுக்கிரகஞ்செய்து, மும்மலங்களை நீக்கி, அவர்களைத் தன்னோடு சுத்தாத்துவித நிலையையடையச் செய்தலாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக னய்ச்சிவ முந்தீபற."

(வள்ளலார்.)

"குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரன்."

(திருவாசகம்.)

"அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து,
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இவ்வாறு அத்துவிதப் படுவதே வீடு. உதாரணம்:—

(திருவாய்மொழி.)

"நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்
தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
லன்றே யப்போ தேவீ
டதுவே வீடு வீடாமே."

என்பதனானும்,

(சிவானந்தமாலை.)

"மித்தை யுடற்கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழி
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச் - சுத்தத் [க்குந்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
சனியா னிதுசத் தியம்."

என்பதனானும்,

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்துவித வீடென் றுந்தீபற."

என்பதனானு முணர்க.

'வீடு' என்பதற்குப்பொருள்-விடுதலை. விடுதலையாவது பந்தநீக்கம். ஆதலின் பந்தமொன்று உண்டென்பதும்,

அஃது உண்டாகவே பந்தத்திலைலே கட்டுப்பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவோன் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினாலும், பந்தமுடையோன் சுதந்தர ஹீனனாகையினாலும், உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்தி கொடுப்பான் ஒரு சுதந்தரகர்த்தா உண்டென்பதுஞ் சர்வமத சம்மதமாம். உதாரணம் :—

(சிதம்பரசுவாமிகள்.)

"வீடென் றறைதரு சொற்குப் பொருளோ விடுதலையாதலினால், வீக்குண் டோனுங் கட்டும் முன்னர் விளங்குந்திடமாகப்; பீடுறு கட்டுத் தானாய் விட்டுப் பெயராதிதுசடமாம், பிணிபட் டோன சுதந்தர னமிப் பிணிபெயரச்செய்வோன்; நீடுசு தந்தர முளனா மொருவன் நேருமிவ் வேதுவினால், நிகழ்பதி பசுபா சம்மென முப்பொருணித்திய மென்றருளி; வேடனை வெல்லுங் குருவாயெனையாண் மெய்ப்பொரு ணீயன்றோ, வேதகிரிப்பவரோகவ யித்திய வேணி முடிக் கனியே."

மேற்கூறிய பக்குவான்மாவாகிய சற்சீடனது குணாதிசயங்கள் :—

(சிவநெறிப்பிரகாசம்.)

"கூசியிடா திட்டபணி செய்து குருபத்தி
குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோக மின்றி
மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின்
வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மதிமானு மாயே."

அன்றியும்,

"ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு
மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தலமுந்
தீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ்
சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளிதருனும்
போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப்
புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலும்"
முதலியவாம்.

இது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்ததெனவுணர்க.

"சொற்பிரகாசத்தனியை" என்பது :—மந்திர வடிவப் பேரொளியாகிய ஒன்றை,

பிரபஞ்ச வுற்பத்திக்கு உபாதான காரணங்கள் குண்டலிசத்தி, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி என மூன்றும். அவற்றுட் குண்டலி சுத்தமாயிருத்தலால், பராசத்தி அதனை அதிஷ்டித்துநிற்க வாக்குண்டாய், அதிற்றோன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாய், உயிர்களுக்குப் புத்தி முத்திகளைக் கொடுத்தலால், "சொற்பிரகாசம்" என்றார். மந்திரம் சிவனுக்குத் திருமேனியாகு மாதலால் தனக்கும் அத் திருமேனி யுள்ளதென்பது போதரும். உதாரணம் :—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க. பா - ருகூ.)

"மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவ மாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக் கே
மூந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தாலு [ணீ
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகுமன்றே."
என்பதனாலும்,

"பங்கயற்க ணரியபரம் பரனுருவே
தனக்குரிய படிவ மாகி."

என்பதனுமுணர்க.

சொல்லின் தெளிவாகிய ஒன்றை யெனினுமாம். உதாரணம்:—

(பட்டினத்தார்.)

"சொல்லினுஞ்சொல்லின்முடிவிலும்வேதச்சுருதியிலு
மல்லினு மாசற்றவாகாயந் தன்னிலு மாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லினு மன்ப ரிடத்திலு மீச னிருப்பதல்லால்"

என்பதனும்,

(திருவுந்தியார்.)

"சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங்
கல்லவு மானானென் றுந்தீபற
அம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற"

என்பதனு முணர்க.

சில பிரதிகளில் "சொப்பிரகாசத்தனியை (—சுயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஒன்றை) யென்றிருக்கின்றது. இது பின் வருவனவற்றால் கூறியது கூறலெனுங் குற்றத்துக் குடன் படுமாதலால் பிசகேயாம்.

" அருமறைகள் முரசு அறைய" என்பது:— அருமையாகிய வேதங்கள் பலரு மறியுமாறு முழங்காநிற்ப,

அருட்சத்தியே யுயிர்க்கு உணர்வாகிப் பேரின்பத்தை யடைவிக்கின்றது என வேதாகமங்கள் ஐயமற வுணர்த்துகின்றது என்பதற்கு "மறைகள் முரசறைய" என்றார்.

வேதத்துட்பொருள் யாவருக்கு மெளிதல்லவாதலால் "அருமறை" என்றார். சகல இரகசியங்கட்கும் உறையிடம் வேதங்களாதலினாலும் அவற்றின்பொருள் புதைபொருளா யிருத்தலினாலும், வேதங்கள் "மறை" எனும் பெயர் பெற்றன. முரசறைதல்=வெளிப்படுத்தல்.

" அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதியை"என்பது:—சிற்றறிவாகிய வுயிர்க்குள் அறிவாகிப் பேரின்பப் பெருக்கே தனதுமயமான ஆதிசத்தியை,

உயிரானது உடலுக்கும் அந்தக்கரணங்கட்கும் அன்னியமான தென்றும், பாசவுணர்வொழிந்து நின்றவிடம் பசுவுணர்வென்றும்,பசுவுணர்வொழிந்துநின்றவிடம் பதியுணர்வென்றும், தனது ஞானக்கிரியைகள் மலமறைக்கப்பட்டு அவத்தைப்படுவதென்றும், தன்னைக் கர்த்தர் சத்திதானேயான அருள் காரணமாகக் கருவி முதலியவற்றானுணர்த்துவனென்றும், பக்குவச் செயலைக்கண்டு வியாபகமான அறிவையு நல்க, முத்தியில் ஆனந்தம் பெறுவையென்று முணர்த்துதலை "அறிவினுக்கறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதி" என்றனர். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-ரு. பா - அ.)

"தெரிந்துகொண் டொரோவொன் றாகச்
 சென்றைந்து புலனும்பற்றி
புரிந்திடு முணர்வி னோடு
 போகமுங் கொடுத்தியோனி."

திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து
செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி
வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்."

எனவும்,

(கந்தபுராணம்.)

"அருளி னீர்மையா லைந்தொழில் புரிபவன்"

எனவும்,

(சௌந்தரியலகரி.)

"சிவமெ னும்பொரு ளு மாதி சத்தியொடு
சேரி லைத்தொழிலும் வல்லதாம்"

எனவுங் கூறியவாற்றால், பஞ்சகிருத்தியங்களும் ஆதிசத்தியின் சேர்க்கையால் நடக்குமெனலும் ஒன்று. இவ்வாறு கூறுதலும் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றுதல் பற்றி யென்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூ - உ. பா-எஎ.)

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்
உவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங்
குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
தன்மைதான் றெரியு மன்றே."

"அறிவினுக்கறிவாகி" என்பதற் குதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான்."

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருமையா னுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்."
என்பனவற்றாற் காண்க.

ஈச்சுரனுக்குரிய கலியாணகுணங்களில் 'வரம்பிலின்பம்' (= அளவிலாப்பேரின்பம்) ஒன்றுதலால் "ஆனந்தமயம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந் தகும்."

(திருமந்திரம்.)

"இன்பமு மின்பக் கலவியு மாய்நிற்கும்."
என்பனவற்றாற் காண்க.

"ஆதியை" எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாகிய முதற்பொருளை (பரமசிவத்தை) யெனினுமாம்.

உதாரணம்:—

(திருமூலர்.)

அருளும் வகைசெயு மாதிப் பிரானும்."
என்பதனானும்,

"பகலவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே."
என்பதனு னுமறிக.

" அநாதி ஏக தத்துவ சொரூபத்தை " என்பது:—ஆதியந்த மில்லாததாகியசிவமே தானுகியும், தானே சிவமாகியும் ஒன்ருயுள்ள உண்மைவடிவை,

சத்தி சிவத்தின் வேற்றுமையின்றி நிற்குமென்பதாம். சத்தியுஞ் சிவமும் இரண்டென்னில், நீக்கமுற்று நிற்பதெனப் பொருள்பட்டு, சருவ வியாபகம் பின்னப்படுமாதலால், சூரியனும் கிரணமும்போல தன்னியல்பினிற்பதும் புறம்பேநின் றுணர்த்துவதுமாகிய இருதன்மையையுடைய பேரறிவாய சைதன்யமொன்றே புறப்பொருளை நோக்கு நிலையிற் சத்தியெனவும், அதனை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவமெனவும், வேதாகமங்க ளுணர்த்துமாற்ருல் "அநாதியேகம்" என்றும், அனலின் தன்மைபோன்று சுடுதல் அடுதன் முதலிய தொழிலால் வேறுவகை யாமாறுபோல, சிவசத்தி ஒன்றே காரிய வேறுபாட்டால் சிற்சத்தி, பராசத்தி இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என் றைவகையாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐவகையாயும், இன்னும் பலவேறு வகையாயும் நிற்குமாதலால், "தத்துவசொரூபம்" என்றுங் கூறினர். அவ்வச் சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அச்சத்திகட்கு இடமான விந்துவும் பலவேறுவகையான விருத்திப்பட்டு அவ்வப் பெயர்பெறுமென் றுணர்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"மருவிடு மனுதிமுத்த சித்துரு மன்னிநின்றே."

(கந்தபுராணம்.)

"இத்திறத்தா லவசமதா யீறுமுத னடுவுமிலா
வத்தனது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யாணையினுன்."

எனவும்,

"அண்ணலு மேகன் ருனு மளப்பருங் குணத்தினுனும்."

(பிரமகீதை.)

"ஒருத்தனே யவினுசியாகிய
வொளியாயவ னொளிர்கின்ருன்."

எனவும்,

(தத்துவராயர்.)

"தலம்வந்த தத்துவனு ரெம்மையே
யின்று சார்ந்தனரே."

- "போதமே

தத்துவரூ பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்ருய்ப் புதை."

எனவும் வருவனவற்ருற் காண்க.

"மதசம்மதம் பெருச் சாலம்பம் ரகிதமான சாசுவதம் புட்கலம் நிராலம்பம் ஆலம்பம் சாந்த பதம் வியோம நிலையை" என்பது:—பற்பல சமயங்க ளினும் பலவேறு பொருண்மைபடக் கூறுங் கொள்கை

களில் அவ்வவ் வாற்றானின்றும், அவைக் கதீதமு மாகின்ற சாலம்பரகிதமும் சாசுவதமும் புட்கலமும் நிராலம்பமும் ஆலம்பமுமான சாந்தபதமென்னும் பர வெளியை,

"மதசம்மதம்பெறு" என்பதற் குதாரணம்:—

(பட்டினத்தார்.)

"அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்றேடொன் றுவ்வா துரைத் தாலும்."

என்றும்,

(பிரமகீதை.)

"வேதமா கமபு ராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க
ரோதுமா கமங்க டர்க்க மொன்றொடொன் றுவ்வா
[தாகும்."

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாலம்பம் = ஆதாரத்தோடு கூடியது; சாலம்பரகிதம்=தானொன்றேடும் பிடிப்பில்லாதது; எல்லாவற்றிற்கும் தான் ஆதாரமா யிருத்தலன்றி, தனக்குத் தன்னினும் வேறொ ராதாரமின்றி யுள்ளது. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே"

என்பதனானும்,

"ஆதாரமின்றிச் சற்று மனைத்திற்கா தார மானாய்."

என்பதனானுங் கண்டுகொள்க.

சாசுவதம்=முதலு முடிவு மில்லாதது.

(பிரமகீதை.)

"எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதன்கணே யாகி
யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று
முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த."

என்பதாலும்,

(சிவஞானசித்தியார்.)

"அந்தமொ டாதி யில்லா னளப்பில னாத லாலே."

என்பதாலு மறிக.

புட்கலம்=நிறைவு. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருவர் பாலினும் பிறந்திடா னருவதா யுருவா
யிருமை யாயுறை பூரண னியாவர்க்கு மீசன்."

(வள்ளலார்.)

"போக்கொடு வரவுமில்லாப்
பூரணப் பொருள்வந் தெய்தும்."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

நிராலம்பம் = தன்னினும் பிறிதொன் றியற்கை யானே யில்லாதது. உதாரணம்:—

(பிரமகீதை.)

"ஒழிந்ததொருபொருளில்லை யுள்ளதெல்லாமவனேமுன்
கழிந்தபொருள்மேலும்வரக் கடவபொருடானுமவன்."

(கந்தபுராணம்.)

"மூலகாரண மில்லதோர் பராபர முதல்வன்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

ஆலம்பம்—எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமாயிருப்பது. உதாரணம்:—

(திருவாசகம்.)

"ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியகிற் பாரே."

(தேவாரம்.)

"தக்கானைத் தானன்றி வேறொன்றில்லாத் தத்துவனை."

என்பனவற்றாற் காண்க.

சாந்தபதவியோமநிலை — அகங்காராதிகளில்லாத தானமாகிய ஆகாயம். உதாரணம்:—

(அருணகிரிநாதர்.)

"இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளி தல்லவே.

(தலமான்மியம்.)

"மங்கல்செய் மலம்புலன்கள் மாளவோட்டி
மன்னுயிரை யாட்கொள்ளும் விருது கட்டித்
துங்கமமை தணிந்திடமே தங்குமெங்கட்
டுரைமகன்றன் றிருவடியைத் துணைக்கொள் வாமே."

(ஞானவாசிட்டம்.)

"திடவிசும்பன் றுயிருந்தும் விசும்பான
நிலையதுவாம்."

என்பனவற்ரு லறிக.

யோகமாவது அகத்தொழின் மாத்திரையானே ஈச்சுரன் அருவத்திருமேனியை நோக்கிச்செய்யும் வழிபாடு. அது இந்திரியங்களை யொடுக்கி மனதை விஷயங்களின் வழிசெல்ல வொட்டாமல் திருப்பி,ஒருகுறிப்பில்நிறுத்தி, உச்சுவாசம் நிச்சுவாசமென்னும் ரேசக பூரகவாயுவைத் தடுத்து, நடுநாடியாகிய சுழுமுன மார்க்கத்திலேபிராண வாயுவை நிறுத்தி, மூலாதார முதலிய ஆருதாரங்களின் அந்தர்மாதிரு காக்கிரமத்தை யறிந்து, அவ்வவ் வாதாரங்களி னதிதேவதைகளை யுபாசித்து, அவர்களனுக்கிரகத்தா லவ்வா தாரங்களிலதோமுகமான பத்மங்களைப்பேதித்து, அவற்றின்மேல் பிரமரந்திரமளவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அங்கு அதோமுகமாக விருக்கும் சகஸ்திரதள தாமரை முகையை ஈசுரனருளால் அங்கு உதிக்கும் சிவார்க்கனுலே மலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப்புட்பத்தின் கேசாக்கிரகத்திலே உள்ள சந்திரமண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினுலே மூலாக்கினியை அக்கினி பீசாட்சர உச்சாரணத்தினுலே எழுப்பி, நாடி சக்கரங்களைப் பேதித்து, அவ்வக்கினியினுலே சந்திரமண்டலத்தை யிளகப்பண்ணி அந்த வமிர்தத்தை சர்வநாடி வழியாயிழுத்து, உடல் முற்றும் நிறையச்செய்து, அதிலுண்

டாகும் சுகோதயத்தில் அந்த மயமான ஞானுமிர்தாவத்தையை யடைந்துநின்று, சோம சூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்களெல்லாம் சூரியோதயத்தில் நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்க ளடங்கினாற்போலத் தன்னிடத்தடங்கப் பரவொளி நடுவில் சர்வதோமுகமாய்ப்பெருஞ்சோதியான சிவத்தைச் சத்தியோடுநேர்நோக்கிச் சுயம்பிரகாசமா யதனுளழுந்து மியல்பாதலாலும், சாந்தி யோகத்திற்குக் காரணமாதலாலும், யோகியர் புக்கழுந்துவது பரவெளிச்சோதியுள் ளாதலாலும். 'சாந்தபதவியோமநிலை' என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

"காலை நேர்பெற வோட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுறு படிவத்
தேனு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்."

"காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தூண்டியே
மூலவெங் கனலினை முடுக்கி மூட்டுறு
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினான்."

இடத்தின்பொருளை யிடமாக வுபசரித்தனர்.

"நித்தம் நின்மலசகிதம் நிஷ்ப்ரபஞ்சப் பொருளை" என்பது:— நித்தத்வமும் இயற்கையிலே அநாதிமல மில்லாததும் பிரபஞ்சாவத்தை கடந்துள்ளதுமாகிய பொருளை,

விடயங்களை ஒவ்வொன்றாய் விசாரித்தறிய அவை அநித்தத் தன்மையனவென்று அனுபவத்தாற் கண்டு ஒழிவு பெறலும், ஆன்மா தனது நிலைமையையும் உணரப்பெறும். பெறவே நித்தமாயுள்ள திதுவென மேலே யுணரக்கிடைத்தற்குத் திருவருள் முன்னிற்பதாகலான் இதுமெய்ப் பொருளின் குணமென்றும், சமவேதம்பற்றி நித்தத்துவமும் சிவம் மலத்தான் மறைக்கப்படாத இயல்புடைமைத்தாதலால் அதன் குணமாகிய சத்தியும் அவ்வியல்பாதலால் நின்மல சகிலமும், ஆன்மாக்கட்குச் சுகதுக்கங்களைப் பக்குவத்தில் இல்லையாகப்பண்ணிப் புலங்கொளுத்தி வீட்டின்க ணுய்ப்பதற்குச் சத்தி கருவியாய் முன்னிற்றலால் "நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளுமாம்" என்பது காண்க. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"நித்தனு முயிர்க்கு ணீங்கா நிருத்தனு மவனே
யென்னும்."

(வள்ளலார்.)

"பராபரமாய் நித்தமாய் பரிபூரணமாய்."

என்பதனுனும்,

(திருவாசகம்.)

"நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா
நின்னருள் வெள்ளம்."

(கந்தபுராணம்.)

"நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்."

என்பதனுனும்,

(வள்ளலார்.)

"உலக மேழையுங் கடந்தவ னடிகளை யுவப்பாம்."

"உலகப் பற்றை யொழித்த நிபுணன்."

என்பதனு மறிக.

"நிர்விடய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பது:—விடயப் பற்றுக்க ளொன்று மில்லாததாய்ச்சுத்தமாக யாதொன்றின் வயத்தும் தானெய்தாமல் யாவும் தன்வயத்தனவா வுள்ளதை,

மயக்கவடிவாகிய கேவலாவத்தையும், விகற்ப வடிவாகிய சகலாவத்தையுமே விடயமாகும். அவை யில்லாதது நிர்விடயம். இதுவே சுத்தாவத்தையாம். இதில் நின்ற திருவருளே யெவைக்குந் தாரகமாதலால் நிர்விடயமும், சுத்தமும், நிர்விகாரமுமாம் என்பது காண்க. நிர்விடயம்=அபரிச்சின்னம்; சுத்தம்=தான் பூரணியாயிருந்து பிறிதொன்றாலு மறியொண்ணமை; நிர்விகாரம்=விகாரங்களை யடையாதது. உதாரணம்:—

"விடயப் பேயை விலக்கிய விபுதன்."

(தேவிகாலோத்திரம்.)

"பொருவிலா நித்தசுத்தப் பொருளினை
யடைவரன்றே."

(கந்தபுராணம்.)

"சுத்தனு முணர்தற் கொண்ணச் சோதிய
மியாண்டு மேவும்."

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி
நிறைதல் பதிநிச் சயம்."
"அவிகாரி யீச னருளைநீ பெற்று
லவிகாரி யாவையன் றி யச்சோ."

என்பனவற்று லறிக.

"தடத்தமாய் நின்று ஒளிர் நிரஞ்சனம் நிராமயத்தை" என்பது:-இஃதெனவும் அஃதெனவும் இஃதன்றெனவும் அஃதன்றெனவும் பிருதிவிமுதலிய கருவிகளாயும் அவையல்லாததுமாகி நடுவாய்நின்று விளங்காநின்ற நிரஞ்சனமாகிய நிராமயத்தை,

தனக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய பற்றொருசிறிது மின்றாய்த் திருவருட்போதரானவரை வீட்டின்கணுய்ப்பதும், தோற்றக்கேடில்லாத அருட்சத்தியேயாகலின், "நிரஞ்சன நிராமயமும்" ஆமாறு காண்க. தடத்தம்=பொதுவாயிருக்கை; நிரஞ்சனம் = பற்றில்லாதது; நிராமயம்=அவத்தை யில்லாதது. உதாரணம்:-

(தேவாரம்.)

"புக்காளை யெப்பொருட்கும் பொதுவா னானை."

(வள்ளலார்.)

"சாற்றிரண்டு மற்ற சமநிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள்விம லன்."

(தத்துவராயர்)

"நிரஞ்சன நிராமய பராபர புராதன."

(திருவள்ளுவர்.)

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நீங்காப் புராதனமாய்."

(தேவாரம்.)

"நிராமய பராபர புராதன பராவுசிவ
ராக வருளென்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

"சித்தம் அறியாதபடி சித்தத்தில் நின்று இலகு திவ்யம் தேசோமயத்தை" என்பது:—சிந்திக்குந் தன்மைத்தாகிய சித்தம் இன்னபடித்தென அறியா வண்ணம் அச்சித்தத்தி னிடத்தே நின்று உள்ளும் புறம்புமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற உயர்வினு ளுயர்வான தேஜோ ராசியை,

பானுவும் கண்ணும் நீரும் நிழலும்போலச் சிவசந்நிதியின்கண் தற்போதங்கழன்று நீங்கா திருப்பவராகியபணை யோகர், ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுமாகாத கலப்பில் பரமசுகத்துடன் பொருந்திநிற்க, இருள் நக்ஷத்திரங்கள் சந்திரன் முதலியன சூரியனொளிமுன் றோன்றாதவாறு போல,எல்லாமும் எங்கும் எப்போழ்தும் அகண்டாகார ஜோதியாயே பார்த்துநிற்குமாற்றால், "திவ்யதேஜோ மய

ழுமாம்" என்பதுணர்க. இவ்வனுபவக்காட்சி தோன்றித் தற்போதம் நீங்கினவழி விகற்பமின்றி எங்குமாகப் பிரகாசிக்கின்றமையால் "சித்தமறியாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகும்" என்றபடி. உதாரணம்:—

(அமுதசாரம்.)

"உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்."

(பிரமகீதை.)

"தீம ரங்தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா
காமை நின்றணி யால்வடிவு காணு மதுபோ
லாமு டம்பிலழி வின்றி மறை இன்றவமல
ஞமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளியாம்."

(தேவாரம்.)

"சிந்தையு ளொன்றி நின்ற வெம்மான்."
"ஊற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி,"

என்றும்,

(திருமூலர்.)

"பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்."

(பிரபுலிங்கலீலை.)

"தூயபர மானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்
டிருந்தார்."

(அருணகிரிநாதர்.)

"அதல விதலமுத லந்தத்த லங்களென
வவனி யெனவமர ரண்டத்த கண்டமென [பானு
வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டுவென - வங்கி

அமுத கிரணமென வந்தத்து மந்த்ரமென
வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென [காசம்."
வணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப-ரப்பிர

(திருமூலர்.)

"பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி யீசன்
பரமாண்டத் தூடே படர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரனட மாடுமே."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்ப்
புராதனமா யசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய்ச் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்
பராபரமாய் வெறுவெளியா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்."

"ஈசனாய்ப் பரம தத்துவ னாகி
யீறிடை முதலில னாகி
யேசறு மணியா யெவைக்குமா தார
மாகியே தனக்கவை யிலேயாய்ப்
பாசமோ சகன யனாதிமுத் தனுமாய்ப்
பகருஞா னானந்தக் கடலா
யாசையாற் காண்போர்க் கற்புத வடிவா
மம்பிகா பதியிணைப் பணிவாம்.

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரமதான பர தேவதையை அஞ்சலி செய்வாம்" என்பது:— சித்தாகிய பரமாகாயத்தில் பூரணாகாரமா யிருக்கும் சிவசத்தியை அஞ்சலித்து வணங்கல் செய்வாம், எ-று.

சிற்பரவெளி=பரம ஆகாயமாம்; இதன் பொருளை முதல் பாட்டுரையிற்காண்க. ஆகவே, பரமாகாய சரீரியான சிவம் என்பதாம்; எனவே, சிவத்தி னுட்கிடையாயதனோடு பூரணாகாரமாய் தான் அதுவாகியும் அது தானாகியும் உள்ளது சத்தி என்றவாறும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - ரு. பா-கூ.)

"அருளது சத்தி யாகு மரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை [ட்
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்க
திருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப்போலவீசன்."

ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமோசன காரியார்த்தமாகக் கேவல சுத்தாவத்தைகளில் சிவத்தினது திருவருளின் தாரதம்மியாதிக் கேற்ப அச்சிவசத்தியும் பரை ஆதி விருப்பு அறிவு தொழில்களான ஐந்து சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து கலாசத்திகளாயும், வாமை முதலிய அட்டசித்திகளாயும், உன்மனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் காரிய வேறுபாட்டால் பல்வகை உருவங்களையும் பெயர்களையும்பெற்று ஆறுகோடி மாயா சத்திகளாகியும் பிரிந்தும், சிவத்தோ டென்றும் பிரியா

மலும் நிற்றலால் "அத்துவித வத்துவை" எனத்தொடங்கி "சிற்பரவெளிக்குள்வளர்" தற்பரம தானபர தேவதையை" எனமுடித்து, அதனுண்மையை எடுத்து வாழ்த்துதல் செய்தனர்.

இனிச் சிவம் எவ்வாற்றானிற்கும் அவ்வாற்றாற் சத்தியும் சமவேதமாய் நிற்குமென்னு மியலால் "அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தியாகி" என்னும் செய்யுளில் "ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது" என்பதற்கு "அத்துவிதவத்துவாகிய சொற்பிரகாசத்தனி" என்பதனையும், "உயிர்க்குயிராய்த்தழைத்தது" என்பதற்கு "ஆனந்தமயமான ஆதி" யென்பதனையும், "மனவாக்கினில் தட்டாமனின்றது" என்பதற்கு "ஏகதத்துவசொரூபம்" என்பதனையும், "வழக்கிடவுநின்றது" என்பதற்கு "மதசம்மதம்பெறாச் சாந்தபத வியோமநிலை" என்பதனையும், "சித்தாகியின்பமாயென்றைக்கு முள்ளதெது" என்பதற்கு "நிஷ்பிரபஞ்சப்பொருள்" என்பதனையும், "கங்குல்பகலறநின்ற எல்லையுளது" என்பதற்கு "சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பதனையும், "அது கருத்திற்கிசைந்தது" என்பதற்கு, "தடத்தமாய், நின்றொளிர் நிராமயம்" என்பதனையும், "அதுவே கண்டனவெலாம்" என்பதற்கு, "திவ்ய தேஜோமயம்" என்பதனையும், "மௌனவுருவெளியதாகவும்கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம்" என்பதற்கு "சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதான பரதேவதையை யஞ்

சலிசெய்வாம்" என்பதனையும் நிரைநிரையாகக்கூட்டிப் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

சிவம் எவ்வாறு நிற்கும் அவ்வாறு சத்தியுமாமென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - உ. பா - எரு.)

சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதிக் கிங்ஙன் வருஞ்சத்தி யொருத்தி
யாகு
மெத்திற நின்றா னீச னத்திற மவளு நிற்பள்.

(விநாயகபுராணம்.)

" எத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக்
கியைதர வத்திற நின்று
மெத்திய வுயிரின் மலவிருள் கெடுத்து
விளங்குபூ ரணியையேத் தெடுப்பாம்."

மற்றும் வருவனவற்றா லுணர்க.

சத்திக்கும் சிவத்திற்கும் பேதமின்மை என்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-உ. பா - எகூ.)

"சத்திதா னாத மாதி தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமு மாகுஞ் சத்திதான் சத்த னுக்குச்
சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்தி
தானே."

தேவதை, கடவுள், தெய்வம், சிவம் முதலியசொற்கள் அஃறிணைப் பெயர்களாயினும் உயர்திணை முப்பாலினும் வழங்கி வருகின்றன வாதலால் பரதேவதை என்பதை பரமசிவன் என ஆண்பாலாகக் கோடலுமாம்.

"சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம்" என்பதற் குதாரணம்:—

(நெஞ்சுவிடுதூது.)

"வெறு வெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா
லுறு பொருளாய் நின்ற வொருவன்."

(சிவப்பிரகாசம்.)

"சொற்பெறு மதீதம்வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்ற
சிற்பர மதனுலுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்
தற்பர மாகிநின்ற சாக்கிரா தீதந் தானே."

(அருணகிரிநாதர்.)

"யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே."

(திருவம்மானை.)

"சத்திய மானது சத்தேகா ணம்மானை
தத்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை."

(திருவுந்தியார்.)

"இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரைய விரையநின் றுந்தீபற."

(விநாயகபுராணம்.)

"நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலமாய் நிரஞ்சனமா
நினைவுக் கெட்டாச் [ய்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா
னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா
யமல ஞான
மெத்தியமுள் ளத்தமர்ந்த விநாயகமான் மியத்தவத்
தோர் விரும்பிக் கேட்பார்."

தயா, உமா, மாலா, க்ருபா, சீதா, ப்ரமா, பூஜா, கலா, கதா, க்ரியா, முதலிய வடசொற்களி னீற்றுயிர்கெட்டு ஐகாரமேற்று தயை, உமை, மாலை, க்ருபை, சீதை, ப்ரமை, பூஜை, கலை, கதை, க்ரியையெனத் தமிழில் வழங்குவதுபோல தேவதா என்னும் வடமொழியி னீற்றுயிர் கெட்டு ஐகாரமேற்று 'தேவதை' யெனத் தமிழில் வழங்கி வந்தது. உதாரணம்:—

"வேத முதலாய் விரிந்தபன் னூல்களு
மோதி யோதியு முரையாப் பொருடற்
போத மிறந்தோர் பொருந்துந் தேவதை
சீத மலரடி சிந்தையில் வைப்பாம்."

இச்செய்யுளிலும் 'வத்துவை,' 'தனியை,' 'ஆதியை,' 'சொருபத்தை,' 'வ்யோம நிலையை,' 'நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளை,' 'நிர்விகாரத்தை,' 'நிராமயத்தை' தேசேவி ம

யத்தை' 'அஞ்சலிசெய்வாய்' எனத் தனித்தனிக்கூட்டியு முரைத்துக்கொள்க.

இந்தச் செய்யுளுக்கு ஈசுவரி பரமாகப் பெண்பாலி னும், ஈசுவரன் பரமாக ஆண்பாலிலும் பொரு ளுரைத் தமை காண்க.

அ, அன், ரகிதம், நிர், நின், நிஷ் இவை வடமொழி எதிர்மறையைக் குறிக்கும் உபசர்க்கங்களென்னும் முத லடைமொழிகள்.

எ, இன் - அசைநிலைகள்.

அது—பகுதிப்பொருள்விகுதி.

பிரகாசம், ஒளிர், இலகு, தேசு என்பனவும்; அத்து விதம், தனி, ஏகம் என்பனவும்; சாசுவதம், நித்தம் என்பனவும்; வியோமம், வெளி என்பனவும்; நின்ம லம், சுத்தம் என்பனவும் தனித்தனி ஒருபொருட்கிள விகள்.

ஆதி, அநாதி; ரகிதம், சகிதம்; நிராலம்பம், ஆலம் பம் இவை ஒன்றற்கொன்று முரணும் எதிரிடையான சொற்கள்.

தனி, ஆதி, நிலை, நிர்விகாரம், நிராமயம், தேஜோம யம் முதலியவற்றை யிவற்றையுடைய பொருளென வுரு வகஞ் செய்யப்பட்டது.

"ஆயிரமுகத்தானகன்றதாயினும், பாயிரமல்லதுபனு வல்ன்றே" யென்றிருப்பதால் நூல் செய்யப்புகுந்த இக்

கிரந்தகர்த்தர் இம்மூன்று செய்யுளாற் பாயிரம் புகன்றதாம். இது தெய்வவணக்கம் கூறியபடி. இவை கடவுள் வாழ்த்துத் துறையின் பகுதிகளாம்.

ஸ்ரீமான் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல்களில் முதல் மூன்று பாட்டுகளுக்கு மகாவித்துவானுகவிருந்த புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதிமுதலியாரவர்க ளியற்றிய உரை எமக்கு வெகு அருமையாகக் கிடைக்க அதை எமது கலாரத்நாகர அச்சியந்தர சாலையில் அச்சிட்டடெி திருப்பாடல் மூன்றும் பதிப்பில் பதிப்பித்தனம். அதை சென்னை ராசாங்கத்தில் அநேகவருஷகாலமாக துரைத்தன முதலிய பாடசாலைகளுக்கு மேல் விசாரணைக்கர்த்தராயிருந்த நெல்வேலி முருகேசமுதலியா ரவர்களைக்கொண்டு அவசியமுள்ள இடங்களிற் சீர்திருத்தி, ஆங்காங்கு சேர்க்கவேண்டியவைகளைச் சேர்த்து, பல சாத்திரங்களினின்றும் உதாரணங்களை யெடுத்துக் காட்டி அச்சி லியற்றினம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
யானந்தபூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்கு
ளே யகிலாண்டகோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெதுமனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வமென்றெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
வெங்கணும்பெருவழக்கா
யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
கருத்திற்கிசைந்ததுவே

கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ்சலிசெய்குவாம். (க)

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
முறவனந்தம்வினையினு
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனுன்ஞான
சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
கடவுளைத்துரியவடிவைப்
பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்பிரகாசத்தனியை
யருமறைகண்முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான்
வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெருச்
சாலம்பரகிதமான

சாசுவதபுட்கல நிராலம்பவாலம்ப
சாந்தபதவ்யோமநிலையை
நித்தநின்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷயசுத்தமான
நிர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
திவ்யதேசோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (௩)

பரிபூரணனந்தம்.

வாசாகயிங்கரிய மன்றியொருசாதன
மனோவாயுநிற்கும்வண்ணம்
வாலாயமாகவும் பழகியறியேன்றுறவு
மார்க்கத்தினிச்சைபோல
நேசாநுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
நினைவையுமறந்தபோது
நித்திரைகொள்வேன்றேக நீங்குமெனவெண்
ணிலோ நெஞ்சந்துடித்தயருவேன்
பேசாதவானந்த நிட்டைக்குமறிவிலாப்
பேதைக்கும்வெகுதூரமே
பேய்க்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
பேரின்பநிட்டையருள்வாய்

பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகுதேவதருவே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணனந்தமே. (க)

தெரிவாகவூர்வன நடப்பனபறப்பன
செயற்கொண்டிருப்பனமுதற்
றேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பௌதிகஞ்
சென்மித்தவாங்கிறக்கும்
விரிவாயபூதங்க ளொன்ருெடொன்ருயழியு
மேற்கண்டசேடமதுவே
வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைசூன்யமுபசாந்த
வேதவேதாந்தஞானம்
பிரியாதபேரொளி பிறக்கின்றவருளருட்
பெற்ருேர்கள்பெற்றபெருமை
பிறவாமையென்றைக்கு மிறவாமையாய்வந்து
பேசாமையாகுமெனவே
பரிவாயெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
பரிபாககாலமலவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணனந்தமே. (உ)

ஆராயும்வேளையிற் பிரமாதியாலு
மையவொருசெயலுமில்லை
யமைதியொடுபேசாத பெருமைபெறுகுணசந்
த்ர ராமெனவிருந்தபேரு

நோாகவொருகோபமொருவேளைவரவந்த
நிறைவொன்றுமில்லாமலே
நெட்டுயிர்த்துத்தட் டழிந்துளறுவார்வசன
நிர்வாகரென்றபேரும்
பூராயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
புலம்புவார்சிவராத்திரிப்
போதுதுயிலோமென்ற விரதியருமறிதுயிற்
போலேயிருந்துதுயில்வார்
பாராதிதனிலுள்ள செயலெலாமுடிவிலே
பார்க்கினின்செயலல்லவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௩)

அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே
யம்மாயையில்லாமையே
யாமெனவுமறிவுமுண் டப்பாலுமறிகின்ற
வறிவினையறிந்துபார்க்கி
னெண்டிசைவிளக்குமொரு தெய்வவருளல்லாம
லில்லையெனுநினைவுமுண்டிங்
கியானென்னதறத்துரிய நிறைவாகிநிற்பதே
யின்பமெனுமன்புமுண்டு
கண்டனவெல்லாமல்ல வென்றுகண்டனைசெய்து
கருவிகரணங்களோயக்
கண்மூடியொருகண மிருக்கவென்றாற்பாழ்த்த
கன்மங்கள்போராடுதே

பண்டையுளகன்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
பக்ஷநாலிச்சிப்பனே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௪)

சந்ததமுமெனதுசெய லினதுசெயலியானெ
னுந் தன்மைநினையன்றியில்லாத்
தன்மையால்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசுபாவமிதுவே
இந்தநிலைதெளியநா னெக்குருகிவாடிய
வியற்கைதிருவுளமறியுமே
இந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென் றன்மடமை
யிதசத்ருவாகவந்து
சிந்தைகுடிகொள்ளுதே மலமாயைகன்மந்
திரும்புமோதொலைவழக்காய்ச்
சென்மம்வருமோவெனவும் யோசிக்குதேமனது
சிரத்தையெனும்வாளுமுதவிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்
பாதுகாத்தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௫)

பூதலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
பொறிபுலனடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர்கரண முடிவென்பர்சிலர்கு
ணம் போனவிடமென்பர்சிலபேர்

நாதவடிவென்பர்சிலர் விந்துமயமென்பர்சிலர்
நட்டநடுவேயிருந்த
நாமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
நாடிலருவென்பர்சிலபேர்
பேதமறவுயிர்கெட்ட நிலையமென்றிடுவர்சிலர்
பேசினருளென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமேமொழிவரிவையாற்
பாதரசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
பரமசுகநிஷ்டைபெறுமோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (சூ)

அந்தகாரத்தையோ ரகமாக்கிமின்போலென்
னறிவைச்சுருக்கினவரா
ரவ்வறிவுதானுமே பற்றினதுபற்ரு
யழுந்தவுந்தலைமீதிலே
சொந்தமாயெழுதப் படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
சுகநிஷ்டைசேராமலே
சோற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுண்டுண்டு
தூங்கவைத்தவரார்கொலோ
தந்தைதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சந்
தனைத்தந்ததெனதாசையோ
தன்னையேநோவனே பிறரையேநோவனே
தற்காலமதைநோவனே

பந்தமானதுதந்த வினையையேநோவனோ
பரமார்த்தமேதுமறியேன்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (எ)

வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த
மனதுசாக்ஷியதாகவே
மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்தசித்தாந்த
மரபுசமரசமாகவே
பூராயமாயுணர வூகமதுதந்ததும்
பொய்யுடலைநிலையன்றெனப்
போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவதவானந்த
போகமேவீடென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்புதந்தது
நின்னதருளின்னுமின்னு
நின்னையேதுணையென்ற வென்னையேகாக்கவொ
ரு நினைவுசற்றுண்டாகிலோ
பாராதியறியாத மோனமேயிடைவிடாப்
பற்றாகநிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (அ)

ஆழாழிகரையின்றி நிற்கவிலையோகொடிய
வாலமமுதாகவிலையோ
வக்கடலின்மீதுவட வனனிற்கவில்லையோ
வந்தரத்தகிலகோடி

தாழாமணிலைநிற்க வில்லையோமேருவுந்
  தனுவாகவளையவில்லையோ
சத்தமேகங்களும் வச்ரதரனாணையிற்
  சஞ்சரித்திடவில்லையோ
வாழாதுவாழவே யிராமனடியாற்சிலையு
  மடமங்கையாகவில்லையோ
மணிமந்த்ரமாதியால் வேண்டுசித்திகளுலக
  மார்க்கத்தில்வைக்கவில்லையோ
பாழானவென்மனங் குவியவொருதந்திரம்
  பண்ணுவதுனக்கருமையோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
  பரிபூரணானந்தமே. (௯)

ஆசைக்கொரளவில்லை யகிலமெல்லாங்கட்டி
  யாளினுங்கடன்மீதிலே
யாணைசெலவேநினைவ ரளகேசனிகராக
  வம்பொன்மிகவைத்தபேரு
நேசித்துரசவாத வித்தைக்கலைந்திடுவர்
  நெடுநாளிருந்தபேரு
நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி
  நெஞ்சுபுண்ணாவரெல்லாம்
யோசிக்கும்வேளையிற் பசிதீரவுண்பது
  முறங்குவதுமாகமுடியு
முள்ளதேபோதுநா னானெனக்குளறியே
  யொன்றைவிட்டொன்றுபற்றிப்

பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
 பரிசுத்தநிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிட-மெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே. (௬0)

பொருள்வணக்கம்.

நித்தியமாய்நின்மலமாய் நிட்களமாய்நிராமயமா
 ய் நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த்தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்துரிய
 நிறை சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்ததாரகமா யானந்தமயமாகி
 மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய்நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்பெரு
 வெளியைச் சிந்தைசெய்வாம். (க)

யாதுமனநினையுமந்த நினைவுக்குநினைவாகி
 யாதின்பாலும்
பேதமறநின் றுயிருக் குயிராகியன்பருக்கே
 பேரானந்தக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்றறத்
 தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டுந்
தீதில்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
 சிந்தைசெய்வாம். (உ)

பெருவெளியாயைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்பேசா
 த பெரியமோனம்

வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்தறவி
ழுங்கிக் கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க் கலந்தெந்தப் பொருளந்தப்
பொருளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம். (௩)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருற
வை யெந்நாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
யகமகிழவருந்தேனை முக்கனியைக்கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி
மொகுமொகெனவிருவிழிநீர் முத்திறைப்பக்கர
மலர்கண் முகிழ்த்துநிற்பாம். (௪)

சாதிகுலம்பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தியருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்
பிரிவறநின் றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதியைமாத்தூவெளியை மனதவிழநிறைவா
ன துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமாம்பொருளைத் திருவருளேநினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். (௫)

இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலக
மெமக்குத்தோன்றச்

சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லழியாததற்பரத்தைச்
சார்ந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறநாளுந் தடையறவானந்தவெள்ளம்
பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனி மலர்த்தாளையனுதின
மும் வழுத்தல்செய்வாம். (௬)

பொருளாகக்கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதீரப்பருகவந்த
செழுந்தேனாகி
யருளானோர்க்ககம்புறமென் றுன்னுதபூரணவா
னந்தமாகி
யிருடீரவிளங்குபொரு ளியாதந்தப்பொருளினை
யா மிறைஞ்சிநிற்பாம். (௭)

அருமறையின்சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மா
முனிவர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணங்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரியமலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுட
லுயிர்போற் கலந்தெந்நாளுந்
துரியநடுவூடிருந்த பெரியபொருளியாததனைத்
தொழுதல்செய்வாம். (௮)

விண்ணாதிபூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெ
று வெளியாய்ஞானக்

கண்ணாரக்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
 கடலாய்வேறொன்
றெண்ணாதபடிக்கிரங்கித் தானாகச்செய்தருளு
 மிறையேயுன்றன்
றண்ணாருஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகரமலர்க
 டலைமேற்கொள்வாம். (௯)

விண்ணிறைந்தவெளியாயென் மனவெளியிற்
 கலந்தறிவாம் வெளியினூடேந்
தண்ணிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமான
 பெருந் தகையேநின்பா
லுண்ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகு
 ளறி யுவகையாகிக்
கண்ணிறைந்தபுனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்பநின்
 னருளைக் கருத்தில்வைப்பாம். (௧0)

வேறு.

ஆதியந்தங்காட்டாதமுதலாயெம்மை
 யடிமைக்காவளர்த்தெடுத்தவன்னைபோல
நீதிபெருங்குருவாகிமனவாக்கெட்டா
 நிச்சயமாய்ச்சொச்சமதாய்நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக்கரியதாகி
 மௌனத்தோர்பால்வெளியாய்வயங்காநின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்
 ணீர் சொரியவிருகரங்குவித்துத் தொழுதல்
 செய்வாம். (௧௧)

அகரவுயிரெழுத்தனைத்துமாகிவேறு
யமர்ந்தெனவகிலாண்டமனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகியல்லவாகிப்
பரமாகிச்சொல்லரியபான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்பவிகற்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச்சுத்தமாகி
நிகரில்பசுபதியானபொருளைநாடி
நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பானினைதல்செய்வாம்.

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடுமலர்தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
வன்பினாலுருகிவிழிநீ
ராறாகவாராத முத்தியினதாவேச
வாசைக்கடற்கண்மூழ்கிச்
சங்கரசுயம்புவே சம்புவேயெனவுமொழி
தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்
தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்க
டொழுதருகில்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தி
யே சொரூபானுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (க)

ஆக்கையெனுமிடிகரையை மெய்யென்றபாவிநா
னத்துவிதவாஞ்சையாத
லரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவவிழவின்பந்
தாக்கும்வகையேதினாட் சரியைகிரியாயோக
சாதனம்விடுத்ததெல்லாஞ்
சன்மார்க்கமல்லவிவை நிற்கவென்மார்க்கங்கள்
சாராதபேரறிவதாய்
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
வாய்க்கும்படிக்குபாயம்
வருவித்துவட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியினைவாய்மடுத்துத்
தேக்கித்திளைக்கநீ முன்னிற்பதென்றுகாண்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (உ)

ஔவியமிருக்கநா னென்கின்றவாணவ
மடைந்திட்டிருக்கலோப
மருளின்மைகூடக் கலந்துள்ளிருக்கமே
லாசாபிசாசமுதலாம்
வெவ்வியகுணம்பல விருக்குமென்னறிவூடு
மெய்யனீவீற்றிருக்க

விதியில்லையென்னிலோ பூரணனெனும்பெயர்
விரிக்கிலுரைவேறுமுளதோ
கவ்வுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினாற்
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவலியவரு ஞானசஞ்சீவியே
கதியானபூமிநடுவுட்
செவ்விதின்வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுணமேருவே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (ஙு)

ஐவகையெனும்பூத மாதியைவகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும்வகுத்துநல் லறிவையும்வகுத்துமறை
யாதிநூலையும்வகுத்துச்
சைவமுதலாவளவில் சமயமும்வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம்வகுத்தநீ யுன்னைநானணுகவுந்
தண்ணருள்வகுக்கவிலையோ
பொய்வளருநெஞ்சினர்கள் காணுதகாட்சியே
பொய்யிலாமெய்யரறிவிற்
போதபரிபூரண வகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்றபொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (ச)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினு
லாகின்றவாக்கைநீர்மே
லமர்கின்றகுமிழியென நிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமகிழுறவுண் டுடுத்தின்பமாவதே
போந்தநெறியென்றிருந்தேன்
பூராயமாகநின தருள்வந்துணர்த்தவிவை
போனவழிதெரியவில்லை
யெந்தநிலைபேசினு மிணங்கவிலையல்லா
லிறப்பொடுபிறப்பையுள்ளே
யெண்ணினுநெஞ்சது பகீரெனுந்துயிலுரு
திருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின்மெழுகான தங்கமிவையென்கொ
லோ சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (ரு)

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டல்ல
லாங் காப்பிட்டதற்கிசைந்த
பேரிட்டுமெய்யென்று பேசுபாழ்ம்பொய்யுடல்
மெலக்கவிளையமுதமூட்டிப்

பெரியபுவனத்தினிடை போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட்
டேரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினமனைவிட்
டிடருறவுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில்கொண்மினென்று
சீரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (எ)

கருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
களிம்புதோய்செம்பனையயான்
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனன்மூட்டியே
கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்துவேதிசெய்து
பத்துமாற்றுத்தங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தையென்சொல்லுவே
னருமைபெறுபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டுன்னடிமை
யானவர்களறிவினூடுந்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழும்வளர்கின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
 சின்மயானந்தகுருவே. (எ)

கூடுதலுடன்பிரித லற்றுநிர்த்தொந்தமாய்க்
 குவிதலுடன்விரிதலற்றுக்
குணமற்றுவரவினொடு போக்கற்றுநிலையான
 குறியற்றுமலமுமற்று
நாடுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
 நண்ணுதலுமற்றுவிந்து
நாதமற்றைவகைப் பூதமேதமுமற்று
 ஞாதுருவின்ஞானமற்று
வாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
 வாக்கற்றுமனமுமற்று
மன்னுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
 வாய்மடுத்துண்டவசமாய்த்
தேடுதலுமற்றவிட நிலையென்றமௌனியே
 சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
 சின்மயானந்தகுருவே. (அ)

தாராதவருளெலாந் தந்தருளமௌனியாய்த்
 தாயனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டி யறிவிற்சமாதியே
 சாசுவதசம்ப்ரதாய
மோராமன்மந்திரமு முன்னுமன்முத்திநிலை
 யொன்றேடிரண்டெனமை

லொளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு
நாதமா மொலியெனவுமுணர்வுறுமற்
பாராதுபார்ப்பதே யேதுசாதனமற்ற
பரமவனுபூதிவாய்க்கும்
பண்பென்றுணர்த்தியது பாராமலந்நிலை
பதிந்தநின்பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்கநின தருள்வேண்டுமையனே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (சு)

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப்
புனிதமாயவிகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின்றநின்
பூரணம்புகலிடமதா
வாதரவுவையாம லறிவினைமறைப்பதுநி
னருள்பின்னுமறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்துநிற்பதுநி னருளாகிலெளியனேற்
கறிவாவதேதறிவிலா
வேதம்வருவகையேது வினையேதுவினைதனக்
கீடானகாயமேதென்
னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலையிகபர
மிரண்டினுண்மலைவுதீரத்
தீதிலருள்கொண்டினி யுணர்த்தியெனையாள்
வையோ சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (க0)

பத்திநெறிநிலைநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பைவலமாகவந்தும்
பரவையிடைமூழ்கியு நதிகளிடைமூழ்கியும்
பசிதாகமின்றியெழுநா
மத்தியிடைநின்றுமுதிர் சருகுபுனல்வாயுவினை
வன்பசிதனக்கடைத்து
மௌனத்திருந்துமுயர் மலைநுழைவுபுக்கியு
மன்னுதசநாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய்தும்மூல ப்ராணனோடங்கியைச்
சோமவட்டத்தடைத்துஞ்
சொல்லரியவமுதுண்டு மற்பவுடல்கற்பங்க
டோறுநிலைநிற்கவீறு
சித்திசெய்துஞ்ஞான மலதுகதிகூடுமோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (கக)

மௌனகுரு வணக்கம்.

ஆசைநிகளத்தினை நிர்த்தூளிபடவுதறி
யாங்காரமுளையையெற்றி
யத்துவிதமதமாகி மதமாறுமாறுக
வங்கையின்விலாழியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
    பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டுமுக
    படாமன்னமாயைநூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
    செங்கைக்குளேயடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
    றிருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார மீதென்னையொருஞான
    மத்தகஜமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌனகுருவே. (க)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனாதமு
    மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க
    ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
    சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
    செய்சித்ரமிகநன்றுகா
ணைந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழ்கவரு
    ளியநந்திமரபுவாழ்க
வென்றடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
    பிரண்டில்லையொன்றென்னவே

வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (உ)

ஆதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
னறிவின்றியிடமில்லையோ
வந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
ரவசரத்துபயோகமோ
போதித்தநிலையையு மயக்குதேயபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்திஎன்
புந்திக்குளிந்த்ரஜாலஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகநிலையு
மாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
வந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௩)

மின்னனையப்பொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும்வளர்மாட
மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும்

பொன்னையழியாதுவளர்பொருளென்றுபோற்றி
யிப் பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
தரணிமிசைலோகாயதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசிவானுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்
டன்பின் வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௪)

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருடர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனாகமம்
புகலுமதினாலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுத
னுவிதங்கடேர்ந்து
நானெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றணுபக்ஷசம்புபக்ஷ
மாமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்

மானதவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுநமது
மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (ரு)

கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேதுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாய்க்
காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதநன்மை
கள் பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருடர்வடிவானதே யல்லாதுகனவிலும்
புருடார்த்தமேதுமில்லே
னெல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
விருளேயிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மெனக்குநின்னருடாரகம்
வல்லானெனும்பெய ருனக்குள்ளதேயிந்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (சா)

கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிடிக்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேந்திவருமே

போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புவிராஜர்கவிராஜர் தவராஜனென்றுனைப்
போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணைகர முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
னட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும்வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (எ)

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத
தன்மையரனந்தகோடி
யிருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
வேகாந்தமோனஞான
வின்பநிட்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசை
கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டநிட்டென்மனக்
குறையெலாந்தீரும்வண்ண

மருமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
  வாவென்றழைப்பதெந்நாண்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
  மரபில்வருமௌனகுருவே. (அ)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
  வாணவத்தினும்வலிதுகா
ணறிவினைமயக்கிடு நடுவறியவொட்டாதி
  யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரமாதி
  தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சுருவாணிபோலவே
  தன்னிலசையாதுநிற்கு
மீங்காரெனக்குநிக ரென்னப்ரதாபித்
  திராவணாகாரமாகி
யிதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
  திருக்குமிதனொடெநேரமும்
வாங்காவிலாவடிமை போராடமுடியுமோ
  மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
  மரபில்வருமௌனகுருவே. (௯)

பற்றுவெகுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்ற
  னைப் பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
  பகர்ந்துமறியேன்றுவிதமோ

சிற்றறிவதன்றியுமெவரேனுமொருமொழி
 திடுக்கென்றுரைத்தபோது
சிந்தைசெவியாகவே பறையறையவுதரவெந்
 தீநெஞ்சமளவளாவ
வுற்றுணரவுணர்வற்றுன்மத்தவெறியினர்போல
 வுளறுவேன்முத்திமார்க்க
முணர்வதெப்படியின்ப துன்பஞ்சமானமா
 யுறுவதெப்படியாயினு
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையி
 னை மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
 மரபில்வருமௌனகுருவே. (கo)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
 நிர்விஷயகைவல்யமா
நிஷ்களவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வசன
 நிர்த்தொந்தநித்தமுக்த
தற்பரவிஸ்ராதீத வ்யோமபரிபூர்ண
 சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்றுநான்
 சர்வகாலமுநினைவனோ
வற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறுமன்பருக்
 கானந்தபூர்த்தியான

அத்துவிதநிச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
வனுபூதியனுசூதமுங்
கற்பனையறக்காண முக்கணுடன்வடநிழற்
கண்ணூடிருந்தகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௧)

மண்ணாதியைந்தொடு புறத்திலுளகருவியும்
வாக்காதிசுரோத்ராதியும்
வளர்கின்றசப்தாதி மனமாதிகலையாதி
மன்னுசுத்தாதியுடனே
தொண்ணூற்றொடாறுமற் றுள்ளனவுமௌனி
யாய்ச் சொன்னவொருசொற்கொண்டதே
தூவெளியதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றுமதையென்சொல்லுவேன்
பண்ணுருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
பான்மைநெறிநின்றுதவரூப்
பக்குவவிசேஷராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
கண்ணாறுகரைபுரள நின்றவன்பரையெலாங்
கைவிடாக்காட்சியுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௨)

எல்லாமுனடிமையே யெல்லாமுனுடைமையே
யெல்லாமுனுடையசெயலே

யெங்கணும்வியாபிநீ யென்றுசொலுமியல்பென்
றிருக்காதிவேதமெல்லாஞ்
சொல்லான்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாய்ச்
சொல்லிறந்தவரும்விண்டு
சொன்னவையுமிவைநல்ல குருவானபேருந்
தொகுத்தநெறிதானுமிவையே
யல்லாமலில்லையென நன்றுவறிந்தே
னறிந்தபடிநின்றுசுகநா
ளுகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினே
னதுவுநினதருளென்னவே
கல்லாதவறிஞனுக் குள்ளேயுணர்த்திநீ
கதிக்குவகையேதுபுகலாய்
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௯)

பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்றமருளர்தம்
பக்ஷமோவெனதுபக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்தநிலைகுலையாது
பரமவெளியாகவொருசொற்
றிட்டமுடன்மௌனியா யருள்செய்திருக்கவுஞ்
சேராமலாராகநான்
சிறுவீடுகட்டியதி னடுசோற்றையுண்டுண்டு
தேக்குசிறியார்கள்போல
நட்டணையதாக்கற்ற கல்வியும்விவேகமு
நன்னிலயமாகவுன்னி

நானென்றுநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
நடுவேமுளைத்தமனதைக்
கட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
கருணைக்குரித்தாவனோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௪)

மெய்விடாநாவுள்ள மெய்யருளிருந்துநீ
மெய்யானமெய்யையெல்லா
மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற்கையமிலை
மெய்யேதுமறியாவெறும்
பொய்விடாப்பொய்யினே னுள்ளத்திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யையெல்லாம்
பொய்யெனுவண்ணமே புகலவைத்தாயெனிற்
புன்மையேனென்செய்குவேன்
மைவிடாதெழுநீல கண்டகுருவேவிஷ்ணு
வடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
மதங்கடொறுநின்றகுருவே
கைவிடாதேயென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
கருத்தூடுணர்த்துகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௫)

பண்ணேனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
பாவித்திறைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின்றமலரூடு நீயேயிருத்தியப்
பனிமலரெடுக்கமனமு
நண்ணேனலாமலிரு கைதான்குவிக்கவெணி
னாணுமென்னுளநிற்றிநீ
நான்கும்பிடும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
ஞன்பூசைசெய்யன் முறையோ
விண்ணேவிணுதியாம் பூதமேநாதமே
வேதமேவேதாந்தமே
மேதக்ககேள்வியே கேள்வியாம்பூமிக்குள்
வித்தேயவித்தின் முளையே
கண்ணேகருத்தேயெ னெண்ணேயெழுத்தே
கதிக்கானமோனவடிவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௬)

சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது
தான்வந்துமுற்றுமெனலாற்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
சதாநிஷ்டர்நினைவதில்லை
சிந்தையறியார்க்கிது போதிப்பதல்லவே
செப்பினும்வெகுதர்க்கமாந்
திவ்யகுணமார்க்கண்டர் சுகராதிமுனிவோர்கள்
சித்தாந்தநித்யரலரோ
விந்த்ராதிதேவதைகள் பிரமாதிகடவுள
ரிருக்காதிவேதமுனிவ

ரெண்ணரியகணநாதர் நவநாதசித்தர்க
ளிரவிமதியாதியோர்கள்
கந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்களியாவருங்
கைகுவித்திடுதெய்வமே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௭)

துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கன்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பபிஷேகநீ
ருள்ளுறையிலென்னுவி நைவேத்தியம்ப்ராண
னுங்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன்கருணைகூர்
தெள்ளிமறைவடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனேசீனியே
திவ்யரசமியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளனறிவூடுமேமெள்ளமெளவெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லவுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௮)

உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற

ஞசிகாந்தத்தினைக் கண்டணுகல்போலவே
　யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குறப்
　பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
　பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
　வானேயவானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
　வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளியை
　கன்னெஞ்சனுக்கெளியையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
　கருணாகரக்கடவுளே. (௬)

இங்கற்றபடியங்கு மெனவறியுநல்லறிஞ
　ரெக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொறவறுர்பொய்ம்மை யாமிழுக்குரையா
　ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
　சாக்ஷிநீயிகபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
　சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
இங்கத்கையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
　சேதிக்கவருசிம்புளே

சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
    தீனனேன்கரையேறவே
கங்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
    ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
    கருணாகரக்கடவுளே. (௰)

சித்தர்கணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
    சென்றோடியாடிவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்ன
    வே திகழ்துருவனளவளாவி
யுக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
    லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
    னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
    ககனவட்டத்தையெல்லாங்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங்
    காட்டுவீர்மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெல்லாம் வல்லநீரடிமைமுன்
    விளங்கவருசித்தியிலையோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
    வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௧)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பதுமநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவீர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டினையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீ
ருரகனுமிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (உ)

பாரொடுநன்னீராதி யொன்றொடொன்றாகவே
பற்றிலயமாகுபோழ்து
பரவெளியின்மருவுவீர் கற்பாந்தவெள்ளம்
பரந்திடினதற்குமீதே
நீரிலுறைவண்டாய்த் துவண்டுசிவயோகநிலை
நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருஷிக்கிலோ
நிலவுமதிமண்டலமதே

பூரெனவிளங்குவீர் பிரமாதிமுடிவில்விடை
யூர்தியருளாலுலவுவீ
ருலகங்கள்கீழ்மேல தாகப்பெருங்காற்
றுலாவினற்றூரணையினன்
மேருவெனவசையாம னிற்கவல்லீருமது
மேதக்கசித்தியெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௩)

எண்ணரியபிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதா
னியாதினும்மரிதரிதுகா
ணிப்பிறவிதப்பினு லெப்பிறவிவாய்க்குமோ
வேதுவருமோவறிகிலேன்
கண்ணகனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட்
ககனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
கலந்துமதியவசமுறவே
பண்ணுவதுநன்மையிந் நிலைபதியுமட்டுமே
பதியாயிருந்ததேகப்
பவுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
பண்ணவிதனருளினலே
விண்ணில்வுமதியமுத மொழியாதுபொழியவே
வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வேதாந்தசிந்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௪)

பொய்திகழுமுலகநடை யென்சொல்கேனென்
 சொல்கேன் பொழுதுபோக்கேதென்னிலோ
பொய்யுடனிமித்தம் புசிப்புக்கலைந்திடல்
 புசித்தபின்கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலிது செய்தவமதல்லவே
 கண்கெட்டபேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிதுவிண்டிதைக் கண்டித்துநிற்றலெக்
 காலமோவதையறிகிலேன்
மைதிகழுமுகிலினங் குடைநிழற்றிடவட்ட
 வரையினொடுசெம்பொன்மேரு
மால்வரையின்முதுகூடும் யோகதண்டக்கோல்
 வரைந்துசயவிருதுநாட்டி
மெய்திகழுமட்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர்
 வேந்தரேகுணசாந்தரே
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (ரு)

கெசதுரகமுதலான சதுரங்கமனமாதி
 கேள்வியினிசைந்துநிற்பக்
கெடிகொண்டதலமாறு மும்மண்டலத்திலுங்
 கிள்ளாக்குசெல்லமிக்க
தெசவிதமதாய்நின்ற நாதங்களோர்லிட்ச்
 சிங்காசனாதிபர்களாய்த்
திக்குத்திகந்தமும் பூரணமதிக்குடை
 திகழ்ந்திடவசந்தகால

பிசையமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
    மிதயமேற்கொள்ளும்வண்ண
மென்றைக்குமழியாத சிவராசயோகமா
    யிந்த்ராதிதேவர்களெலாம்
விஜயஜயஜயவென்ன வாசிசொலவேகொலு
    விருக்குநம்பெருமையெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
    வித்தகச்சித்தர்கணமே. (கூ)

ஆணிலேபெண்ணிலே யென்போலவொருபே
    தை யகிலத்தின்மிசையுள்ளதோ
வாடியகறங்குபோ லோடியுழல்சிந்தையை
    யடக்கியொருகணமேனும்யான்
காணிலேன்றிருவருளை யல்லாதுமௌனியாய்க்
    கண்மூடியோடுமூச்சைக்
கட்டிக்கலாமதியை முட்டவேமூலவெங்
    கனலினையெழுப்பநினைவும்
பூணிலேனிற்றைநாட் கற்றதுங்கேட்டதும்
    போக்கிலேபோகவிட்டுப்
பொய்யுலகநுயினை நுயினுங்கடையான
    புன்மையேனின்னமின்னம்
வீணிலேயலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
    வெளிப்படத்தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
    வித்தகச்சித்தர்கணமே. (எ)

கன்னல்முதெனவுமுக் கனியெனவும்வாயூறு
கண்டெனவுமடியெடுத்துக்
கடவுள்ர்கடந்ததல வழுதழுதுபேய்போற்
கருத்திலெழுகின்றதெல்லா
மென்னதறியாமையறி வென்னுமிருபகுதியா
லீட்டுதமிழென்றமிழினுக்
கின்னல்பகராதுலக மாராமைமேலிட்
டிருத்தலாலித்தமிழையே
சொன்னவனியாவனவன் முத்திசித்திகளெலாந்
தோய்ந்தநெறியேயடித்தீர்
சொல்லுமெனவவர்நீங்கள் சொன்னவவையிற்சி
றிது தோய்ந்தகுணசாந்தனெனவே
யின்னல்பெறவேசொல்ல வச்சொல்கேட்டடி
மைமனம் விகசிப்பதெந்தநாளோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (அ)

பொற்பினொடுகைகாலில்வள்ளுகிர்படைத்தலாற்
பொங்கிடையொடுக்கமுறலாற்
பொலிவானவெண்ணீறு பூசியேயருள்கொண்டு
பூரித்தவெண்ணீர்மையா
லெற்படவிளங்குகக னத்திலிமையாவிழி
யிசைந்துமேனோக்கமுறலா
லிரவுபகலிருளான கனதந்திபடநூறி
யிதயங்களித்திடுதலாற்

பற்பலவிதங்கொண்ட புலிகலையினுரியது
 படைத்துப்ப்ரதாபமுறலாற்
பனிவெயில்கள்புகுதாம னெடியவான்றொடர்
 நெடிய பருமரவனங்களாரும்
வெற்பினிடையுறைதலாற் றவராசசிங்கமென
 மிக்கோருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (கூ)

கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கணல்லவர்கள்
 கற்றுமறிவில்லாதவென்
கன்மத்தையென்சொல்வேன் மதியையென்
 சொல்லுவேன் கைவல்யஞானநீதி
நல்லோருரைக்கிலோ கன்மமுக்கியமென்று
 நாட்டுவேன்கன்மமொருவ
னாட்டினாலோபழைய ஞானமுக்கியமென்று
 நவிலுவேன்வடமொழியிலே
வல்லானொருத்தன்வர வுந்த்ராவிடத்திலே
 வந்ததாவிவகரிப்பேன்
வல்லதமிழறிஞர்வரி னங்ஙனேவடமொழியின்
 வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாமலெவ்வுரையு மருட்டிவிடவகைவந்த
 வித்தையென்முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (க0)

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்கு
மக் குணமொன்றுமொன்றிலேன்பாற்
கோரமெத்தனைபக்ஷ பாதமெத்தனைவன்
குணங்களெத்தனைகொடியபாழ்ங்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனைமனக்
கள்ளமெத்தனையுள்ளசற்
காரியஞ்சொல்லிடினு மறியாமையெத்தனை
கதிக்கென்றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனை விர்தாகோஷ்டியென்னி
லோ செல்வதெத்தனைமுயற்சி
சிந்தையெத்தனைசலன மிந்த்ரஜாலம்போன்ற
தேகத்தில்வாஞ்சைமுதலா
யல்லாமையெத்தனை யமைத்தனையுனக்கடிமை
யானேனிவைக்குமாளோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (க)

தெருளாகிமருளாகி யுழலுமனமாய்மனஞ்
சேர்ந்துவளர்சித்தாகியச்
சித்தெலாஞ்சூழ்ந்தசிவ சித்தாய்விசித்ரமாய்த்
திரமாகிநானுவிதப்
பொருளாகியப்பொருளை யறிபொறியுமாகி
யையம் புலனுமாயைம்பூதமாய்ப்
புறமுமாயகமுமாய்த் தூரஞ்சமீபமாய்ப்
போக்கொடுவரத்துமாகி

யிருளாகியொளியாகி நன்மைதீமையுமாகி
  யின்ருகிநாளையாகி
யென்றுமாயொன்றுமாய்ப் பலவுமாயாவுமா
  யிவையல்லவாயநின்னை
யருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
  ரறிவதற்கெளிதாகுமோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
  யானந்தமானபரமே. (உ)

மாறுபடுதர்க்கந் தொடுக்கவறிவார்சாண்
  வயிற்றின்பொருட்டதாக
மண்டலமுவிண்டலமு மொன்ருகிமனதுழல
  மாலாகிநிற்கவறிவார்
வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளவறிவாரொன்றை
  மெணமெணன்றகம்வேறதாம்
வித்தையறிவாரெமைப் போலவேசந்தைபோன்
  மெய்ந்நூல்விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலிபோற்சீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி
  செக்கச்சிவக்கவறிவார்
திரமென்றுதந்தம் மதத்தையேதாமதச்
  செய்கைகொடுமுளறவறிவா
ராறுசமயங்கடொறும் வேறுவேருகிவிளை
  யாடுமுனையாவரறிவா
ரண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
  யானந்தமானபரமே. (௩)

காயிலையுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன்மண்டிய
  கடும்பசிதனக்கடைத்துங்
கார்வரையின்முழையிற் கருங்கல்போலசையா
  து கண்மூடிநெடிதிருந்துந்
தீயினிடைவைகியுந் தோயமதின்மூழ்கியுந்
  தேகங்களென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின்றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூடாக்குருவி
  தெற்றவெயிலூடிருந்தும்
வாயுவையடக்கியு மனதினையடக்கியு
  மௌனத்திலேயிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்லவமுதுண்டு
  வனமூடிருந்துமறிஞ
ராயுமறைமுடிவான வருணடிஞரடிமை
  யகிலத்தைநாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
  யானந்தமானபரமே. (ச)

சுத்தமுமசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
  தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமுந்
தூலமொடுசூக்கமு மாசையுநிராசையுஞ்
  சொல்லுமொருசொல்லின்முடிவும்
பெத்தமொடுமுத்தியும் பாவமொட்பாவமும்
  பேதமொடபேதநிலையும்
பெருமையொடுசிறுமையு மருமையுடனெளி
  மையும் பெண்ணினுடனாணுமற்று

ித்தமுமனித்தமு மஞ்சனநிரஞ்சனமு
நிட்களமுநிகழ்சகளமு
ீதியுமநீதியு மாதியொடனாதியு
நிர்விஷயவிஷயவடிவு
மத்தனையுநீயலதெ ளத்தனையுமில்லையெனின்
யாங்களுனையன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௫)

காராருமாணவக் காட்டைக்களைந்தறக்
கண்டகங்காரமென்னுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
காணத்திருத்திமேன்மேற்
பாராதியறியாத மோனமாம்வித்தைப்
பதித்தன்புநீராகவே
பாய்ச்சியதுபயிராகு மட்டுமோமாயைவன்
பறவையணுகாதவண்ண
நேராகநின்றுவிளை போகம்புசித்துண்ட
நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
வினைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
நின்னருட்பாரமென்று
மாராருமறியாத சூதானவெளியில்வெளி
யாகின்றதுரியமயமே
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௬)

வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகிவளைகடலுமாய்
மதியாகியிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானென்பதற்றிடாதே
நானெனக்குளறி நானாவிகாரியாய்
நானறிந்தறியாமையாய்ப்
போனாலதிட்டவலி வெல்லவெளிதோபகற்
பொழுதுபுகுமுன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள்வான்றனை யெழுப்பவசு
மோவினிப் போதிப்பதெந்தநெறியை
யானாலுமென்கொடுமை யனியாயமனியாய
மார்பாலெடுத்துமொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (எ)

பொய்யினேன்புலையினேன் கொலையினேனின்
னருள் புலப்படவறிந்துநிலையாப்
புன்மையேன்கல்லாத தன்மையேனன்மை
போற் பொருளலாப்பொருளைநாடும்
வெய்யனேன்வெகுளியேன் வெறியனேன்சிறிய
னேன் வினையினேனென்றென்னைநீ
விட்டுவிடநினைவையேற் றட்டழிவதல்லாது
வேறுகதியேதுபுகலாய்

துய்யனேமெய்யனே யுயிரினுக்குயிரான
துணைவனேயிணையொன்றிலாத்
துரியனேதுரியமுங் காணுவதீதனே
சுருதிமுடிமீதிருந்த
வையனேயப்பனே யெனுமறிஞரறிவைவிட்
டகலாதகருணைவடிவே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே, (அ)

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங்கேட்கினுமென்
னிதயமுமொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவில்லை
யாதினும்மபிமானமென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட தீமையோடிரக்கமென்
சென்மத்துநானறிகிலேன்
சீலமொடுதவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தரிசனங்கண்டுமறியேன்
பொய்த்தமொழியல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்
மொழி புகன்றிடேன்பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப்பேதைநானே
யத்தனைகுணக்கேடர் கண்டதாக்கேட்டதா
வவனிமிசையுண்டோசொலா
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (கூ)

எக்காலமுந்தனக் கென்னவொருசெயலிலா
வேழைநீயென்றிருந்திட்
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந்து
கை யேற்றுநமதென்றவன்றே
பொய்க்காலதேசமும் பொய்ப்பொருளில்வாஞ்
சையும் பொய்யுடலைமெய்யென்னலும்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாகுநானென்னல்
பொய்யினும்பொய்யாகையான்
மைக்காலிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
வந்தேறவழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லைவேறுமொரு
வரவில்லைபோக்குமில்லை
யக்காலமிக்கால மென்பதிலையெல்லா
மதீதமயமானதன்றோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (கO)

சுகவாரி.

இன்னமுதுகனிபாகு கற்கண்டுசீனிதே
னெனருசித்திடவலியவந்
தின்பங்கொடுத்தநினை யெந்நேரநின்னன்ப
ரிடையறாதுருகிநாடி
யுன்னியகருத்தவிழ வுரைகுளறியுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந்தவசமாகி

யுணர்வரியபேரின்ப வனுபூதியுணர்விலே
    யுணர்வார்களுள்ளபடிகாண்
கன்னிகையொருத்திசிற் றின்பம்வேம்பென்னி
    னுங் கைக்கொள்வள்பக்குவத்திற்
கணவனருள்பெறின்முனே சொன்னவாறென்
    னெனக் கருதிநகை யாவளதுபோற்
சொன்னபடிகேட்குமிப் பேதைக்குநின்கருணை
    தோற்றிற்சுகாரம்பமாஞ்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
    சோதியேசுகவாரியே. (க)

அன்பின்வழியறியாத வென்னைத்தொடர்ந்தென்
    னை யறியாதபக்குவத்தே
யாசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துநா
    னற்றேனலந்தேனென
வென்புலமயங்கவே பித்தேற்றிவிட்டா
    யிரங்கியொருவழியாயினு
மின்பவெள்ளமாகவந் துள்ளங்களிக்கவே
    யென்னைநீகலந்ததுண்டோ
தன்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
    தண்முகைதனக்குமுண்டோ
தமியனேற்கிவ்வணந் திருவுளமிரங்காத
    தன்மையாற்றனியிருந்து
துன்பமுறினெங்ஙனே யழியாதநின்னன்பர்
    சுகம்வந்துவாய்க்குமுரையாய்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (உ)

கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையுநான்முகன்
கற்பிக்கவொருகடவுளோ
வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு
வழக்குக்கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய்நின்றின்ப மழையாயிரங்கியெனை
வாழ்விப்பதுன்பரங்காண்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளனீதமோ
புகலிடம்பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயலு
மாய்ப் புன்மையேனுவனந்தோ
சொல்லான்முழக்கிலோசுகமில்லைமௌனியாய்ச்
சும்மாவிருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௩)

என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
லிளகமனதழலின்மெழுகா
யிடையறாதுருகவரு மழைபோலிரங்கியே
யிருவிழிகணீரிறைப்ப
வன்பினான்மூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்ஙனே
யமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்

தானந்தமழைபொழிவை யுள்ளன்பிலாதவெனை
யார்க்காகவடிமைகொண்டாய்
புன்புலான்மயிர்தோ னரம்பென்புமொய்த்திடு
புலைக்குடிலிலருவருப்புப்
பொய்யல்லவேயிதனை மெய்யென்றுநம்பியென்
புந்திசெலுமோபாழிலே
துன்பமாயலையவோ வுலகநடையையவொரு
சொப்பனத்திலும்வேண்டிலேன்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௬)

வெந்நீர்பொருதெனுடல் காலின்முட்டைக்கவும்
வெடுக்கென்றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத்தங்ஙனே தண்ணருளைநாடுவேன்
வேறொன்றையொருவர்சொல்லி
னந்நேரமையோவென் முகம்வாடிநிற்பதுவு
மையநின்னருளறியுமே
யாறுமெத்தப் பயந்தவனியானென்னை
யாண்டநீகைவிடாதே
யிந்நேரமென்றிலை யுடற்சுமையதாகவு
மெடுத்தாலிறக்கவென்றே
யெங்கெங்குமொருதீர்வை யாயமுண்டாயினு
மிறைஞ்சுகராதியான
தொன்னீர்மையாளர்க்கு மானிடம்வகுத்தவரு
டுணையென்றுநம்புகின்றேன்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௫)

பற்றுவனவற்றிடு நிராசையென்ருெருபூமி
பற்றிப்பிடிக்கும்யோகப்
பாங்கிற்பிராணலய மென்னுமொருபூமியிவை
பற்றின்மனமறுமென்னவே
கற்றையஞ்சடைமௌனி தானேகனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்தகனிபோற்
கண்டதிங்நெறியெனத் திருவுளக்கனிவினெடு
கனிவாய்திறந்துமொன்றைப்
பெற்றவனுமல்லேன் பெருதவனுமல்லேன்
பெருக்கத்தவித்துளறியே
பெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீரிறைத்துநா
ன் பேய்போலிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகைசெய்யவே யுலையவிட்டாயெனிற்
சொல்லவினிவாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௬)

அரும்பொனேமணியே யென்பேயென்பா
ன வறிவேயெனறிவிலூறு
மானந்தவெள்ளமே யென்றென்றுபாடினே
னுடினேனுடிநாடி
விரும்பியேகூவினே னுலறினேனலறினேன்
மெய்சிலிர்த்திருகைகூப்பி

விண்மாரியெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே
வேசற்றயர்ந்தேனியா
னிரும்புநேர்நெஞ்சகக் கள்வனுனலுமுனை
யிடைவிட்டுநின்றதுண்டோ
வென்றுநீயன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதேனுமறியாவெறுந்
துரும்பனேனென்னினுங் கைவிடுதனீதியோ
தொண்டரொடுகூட்டுகண்டாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (எ)

பாராதியண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியினுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்
த பாவியேன்பரிசுகாட்டித்
தாராளமாய்நிற்க நிர்ச்சிந்தைகாட்டிச்
சதாகாலநிஷ்டையெனவே
சகசநிலைக்காட்டினை சுகாதீதநிலயந்
தனைக்காட்டநாள்செல்லுமோ
காராரவெண்ணரு மனந்தகோடிகணின்று
காலூன்றிமழைபொழிதல்போற்
கால்வீசிமின்னிப் படர்ந்துபரவெளியெலாங்
கம்மியானந்தவெள்ளஞ்
சோராதுபொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக்கூவுமுகிலே

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (அ)

பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொனபடியொன்
று பேசாதுதுறவாகியே
பேசாதபெரியோர்க ணிருவிகற்பத்திஞற்
பேசார்கள்பரமகுருவாய்ப்
போதிக்குமுக்கணிறை நேர்மையாய்க்கைக்கொ
ண்டு போதிப்பதாச்சறிவிலே
போக்குவரவறவின்ப நீக்கமறவசனமாப்
போதிப்பதெவரையனே
சாதித்தசாதனமு மியோகியர்கணமதென்று
சங்கிப்பராதலாலே
தன்னிலேதாஞ யயர்ந்துவிடுவோமெனத்
தனியிருந்திடினங்ஙனே
சோதிக்கமனமாயை தனேயேவிஞலடிமை
சுகமாவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கூ)

அண்டமுடிதன்னிலோ பகிரண்டமதனிலோ
வலரிமண்டலநடுவிலோ
வனனடுவிலோவமிர்த மதிநடுவிலோர்வன்ப
ரகமுருகிமலர்கடுவித்
தெண்டமிடவருமூர்த்தி நிலையிலோதிக்குத்
திகந்தத்திலோவெளியிலோ

திகழ்விந்துநாதநிலை தன்னிலோவேதாந்த
  சித்தாந்தநிலைதன்னிலோ
கண்டபலபொருளிலோ காணாதநிலையெனக்
  கண்டசூனியமதனிலோ
காலமொருமூன்றிலோ பிறவிநிலைதன்னிலோ
  கருவிகரணங்களோய்ந்த
தொண்டர்களிடத்திலோ நீவீற்றிருப்பது
  தொழும்பனேற்குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
  சோதியேசுகவாரியே. (க0)

எந்தநாள்கருணைக் குரித்தாகுநாளௌவு
  மென்னிதயமெனைவாட்டுதே
யேதென்றுசொல்லுவேன் முன்னொடுபின்மலை
  வறவு மிற்றைவரையாதுபெற்றேன்
பந்தமானதிலிட்ட மெழுகாகியுள்ளம்
  பதைத்துப்பதைத்துருகவோ
பரமசுகமாவது பொறுப்பரியதுயரமாய்ப்
  பலகாலுமூர்ச்சிப்பதோ
சிந்தையானதுமறிவை யென்னறிவிலறிவான
  தெய்வநீயன்றியுளதோ
தேகநிலையல்லவே யுடைகப்பல்கப்பலாய்த்
  திரையாழியூடுசெலுமோ
சொந்தமாயாண்டநீ யறியார்கள்போலவே
  துன்பத்திலாழ்த்தன்முறையோ

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கக)

எந்நாளுமுடலிலே யுயிராமுனைப்போ
லிருக்கவிலையோமனதெனு
மியானுமென்னட்பாம் பிராணனுமெமைச்சடம
தென்றுனேச்சித்தென்றுமே
யந்நாளிலெவனோ பிரித்தானதைக்கேட்ட
வன்றுமுதலின்றுவரையு
மநியாயமாயெமை யடக்கிக்குறுக்கே
யடர்ந்தரசுபண்ணியெங்கண்
முன்னாகநீயென்ன கோட்டைகொண்டாயென்
று மூடமனமிகவுமேச
மூண்டெரியுமனலிட்ட மெழுகாயுளங்கருகன்
முறைமையோபதினாயிரஞ்
சொன்னாலுநின்னரு ளிரங்கவிலையேயினிச்
சுகம்வருவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கஉ)

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றியோரணுவு மசையாதெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழியொன்றுகண்டா
லறிவாவதேதுசில வறியாமையேதிவை
யறிந்தார்களறியார்களார்

மௌனமொடிருந்ததா ரென்போலுடம்பெலா
ம் வாயாய்ப்பிதற்றுமவரார்
மனதெனவுமொருமாயை யெங்கேயிருந்துவரும்
வன்மையொடிரக்கமெங்கே
புவனம்படைப்பதென் கர்த்தவியமெவ்விடம்
பூதபேதங்களெவிடம்
பொய்மெயிதமகிதமேல் வருநன்மைதீமையொ
டு பொறைபொறுமையுமெவ்விட
மெவர்சிறியரெவர்பெரியரெவருறவரெவர்பகை
ஞ் ரியாதுமுனையன்றியுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (க)

அன்னையனெயெனுஞ் சிலசமயநின்னையே
யையாவையாவென்னவே
யலறிடுஞ்சிலசமய மல்லாதுபேய்போல
வலறியேயொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னேதுமறியாம லொன்றைவிட்டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ்சிலசமயமேற்
பேசரியவொளியென்றும்வெளியென்றுநாதாதி
பிறவுமேநிலயமென்றுந்
தன்னேரிலாததோ ரணுவென்றுமூவிதத்
தன்மையாங்காலமென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ்சிலசமய மிவையாகிவேறதாய்ச்
சதாஞானவானந்தமா

யென்னேயெனேகருணை விளையாட்டிருந்தவா
றெம்மனோர்புகலவெளிதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௨)

வேதமுடனாகம புராணமிதிகாசமுதல்
வேறுமுளகலைகளெல்லா
மிக்காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே
விரிவாயெடுத்துரைக்கு
மோதரியதுவிதமே யத்துவிதஞானத்தை
யுண்டுபண்ணுஞானமாகு
மூகமனுபவவசன மூன்றுக்குமொவ்வுமீ
துபயவாதிகள்சம்மத
மாதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள்போது
மியாதொன்றுபாவிக்கநா
னதுவாதலாலுன்னை நானென்றுபாவிக்கி
னத்துவிதமார்க்கமுறலா
மேதுபாவித்திடினு மதுவாகிவந்தருள்செ
யெந்தைநீகுறையுமுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்ற பொருளே. (௩)

சொல்லானதிற்சற்றும் வாராதபிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத்தாட்டியாட்டித்
தொடையினைக்கிள்ளல்போற் சங்கற்பமொன்
றிற் றெருடுக்குந்தொடுத்தழிக்கும்

பொல்லாதவாதனை யெனுஞ்சத்தபூமியிடை
    போந்துதலைசுற்றியாடும்
புருடனிலடங்காத பூவைபோற்றானே
    புறம்போந்துசஞ்சரிக்குங்
கல்லோடிரும்புக்கு மிகவன்மைகாட்டிடுங்
    காணுதுகேட்டவெல்லாங்
கண்டதாக்காட்டியே யணுவாச்சுருக்கிடுங்
    கபடநாடகசாலமோ
யெல்லாமும்வலதிந்த மனமாயையேழையா
    மென்னாலடக்கவசமோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
    யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௪)

கண்ணாரநீர்மல்கி யுள்ளநெக்குருகாத
    கள்ளனேனானுமோ
கைகுவித்தாடியும் பாடியும்விடாமலே
    கண்பனித்தாரைகாட்டி
யண்ணபரஞ்சோதி யப்பாவுனக்கடிமை
    யானெனவுமேலெழுந்த
வன்பாகிநாடக நடித்ததோகுறைவில்லை
    யகிலமுஞ்சிறிதறியுமேற்
றண்ணருநின்னரு ளறியாததல்லவே
    சற்றேனுமினிதிரங்கிச்
சாசுவதமுத்திநிலை யீதென்றுணர்த்தியே
    சகசநிலைதந்துவேறான்

றெண்ணுமலுள்ளபடி சுகமாயிருக்கவே
யேழையேற்கருள்செய்கண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ரு)

காகமானதுகோடி கூடுகின்றாலுமொரு
கல்லின்முன்னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமானதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
கருணைப்ரவாகவருளைத்
தாகமாய்நாடினரை வாதிக்கவல்லதோ
தமியனேற்கருட்டாகமோ
சற்றுமிலையென்பதுவும் வெளியாச்சுவினையெ
லாஞ் சங்கேதமாய்க்கூடியே
தேகமானதைமிகவும் வாட்டுதேதுன்பங்கள்
சேராமலியோகமார்க்க
சித்தியோவரவில்லை சகசநிட்டைக்குமென்
சிந்தைக்கும்வெகுதூரநா
னேகமாய்நின்னோ டிருக்குநாளெந்தநா
ளிந்நாளின்முற்றுறாதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (சு)

ஒருமைமனதாகியே யல்லலறநின்னருளி
லொருவனுன்வந்திருக்கி
னுலகம்பொறாதோ மாயாவிசித்ரமென
வோயுமோவிடமில்லையோ

வருளுடையநின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ
வலதுகிர்த்தியகர்த்தரா
யகிலம்படைத்தெம்மை யாள்கின்றபேர்சில
ரடாதென்பரோவகன்ற
பெருமைபெறுபூரணங் குறையுமோபூதங்கள்
பேய்க்கோலமாய்விதண்டை
பேசுமோவலதுதான் பரிபாககாலம்
பிறக்கவில்லையோதொல்லையா
மிருமைசெறிசடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசு
மோ வேதுளவுசிறிதுபுகலா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (எ)

நில்லாதுதேகமெனு நினைவுண்டுதேகநிலை
நின்றிடவுமௌனியாகி
நேரேயுபாயமொன் றருளினையையோவிதனை
நின்றனுட்டிக்கவென்றாற்
கல்லாதமனமோ வொடுங்கியுபரதிபெறக்
காணவில்லையாகையாலே
கையேற்றுணும்புசிப் பொவ்வாதெநாளுமுன்
காட்சியிலிருந்துகொண்டு
வல்லாளராயியம நியமாதிமேற்கொண்ட
மாதவர்க்கேவல்செய்து
மனதின்படிக்கெலாஞ் சித்திபெறலாஞானம்
வாய்க்குமொருமனுவெனக்கிங்

கில்லாமையொன்றினையு மில்லாமையாகவே
யிப்போதிரங்குகண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (அ)

மரவுரியுடுத்துமலை வனநெற்கொறித்துமுதிர்
வனசருகுவாயில்வந்தால்
வன்பசிதவிர்த்துமனல் வெயிலாதிமழையால்
வருந்தியும்மூலவனலைச்
சிரமளவெழுப்பியு நீரினிடைமூழ்கியுந்
தேகநமதல்லவென்று
சிற்சுகவபேக்ஷையாய் நின்னன்பர்யோகஞ்
செலுத்தினரியாம்பாவியேம்
விரவுமறுசுவையினொடுவேண்டுவபுசித்தரையில்
வேண்டுவவெலாமுடுத்தி
மேடைமாளிகையாதி வீட்டினிடைவைகியே
வேறொருவருத்தமின்றி
யிரவுபகலேழையர்கள் சையோகமாயினோ
மெப்படிபிழைப்பதுரையா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரிஞுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (கூ)

முத்தனையமூரலும் பவளவாயின்சொலு
முகத்திலகுபசுமஞ்சளு
மூர்ச்சிக்கவிரகசன் னதமேற்றவிருகும்ப
முலையின்மணிமாலைநால

வைத்தெமைமயக்கியிரு கண்வலையைவீசியே
    மாயாவிலாசமோக
வாரிதியிலாழ்த்திடும் பாழானசிற்றிடை
    மடந்தையர்கள்சிற்றின்பமோ
புத்தமிர்தபோகம் புசித்துவிழியிமையாத
    பொன்னாட்டும்வந்ததென்றாற்
போராட்டமல்லவோ பேரின்பமுத்தியிப்
    பூமியிலிருந்துகாண
வெத்தனைவிகாதம்வருமென்றுசுகர்சென்றநெறி
    யிவ்வுலகமறியாததோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
    யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௧0)

உன்னிலையுமென்னிலையுமொருநிலையெனக்கிடந்
    துளறிடுமவத்தையாகி
யுருவுதான்காட்டாத வாணவமுமொளிகண்
    டொளிக்கின்றவிருளென்னவே
தன்னிலைமைகாட்டா தொருங்கவிருவினையினாற்
    றுவுசுகதுக்கவேலை
தட்டழியமுற்றுமில் லாமாயையதனாற்
    றடித்தகிலபேதமான
முன்னிலையொழிந்திட வகண்டிதாகாரமாய்
    மூதறிவுமேலுதிப்ப
முன்பினொடுகீழ்மே னடுப்பக்கமென்னுமன்
    முற்றுமானந்தநிறைவே

யென்னிலைமையாய்நிற்க வியல்புகூ ரருள்வடிவ
மெந்நாளும்வாழிவாழி
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (கக)

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதிககனப் பரப்புமுண் டோவென்று
படர்வெளியதாகியெழுநாப்
பரிதிமதிகாணுஞ் சுயஞ்சோதியாயண்ட
பகிரண்டவுயிரெவைக்கு
நேராகவறிவா யகண்டமாயேகமாய்
நித்தமாய்நிர்த்தொந்தமாய்
நிர்க்குணவிலாசமாய் வாக்குமனமணுகாத
நிர்மலானந்தமயமாய்ப்
பேராதுநிற்றிநீ சும்மாவிருந்துதான்
பேரின்பமெய்திடாமற்
பேய்மனதையண்டியே தாயிலாப்பிள்ளைபோற்
பித்தாகவோமனதைநான்
சாராதபடியறிவி னிருவிகற்பாங்கமாஞ்
சாசுவதநிட்டையருளாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (க)

சூடக்கொடுகுணக்காதி திக்கினையுழக்கூடு
கொள்ளல்போலைந்துபூதங்

கூடுஞ்சுருங்கிலைச் சாலேகமொன்பது
குலாவுநடைமனையைநாறும்
வடக்கயிறுவெண்ணரம் பாவென்புதசையினன்
மதவேள்விழாநடத்த
வைக்கின்றகைத்தேரை வெண்ணீர்செநீர்கணீர்
மலநீர்புணீரிரைக்கும்
விடக்குத்துருத்தியைக் கருமருந்துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கும்
வேட்கைமரமுறுகின்ற சுடுகாட்டைமுடிவிலே
மெய்போலிருந்துபொய்யாஞ்
சடக்கைச்சடக்கெனச் சதமென்றுசின்மயந்
தானுகிநிற்பதென்றோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (உ)

பாகத்தினற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ
பத்திநெறியில்லைவேத
பாராயணப்பனுவன் மூவர்செய்பனுவலது
பகரவோவிசையுமில்லை
யோகத்திலேசிறிது முயலவென்றாற்றேக
மொவ்வாதிவூண்வெறுத்தா
லுயிர்வெறுத்திடலொக்கு மல்லாதுகிரியைக
ளுபாயத்தினற்செய்யவோ
மோகத்திலேசிறிது மொழியவிலைமெய்ஞ்ஞான
மோனத்தினிற்கவென்றான்

முற்றுதுபரிபாக சத்திகளனேகநின்
மூதறிவிலேயெழுந்த
தாகத்திலேவாய்க்கு மமிர்தப்ப்ரவாகமே
தன்னந்தனிப்பெருமையே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௫)

இமையளவுபோதையொரு கற்பகாலம்பண்ணு
மிவ்வுலகமெவ்வுலகமோ
வென்றெண்ணம்வருவிக்கு மாதர்சிற்றின்பமோ
வென்னின்மகமேருவாக்கிச்
சுமையெடுமினென்றுதான் சும்மாடுமோயெமைச்
சுமையாளுமாக்கினாளுந்
துர்ப்புத்திபண்ணியுள நற்புத்தியாவையுஞ்
சூறையிட்டிந்த்ரஜால
மமையவொருகூத்துஞ் சமைந்தாடுமனமாயை
யம்மம்மவெல்லவெளிதோ
வருள்பெற்றபேர்க்கெலா மொளிபெற்றுநிற்குமீ
தருளோவலாதுமருளோ
சமயநெறிகாணுத சாக்ஷிநீசூக்ஷ்மமாத்
தமியனேற்குளவுபுகலாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௬)

இனியேதெமக்குனருள் வருமோவெனக்கருதி
யேங்குதேநெஞ்சமையோ

வின்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்
றெண்ணவோதிடமில்லையே
யனியாயமாயிந்த வுடலைநானென்றுவரு
மந்தகற்காளாகவோ
வாடித்திரிந்துநான் கற்றதுங்கேட்டது
மவலமாய்ப்போதனன்றோ
கனியேனும்வறியசெங் காயேனுமுதிர்சருகு
கந்தமூலங்களேனும்
கனல்வாதைவந்தெய்தி னள்ளிப்புசித்துநான்
கண்மூடிமௌனியாகித்
தனியேயிருப்பதற் கெண்ணினேனெண்ணமிது
சாமிநீயறியாததோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (ரு)

மத்தமதகரிமுகிற் குலமென்னநின்றிலகு
வாயிலுடன்மதியகடுதோய்
மாடகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
மணிமேடையுச்சிமீது
முத்தமிழ்முழக்கமுடன் முத்தநகையார்களொடு
முத்துமுத்தாய்க்குலாவி
மோகத்திருந்துமென் யோகத்தினிலைநின்று
மூச்சைப்பிடித்தடைத்துக்
கைத்தலநகப்படை விரித்தபுலிசிங்கமொடு
கரடிநுழைநூழைகொண்ட

கானமலையுச்சியிற் குகையூடிருந்துமென்
  கரதலாமலகமென்னச்
சத்தமறமோனநிலை பெற்றவர்களுய்வர்காண்
  சனகாதிதுணிவிதன்றே
சர்வபரிபூரணவகண்ட தத்துவமான
  சச்சிதானந்தசிவமே. (௬)

கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கனியெ
  னக் கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருடார்த்தமதின் மாட்சிபெறுமுத்தியது
  கருதினனுமானமாதி
யுத்திபலவாகிரு விகற்பமேயில்லையா
  லொன்றேடிரண்டென்னவோ
வுரையுமிலைநீயுமிலை நானுமிலையென்பது
  முபாயநீயுண்டுநானுஞ்
சித்தமுளனுனில்லை யெனும்வசனநீயறிவை
  தெரியார்கடெரியவசமோ
செப்புகேவலநீதி யொப்புவமையல்லவே
சத்தம்ற…த்திராங்கமரபிற்
  றமியனேற்கு …யாண்ட குருமௌனிகையினுற்
சர்வபரிபூரண … கவுபொருளே
  சச்சிதானந்தசி… கண்ட தத்துவமான
    வமே. (எ)
காயாதமரமீது க…
  கடவுணீயாங்கள… லேறுசெல்லுமோ
    …டியேங்

கர்மபந்தத்தினாற் சன்மபந்தம்பெறக்
கற்பித்ததுன்னதருளே
வாபாரவுண்டபேர் வாழ்த்துவதுநொந்தபேர்
வைவதுவுமெங்களுலக
வாய்பாடுநிற்கநின் வைதிகவொழுங்குநினை
வாழ்த்தினாற்பெறுபேறுதா
னேயாதுபெறுவரென முறையிட்டதாற்பின்ன
ருளறுவதுகருமமன்று
மூபயநெறியீதென்னி னுசிதநெறியெந்தநெறி
யுலகிலேபிழைபொறுக்குந்
தாயானகருணையு முனக்குண்டெனக்கினிச்
சஞ்சலங்கெடவருள்செய்வாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (அ)

இன்னம்பிறப்பதற் கிடமென்னினிவ்வுடல
மிறவாதிருப்பமூலத்
தெழுமங்கியமிர்தொழுகு மதிமண்டலத்திலுற
வென்னம்மைகுண்டலினிபாற்
பின்னம்பிறக்காது சேயெனவளர்த்திடப்
பேயேனைநல்கவேண்டும்
பிறவாதநெறியெனக் குண்டென்னினிம்மையே
பேசுகற்பூரதீப
மின்னும்படிக்ககண் டாகாரவன்னைபால்
வினையேனையொப்புவித்து

வீட்டுநெறிகூட்டிடுதென் மிகவுநன்றிவையன்றி
விவகாரமுண்டென்னிலோ
தன்னந்தனிச்சிறிய னாற்றிலேன்போற்றிவளர்
சன்மார்க்கமுத்திமுதலே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (

வேதாவையிவ்வண்ணம் விதித்ததேதென்னில
ன் வினைப்பகுதியென்பனந்த
வினைபேசவறியாது நிற்கவிவைமனதால்
விளைந்ததான்மனதைநாடிற்
போதமேநிற்குமப் போதத்தைநாடிலோ
போதமுநின்றல்விளக்கம்
பொய்யன்றுதெய்வஃமறை யாவுமேநீயென்று
போக்குவரவறநிகழ்த்து
மாதாரவாதேய முழுதுநீயாதலா
லகிலமீதென்னையாட்டி
யாடல்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
யருளுநீமௌனஞான
தாதாவுநீபெற்ற தாய்தந்தைதாமுநீ
தமருநீயாவுநீகாண்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (

கொந்தவிழ்மலர்ச்சோலை நன்னீழல்வைகினுங்
குளிர்தீம்புனற்கையள்ளிக்

நாள்ளுகினுமங்நீ ரிடைத்திளைத்தாடினுங்
குளிர்சந்தவாடைமடவார்
ந்துலவுகின்றதென முன்றிலிடையுலவவே
வசதிபெறுபோதும்வெள்ளை
ட்டமதிபட்டப் பகற்போலநிலவுதர
மகிழ்போதும்வேலையமுதம்
ந்தைபெறவறுசுவையில் வந்ததெனவமுதுண்
ணும் வேளையிலுமாலைகந்தம்
வள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண் டியவண்
ணம் விளையாடிவிழிதுயிலினுஞ்
ததமுநின்னருளை மறவாவரந்தந்து
தமியேனைரக்ஷபுரிவாய்
வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
ச்சிதானந்தசிவமே. (கக)

தேசோமயானந்தம்.

ுமலர்ச்சோலைசெறி நன்னீழன்மலையாதி
நன்னுமுனிவர்க்கேவலாய்
த்ரமாலிகைசொல்லு மியமநியமாதியா
மார்க்கத்தினின்றுகொண்டு
மருவுகாயத்தை நிர்மலமதாகவே
கமலாசனுதிசேர்த்துக்
லைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக்
கலைமதியினூடுதாக்கி

யுருகிவருமமிர்தத்தை யுண்டுண்டுறங்காம
லுணர்வானவிழியைநாடி
யொன்றோடிரண்டெனுச் சமரசசொரூபசுக
முற்றிடவென்மனதின்வண்ணந்
திருவருண்முடிக்கவித் தேகமொடுகாண்பனோ
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (க)

இப்பிறவியென்னுமோ ரிருட்கடலின்மூழ்கிநா
னென்னுமொருமகரவாய்ப்பட்
டிருவினையெனுந்திரையி னெற்றுண்டுபுற்புத
மெனக்கொங்கைவரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ்மடந்தையர் மயற்சண்டமாருதச்
சுழல்வந்துவந்தடிப்பச்
சோராதவாசையாங் காறுவானதி
சுரந்ததெனமேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசுகாரர்போ லறிவானவங்கமுங்
கைவிட்டுமதிமயங்கிக்
கள்ளவங்கக்காலர் வருவரென்றஞ்சியே
கண்ணருவிகாட்டுமெளியேன்
செப்பரியமுத்தியாங் கரைசேரவுங்கருணை
செய்வையோசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (உ)

தந்தைதாய்தமர்தார மகவென்னுமிவையெலாஞ்
சந்தையிற்கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமாளிகைமேடை
சதுரங்கசேனையுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக்கோலம்
வஞ்சனைபொறாமைலோபம்
வைத்தமனமாங்கிருமி சேர்ந்தமலபாண்டமோ
வாஞ்சனையிலாதகனவே
யெந்தநாளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்துதேர்ந்துமே
யிரவுபகலில்லாவிடத்
தேகமாய்நின்றநின் னருள்வெள்ளமீதிலே
யானென்பதறவுமூழ்கிச்
சிந்தைதான்றெளியாது சுழலும்வகையென்கொ
லோ தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௫)

ஆடாமலோய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்விசை
யடங்கிமனம்வீழநேரே
யறியாமையாகின்ற விருளகலவிருளொளியு
மல்லாதிருந்தவெளிபோற்
கோடா தெனைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்த
வெளி கூடியின்பாதீதமுங்
கூடினேனோசரியை கிரியையின்முயன்றுநெறி
கூடினேனோவல்லனியா

தாராதுதள்ளவும் போகாதுனலது
  தள்ளினும்போகேனியான்
றடையேதுமில்லையாண் டவனடிமையென்னுமி
  ரு தன்மையிலுமென்வழக்குத்
தீராதுவிடுவதிலை நடுவானகடவுளே
  தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
  தேசோமயானந்தமே. (எ)

கந்துகம்தக்கரியை வசமாநடத்தலாங்
  கரடிவெம்புலிவாயையுங்
கட்டலாமொருசிங்க முதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
  கட்செவியெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
  வேதித்துவிற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணாம லுலகத்துலாவலாம்
  விண்ணவரையேவல்கொளலாஞ்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
  சரீரத்தினும்புகுதலாஞ்
சலமேனடக்கலாங் கனன்மேலிருக்கலாந்
  தன்னிகரில்சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
  திறமரிதுசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
  தேசோமயானந்தமே. (அ)

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு
மில்லையெனுமிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனப்பெயர்தரித்துமிக
வேழைக்குளேழையாகிக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானன்று
கையினாலுண்மைஞானங்
கற்பித்தநின்னருளி னுக்கென்னகைம்மாறு
காட்டுவேன்குற்றேவனா
னல்லார்ந்தமேனியொடு குண்டுகட்பிறையெயிற்
றுபாசவடிவமான
வந்தகாநீயொரு பகட்டாற்பகட்டுவ
தாடாதடாகாசுநம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்த
செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (சூ)

மின்போலுமிடையொடியு மொடியுமெனமொழி
தல்போன் மென்சிலம்பொலிகளார்ப்ப
வீங்கிப்புடைத்துவிழு சுமையன்னகொங்கைம
ட மின்னார்கள்பின்னேவலா
லென்போலலைந்தவர்கள் கற்றார்கள்கல்லார்க
ளிருவர்களிலொருவருண்டோ
வென்செய்கேனம்மம்ம வென்பாவமென்கொடு
மை யேதென்றெடுத்துமொழிவே

னன்பால்வியந்துருகி யடியற்றமரமென்ன
வடியிலேவீழ்ந்துவீழ்ந்தெம்
மடிகளேயுமதடிமை யாங்களெனுநால்வருக்
கறமாதிபொருளுரைப்பத்
தென்பாலின்முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற
செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (கo)

புத்தமிர்தபோகமுங் கற்பகநனீழலிற்
பொலிவுறவிருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகிலயிரா வதத்தேறுவரிசையும்
பூமண்டலாதிக்கமு
மத்தவெறியினர்வேண்டு மாலென்றுதள்ளவுமெ
மாலுமொருசுட்டுமறவே
வைக்கின்றவைப்பாளன் மௌனதேசிகனென்ன
வந்தநின்னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரிபூரண வகண்டமேயேகமே
சுருதிமுடிவானபொருளே
சொல்லரியவுயிரினிடை யங்கங்குநின்றருள்
சுரந்துபொழிகருணைமுகிலே
சித்திநிலைமுத்திநிலை விளைகின்றபூமியே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (கக)

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

காகமோடுகழு கலகைநாய்நரிகள்
　சுற்றுசோறிடுதுருத்தியைக்
காலிரண்டுநவ வாசல்பெற்றுவளர்
　காமவேணடனசாலையை
மோகவாசைமுறி யிட்டபெட்டியைமு
　மலமிருந்தொழுகுகேணியை
மொய்த்துவெங்கிருமி தத்துகும்பியைமு
　டங்கலார்கிடைசரக்கினை
மாகவிந்த்ரதனு மின்னையொத்திலக
　வேதமோதியகுலாலனார்
வனையவெய்யதடி காரனையமன்
　வந்தடிக்குமொருமட்கலத்
தேகமானபொயை மெய்யெனக்கருதி
　யையவையமிசைவாடவோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
　சிற்சுகோதயவிலாசமே. (க)

குறிகளோடுகுண மேதுமின்றியன
　லொழுகநின்றிடுமிரும்பனற்
கூடலின்றியது வாயிருந்தபடி
　கொடியவாணவவறைக்குளே
யறிவதேதுமற வறிவிலாமையய
　மாயிருக்குமெனையருளினு
லளவிலாததனு கரணமாதியை
　யளித்தபோதுனையறிந்துநான்

பிறிவிலாதவண நின்றிடாதபடி
பலநிறங்கவருமுபலமாய்ப்
பெரியமாயையி லழுந்துநின்னது
ப்ரசாதநல்லருண்மறந்திடுஞ்
சிறியனேனுமுனை வந்தணைந்துசுக
மாயிருப்பதினியென்றுகாண்
டெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (உ)

ஐந்துபூதமொரு கானனீரென
வடங்கவந்தபெருவானமே
யாதியந்தநடுவேதுமின்றியரு
ளாய்நிறைந்திலகுசோதியே
தொந்தரூபமுட னரூபமாதிகுறி
குணமிறந்துவளர்வஸ்துவே
துரியமேதுரிய வுயிரினுக்குணர்வு
தோன்றநின்றருள்சுபாவமே
யெந்தநாளுநடு வாகிநின்றெளிரு
மாதியேகருணைநீதியே
யெந்தையேயென விடைந்திடைந்துருகு
மெளியனேன்கவலைதீரவுஞ்
சிந்தையானதை யறிந்துநீயுனருள்
செய்யநானுமினியுய்வனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௩)

ஜூவரென்றபுல வேடர்கொட்டம
தடங்கமர்க்கடவன்முட்டியா
படவிநின்றுமலை யருகினின்றுசரு
காதிதின்றுபனிவெயிலினான்
மெய்வருந்துதவ மில்லைநற்சரியை
கிரியையோகமெனுமூன்றதாய்
மேவுகின்றசவு பானநன்னெறி
விரும்பவில்லையுலகத்திலே
பொய்முடங்குதொழில் யாததற்குநல
சாரதித்தொழினடத்திடும்
புத்தியூகமறி வற்றமூகமிவை
பொருளெனக்கருதுமருளனியான்
றெய்வநல்லருள் படைத்தவன்பரொடு
சேரவுங்கருணைகூர்வையோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௪)

ரகமானவுரு வானநீயருளி
னாலனேகவுருவாகியே
மெய்ந்தநாளகில கோடிசிர்ஷ்டிசெய
விசையுநாள்வரையநாண்முத
லாகநாளது வரைக்குமுன்னடிமை
கூடவேசனனமானதோ
வனந்தமுண்டுநல சனனமீதிதனா
ளறியவேண்டுவனவறியலா

மோகமாதிதரு பாசமானதை
யறிந்துவிட்டினையுமெனையுமே
முழுதுணர்ந்துபர மானவின்பவெள
மூழ்கவேண்டுமிதுவின்றியே
தேகமேநழுவி நானுமோநழுவிற்
பின்னையுய்யும்வகையுள்ளதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (ரு)

நியமலக்ஷணமு மியமலக்ஷணமு
மாசனுதிவிதபேதமு
நெடிதுணர்ந்திதய பத்மபீடமிசை
நின்றிலங்குமசபாவலத்
தியலறிந்துவளர் மூலகுண்டலியை
யினிதிறைஞ்சியவளருளினு
லெல்லையற்றுவளர் சோதிமூலவன
லெங்கண்மோனமனுமுறையிலே
வயமிகுந்துவரு மமிர்தமண்டல
மதிக்குளேமதியைவைத்துநான்
வாய்மடுத்தமிர்த வாரியைப்பருகி
மன்னுமாரமிர்தவடிவமாய்ச்
செயமிகுந்துவரு சித்தயோகநிலை
பெற்றுஞானநெறியடைவனே
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (சா)

எறிதிரைக்கடனி கர்த்தசெல்வமிக
வல்லலென்ரொருவர்பின்செலா
தில்லையென்னுமுரை பேசிடாதுலகி
லெவருமாமெனமதிக்கவே
நெறியின்வைகிவளர் செல்வமும்முதவி
நோய்களற்றசுகவாழ்க்கையாய்
நியமமாதிநிலை நின்றுஞானநெறி
நிட்டைகூடவுமெந்நாளுமே
யறிவினின்றுகுரு வாயுணர்த்தியது
மன்றிமோனகுருவாகியே
யகிலமீதுவர வந்தசீரருளை
யையவையவினியென்சொல்கேன்
சிறியனேழைநம தடிமையென்றுனது
திருவுளத்தினிலிருந்ததோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (எ)

எவ்வுயிர்த்திரளு முலகிலென்னுயி
ரெனக்குழைந்துருகிநன்மையா
யிதமுரைப்பவென தென்றயாவையு
மெடுத்தெறிந்துமதயானைபோற்
கவ்வையற்றநடை பயிலவன்பரடி
கண்டதேவருளின்வடிவமாக்
கண்டயாவையு மகண்டமென்னவிரு
கைகுவித்துமலர்தூவியே

பவ்வவெண்டிரை கொடுத்ததண்டரளம்
விழியுதிர்ப்பமொழிகுளறியே
பாடியாடியு ளுடைந்துடைந்தெழுது
பாவையொத்தசைதலின்றியே
திவ்யவன்புருவ மாகியன்பரொடு
மின்பவீட்டினிலிருப்பனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (அ)

மத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது
மருவியேதுரியவடிவமாய்
மன்னுதேசமொடு காலமாதியை
மறந்துநின்னடியரடியிலே
பத்தியாய்நெடிய நம்புமென்னையொரு
மையறந்தகிலமாயையைப்
பாருபாரென நடத்தவந்ததென
பாரதத்தினுமிதுள்ளதோ
சுத்தநித்தவியல் பாகுமோவுனது
விசுவமாயைநடுவாகவே
சொல்லவேணும்வகை நல்லகாதிக்கதை
சொல்லுமாயையினுமில்லையென்
சித்தமிப்படி மயங்குமோவருளை
நம்பினோர்கள்பெறுபேறிதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (கூ)

பன்முகச்சமய நெறிபடைத்தவரு
　　மியாங்களேகடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவரும் வாததர்க்கமிடு
　　படிறருந்தலேவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயிர் வரவழைக்குமெம
　　தருமனும்பகடுமேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்பவட நீழலூடுவளர்
　　சனகனுதிமுனிவோர்கடஞ்
சொன்மயக்கமது தீரவங்கைகொடு
　　மோனஞானமதுணர்த்தியே
சுத்தநித்தவரு ளியல்பதாகவுள
　　சோமசேகரகிர்பாலுவாய்த்
தென்முகத்தின்முக மாயிருந்தகொலு
　　வெம்முகத்தினும்வணங்குவேன்
றெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
　　சிற்சுகோதயவிலாசமே. (க0)

ஆகாரபுவனம்.
சிதம்பரரகசியம்.

ஆகாரபுவனமின்பாகாரமாக
　　வங்ஙனேயொருமொழியாலகண்டாகார
யோகானுபூதிபெற்றவன்பராவிக்
　　குறுதுணேயேயென்னளவுமுகந்தநட்பே
வாகாரும்படிக்கிசைகிண்கிணிவாயென்ன
　　மலர்ந்தமலரிடைவாசம்வயங்குமாபோற்

றேகாதியுலகமெங்குங்கலந்துதானே
திகழனந்தானந்தமயத்தெய்வக்குன்றே. (க)

அனந்தபதவுயிர்கடொறுமுயிராயென்று
மானந்தநிலையாகியளவைக்கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல்காட்டா
ச் சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்ததேவே
யினம்பிரிந்தமான்போனிடையாவண்ண
மின்பமுறவன்பர்பக்கலிருத்திவைத்து
கனந்தருமாகனமேதண்ணருளிற்றூனே
கனிபலித்தவானந்தக்கட்டிப்பேறே. (உ)

பேறனைத்துமணுவெனவேயுதறித்தள்ளப்
பேரின்பமாகவந்தபெருக்கேபேசா
வீறனைத்துமிங்கெறிக்கேயென்னவென்னை
மேவென்றவரத்தேபாழ்வெய்யமாயைக்
கூறனைத்துங்கடந்தவெல்லைச்சேடமாகிக்
குறைவறநின்றிடுநிறைவேகுல்வாநின்ற
வாறனைத்தும்புகுங்கடல்போற்சமயகோடி
யத்தனையுந்தொடர்ந்துபுகுமாநிடீப்பே. (ஙூ)

ஆதியந்தமெனுமெழுவாயீறற்றோங்கி
யருமறையின்னமுங்காணுதரற்றநாறு
பேதமதங்களுமலையமலைபோல்வாதப்
பெற்றியரும்வாய்வாதப்பேயராகச்

சாதகமோனத்திலென்னவடவானீழற்
றண்ணருட்சந்திரமௌலிதடக்கைக்கேற்க
வேதகசின்மாத்திரமாயெம்மனோர்க்கும்
வெளியாகவந்தவொன்றேவிமலவாழ்வே. ()

விமலமுதற்குணமாகிநூற்றெட்டாதி
வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்தவிருத்திக்கேற்க
வமையுமிலக்கணவடிவாயதுவும்போதா
தப்பாலுக்கப்பாலாயருட்கண்ணாகிச்
சமமுமுடன்கலப்புமவிழ்தலுமியாங்காணத்
தண்ணருடந்தெமைக்காக்குஞ்சாக்ஷிப்பேறே
யிமையளவுமுபகாரமல்லால்வேறொன்
றியக்காநிர்க்குணக்கடலாயிருந்தவொன்றே. ()

ஒன்றாகிப்பலவாகிப்பலவாக்கண்ட
வொளியாகிவெளியாகியுருவுமாகி
நன்றாகித்தீதாகிமற்றுமாகி
நாசமுடனுற்பத்திநண்ணாதாகி
யின்றாகிநாளையுமாய்மேலுமான
வெந்தையேயெம்மானேயென்றென்றேங்கிக்
கன்றாகிக்கதறினர்க்குச்சேதாவாகிக்
கடிதினில்வந்தருள்கூருங்கருணைவிண்ணே. ()

அருள்பழுத்தபழச்சுவையேகரும்பேதேனே
யாரமிர்தேயென்கண்ணேயரியவான

பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணைநீங்கா
ப் பூரணமாய் நின்றவொன்றேபுனிதவாழ்வே
கருதரியகருத்ததனுட் கருத்தாய்மேவிக்
காலமுந்தேசமும்வகுத்துக்கருவியாதி
விரிவினையுங்கூட்டியுயிர்த்திரளையாட்டும்
விழுப்பொருளேயான்சொலும் விண்ணப்பங்
கேளே. (எ)

விண்ணவரிந்திரன்முதலோர்நாரதாதி
விளங்குசத்தரிஷிகள்கனவீணைவல்லோ
ரெண்ணரியசித்தர்மனுவாதிவேந்த
ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாமிந்தக்
கண்ணகன்ஞாலம்மதிக்கத்தானேயுள்ளங்
கையினெல்லிக்கனிபோலக்காட்சியாகத்
திண்ணியநல்லறிவாலிச்சமயத்தன்றோ
செப்பரியசித்திமுத்திசேர்ந்தாரென்றும். ()

செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தன்றன்
றெய்வமேதெய்வமெனுஞ்செய்ற்கையான
வப்பரிசாளருமஃதேபிடித்தாலிப்பா
லடுத்ததந்நூல்களும்விரித்தேயனுமானாதி
யொப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙன் பொய்மெய்
யென்ன வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப
தொவ்வாதார்க்கு
யிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகி
யாதுசமயமும்வணங்குமியல்பதாகி. (௯)

இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுஞ்சௌபானபக்ஷங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிக்ஷைசோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்சென்னியில்வைத்துராசாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ. (கO)

அந்தோவீதிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரெல்லாநடுவறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்க்கும்பேசாமோனம்
வைத்திருந்தமாதவர்க்குமற்றுமற்று
மிந்த்ராதிபோகநலம்பெற்றபேர்க்கு
மிதுவன்றித்தாயகம்வேறில்லையில்லை
சந்தானகற்பகம்போலருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சன்மார்க்கம். (கக)

சன்மார்க்கஞானமதின்பொருளும்வீறு
சமயசங்கேதப்பொருளுந்தானென்றாகப்
பன்மார்க்கநெறியினிலுங்கண்டதில்லை
பகர்வரியதில்லைமன்றுட்பார்த்தபோதங் [ன
கன்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம் வெளியேயென்
வெச்சமயத்தவர்களும்வந்திறைஞ்சாநிற்பர்
சன்மார்க்கநெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே
கண்டவுடனனந்தங்காண்டலாகும். (கஉ)

காண்டல்பெறப்புறத்தினுள்ளபடியேயுள்ளுங்
 காட்சிமெய்ந்நூல்சொலும்பதியாங்கடவுளேநீ
நீண்டநெடுமையுமகலக்குறுக்குங்காட்டா
 நிறைபரிபூரணவறியாய்நித்தமாகி
வேண்டுவிருப்பொடுவெறுப்புச்சமீபந்தூரம்
 விலகலணுகுதன்முதலாம்விவகாரங்கள்
பூண்டவளவைகண்மனவாக்காதியெல்லாம்
 பொருந்தாமலகம்புறமும்புணர்க்கையாகி. ()

ஆகியசற்காரியவூகத்துக்கேற்ற
 வமலமாய்நடுவாகியனந்தசத்தி
யோகமுறுமானந்தமயமதாகி
 யுயிர்க்குயிராயெந்நாளுமோங்காநிற்ப
மோகவிருண்மாயைவினையுயிர்கட்கெல்லா
 மொய்த்ததென்கொலுபகாரமுயற்சியாகப்
பாகமிகவருளவொருசத்திவந்து [கொல்.
 பதிந்ததென்கொனுனுமப் பான்மையென்

நானென்னுமோரகந்தையெவர்க்கும்வந்து
 நலிந்தவுடன்சகமாயைநானாவாகித்
தான்வந்துதொடருமித்தால்வளருந்துன்பச்
 சாகரத்தின்பெருமையெவர்சாற்றவல்லா
ரூனென்றுமுடலென்றுங்கரணமென்று
 முள்ளென்றும்புறமென்றுமொழியாநின்ற
வானென்றுங்காலென்றுந்தீநீரென்று
 மண்ணென்றுமலையென்றும்வனமதென்றும்.

லைமலையாங்காட்சிகண்காணுமையாதி
மறப்பென்றுநினைப்பென்றுமாயாவாரி
லையலையாயடிக்குமின்பதுன்பமென்று [கத்
மதைவிளைக்கும்வினைகளென்று மதனைத் தீர்க்
லைபலவாஞ்சமயமென்றுந்தெய்வமென்றுஞ்
சாதகரென்றும்மதற்குச்சாக்ஷியாகக்
லைபலவாநெறியென்றுந்தர்க்கமென்றுங் [ம்.
கடலுறுநுண்மணலெண்ணிக் காணும்போது

ாணரியவல்லவெல்லாந்தானேகட்டுக்
கட்டாகவிளையுமதைக்கட்டோடேதான்
ீணிற்கர்ப்பூரமலைபடுதீப்பட்ட
விந்தையெனக்காணவொருவிவேகங்காட்ட
ூணுறக்கமின்பதுன்பம்பேரூராதி
யொவ்விடவுமெனப்போலவுருவங்காட்டிக்
ோணறவோர்மான்காட்டிமானையீர்க்குங் [து.
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய்வந்

ந்தெனுடல்பொருளாவிமூன்றுந்தன்கை
வசமெனவேயத்துவாமார்க்கநோக்கி
ைந்துபுலனைம்பூதங்கரணமாதி
யடுத்தகுணமத்தனையுமல்லையல்லை
ிந்தவுடலறிவறியாமையுநீயல்லை
யாதொன்றுபற்றினதனியல்பாய்நின்று
ந்தமறும்பளிங்கனையசித்துநீயுன்
பக்குவங்கண்டறிவிக்கும்பான்மையேயாம்.

அறிவாகியானந்தமயமாயென்று
மழியாதநிலையாகியாதின்பாலும்
பிரியாமற்றண்ணருளேகோயிலான
பெரியபரம்பதியதனைப்பெறவேவேண்டி
னெறியாகக்கூறுவன்கேளெந்நாளு
நிர்க்குணநிற்குளம்வாய்த்துநீடுவாழ்க
செறிவானவறியாமையெல்லாநீங்க
சிற்சுகம்பெற்றிடுகபந்தந்தீர்கவென்றே. (கக)

பந்தமறுமெய்ஞ்ஞானமானமோனப்
பண்பொன்றையருளியந்தப்பண்புக்கேதான்
சிந்தையில்லைநானென்னும்பான்மையில்லை
தேசமில்லைகாலமில்லைதிக்குமில்லை
தொந்தமில்லைநீக்கமில்லைபிரிவுமில்லை
சொல்லுமில்லையிராப்பகலாந்தோற்றமில்லை
யந்தமில்லையாதியில்லைநடுவுமில்லை
யகமுமில்லைபுறமுமில்லையனைத்துமில்லை. ()

இல்லையில்லையென்னினென்றுமில்லாதல்ல
வியல்பாகியென்றுமுள்ளவியற்கையாகிச்
சொல்லரியதன்மையதாயான்றனென்னத்
தோன்றுதெல்லாம்விழுங்குஞ்சொரூபமாகி
யல்லையுண்டபகல்போலவவத்தையெல்லா
மடையவுண்டுதடையறவுன்னறிவைத்தானே
வெல்லவுண்டிங்குன்னையுந்தானாகக்கொண்டு
வேதகமாய்ப்பேசாமைவிளக்குந்தானே. ()

ாணுனதன்மயமேயல்லாலொன்றைத்
தலையெடுக்கவொட்டாதுதலைப்பட்டாங்கே
பாணுலுங்கர்ப்பூரதீபம்போலப்
போயொளிப்பதல்லாதுபுலம்வேறின்று
ஞாணுகாரத்தினெடுஞேயமற்ற
ஞாதுருவுநழுவாமனழுவிநிற்கு
ாணுலுமிதன்பெருமையெவர்க்கார்சொல்வா
ரதுவாணுலதுவாவரதுவேசொல்லும். (உஉ)

துவென்று லெதுவெனவொன் றடுக்குஞ் சங்
கை யாதலிஞ லதுவெனலு மறவே விட்டு
துவுண்டவண்டெனவுஞ்சனகணுதி [ம்
மன்னவர்கள்சுகர் முதலோர் வாழ்ந்தாரென்று
தியிந்தநிலையெனவுமென்னையாண்ட
படிக்குநிருவிகற்பத்தாற்பரமானந்த
திகண்டுகொள்ளவுநின்னருள்கூரிந்தக்
கதியன்றியுறங்கேன்மேற்கருமம்பாரேன். ()

ராதிவிண்ணனைத்துநீயாச்சிந்தை
பரியமடலாவெழுதிப்பார்த்துப்பார்த்து
ராயோவென்ப்ராணநாதாவென்பேன்
வளைத்துவளைத்தெனைநீயாவைத்துக்கொண்டு
ாயமாமேலொன்றறியாவண்ணம்
புண்ணுளர்போனெஞ்சம்புலம்பியுள்ளே

நீராளமாயுருகிக்கண்ணீர்சோர [பேன்.
நெட்டுயிர்த்துமெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய்நிற்

ஆயுமறிவாகியுன்னைப்பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம்பெற்றவன்பரையோவென்னத்
தீயகொலைச்சமயத்துஞ்செல்லச்சிந்தை [வான்
தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன்வாழ்
காயிலையுன்சருகாதியருந்தக்கானங்
கடன்மலையெங்கேயெனவுங்கவலையாவேன்
வாயில்கும்பம்போற்கிடந்துபுரள்வேன்வானின்
மதிகதிரைமுன்னிலையாவைத்துநேரே. (உரு)

நேரேதானிரவுபகல்கோடாவண்ண
நித்தம்வரவுங்களையிந்நிலைக்கேவைத்தா
ராரேயங்கவர்பெருமையென்னேயென்பே
னடிக்கின்றகாற்றேநீயாராலேதான்
போராதேசுழல்கின்றுயென்பேன்வந்து
பெய்கின்றமுகில்காளெம்பெருமானும்போற்
றூராளமாக்கருணைபொழியச்செய்யுஞ்
சாதகமென்னேகருதிச்சாற்றுமென்பேன். ()

கருதரியவிண்ணேநீயெங்குமாகிக்
கலந்தனையேயுன்முடிவின்காட்சியாக [பேன்
வருபொருளெப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்
மண்ணேயுன்முடிவிலதுவயங்குமாங்கே

துரியவறிவுடைச்சேடனீற்றினுண்மை
சொல்லானோசொல்லென்பேன் சுருதியேநீ
யொருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மையாமு
ன் னுரையன்றோ வென்முடிவை யுரைநீயென்
பேன். (உஎ)

உரையிறந்துபெருமைபெற்றுத்திரைக்கைநீட்டி
யொலிக்கின்றகடலேயிவ்வுலகஞ்சூழக்
கரையுமின்றி யுன்னைவைத்தா ரியாரேயென்பே
ன் கானகத்திற்பைங்கிளிகாள்கமலமேவும்
வரிசிறைவண்டினங்காளோதிமங்காடேது
மார்க்கமன்றோநீங்களிதுவரையிலேயும்
பெரியபரிபூரணமாம்பொருளைக்கண்டு [ன்.
பேசியதுண்டோவொருகாற் பேசுமென்பே

ஒருவனவன்யானைகெடக்குடத்துட்செங்கை
யோட்டுதல்போனன்பேதையுப்போடப்பை
மருவவிட்டுங்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம்
வயங்கவிட்டுமைக்கியமுன்னிவருந்திநிற்பே
னருளுடையபரமென்றோவன்றுதானே
யானுளனென்றும்மெனக்கேயாணவாதி
பெருகுவினைக்கட்டென்றுமென்னூற்கட்டிப்
பேசியதன்றேயருணூல்பேசிற்றன்றே. (உகூ)

மூன்றுமுதலின்றைவரைச்சனனகோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையாலழிந்ததல்லா

லின்றைவரைமுத்தியின்றேயெடுத்ததேக
மெப்போதோதெரியாதேயிப்போதேதான்
றுன்றுமனக்கவலைகெடப்புலைநாயேனைத்
தொழும்புகொளச்சீகாழித்துரையேதூது
சென்றிடவேபொருளைவைத்தநாவலோய்நஞ்
சிவனப்பாவென்றவருட்செல்வத்தேவே. ()

தேவர்தொழும்வாதவூர்த்தேவேயென்பேன்
றிருமூலத்தேவேயிச்சகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச்சிவவென்வாக்குடனேவந்த
வரசேசும்மாவிருந்துன்னருளைச்சாரப்
பூவுலகில்வளரருணைகிரியேமற்றைப் [ல்லா
புண்ணியர்காளோவென்பேன் புரையொன்றி
வோவியம்போலசைவறவுந்தானேநிற்பே
ஞேதரியதுயர்கெடவேயுரைக்குமுன்னே. ()

ஓதரியசுகர்போலவேனேனென்ன
வொருவரிலையோவெனவுமுரைப்பேன்ருனே
பேதமபேதங்கெடவுமொருபேசாமை
பிறவாதோவாலடியிற்பெரியமோன
நாதனொருதரமுலகம்பார்க்கவிச்சை
நண்ணுனேவென்றென்றேநாணுவாகிக்
காதன்மிகுமணியிழையாரெனவாடுற்றேன் [ம்.
கருத்தறிந்துபுரப்பதுன்மேற் கடன்முக்காலு

காலமொடுதேசவர்த்தமானமாதி
கலந்துநின்றநிலைவாழிகருணைவாழி
மாலறவுஞ்சைவமுதன்மதங்களாகி
மதாதீதமானவருண்மரபுவாழி
சாலமிகுமெளியேனிவ்வழக்குப்பேசத்
தயவுவைத்துவளர்த்தவருட்டன்மைவாழி
பாலடியிற்பரமகுருவாழிவாழி
யகண்டிதாகாரவருளடியார்வாழி. (௩௩)

தேன்முகம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்யபங் கயத்தின் மேவு, நான்முகத் தேவே நின்னா ணட் டிய வகில மாயை, கான்முயற் கொம்பே யென் கோ கானலம் புனலே யென்கோ, வான்முக ழளரி யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பல் வே ண்டும். (க)

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை விதிப்படி புரந்தா னத்தைக், காண்டக வழித்தான் முக்கட் கடவுடா னினைய வாற்றா, லாண்டவ னெவனோ வென்ன வறிகிலா தகில நீயே, யீண்டிய வல்ல நீர வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய். (உ)

கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே, கொண்டது பரமா னந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற், பண்டையிற் படைப்புங் காப்

பும் பறந்தன மாயை யோடே, வெண்டலை விழி
கை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன். (ரு)

விளங்கவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கை
தாங்கித், துளங்குநன் னுதற்கண் டோன்றச்
சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக், களங்கமி லுருவந்
தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி, வளர்ந்ததா
ளென்ன வுள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி.()

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வரதமோ
டபயக் கைகண், முறைமையி னேங்க நாத முர
செனக் கறங்க வெங்கும், குறைவிலா வணநிறை
ந்து கோதிலா நடனஞ் செய்வா, னிறையவ
னெனலா மியார்க்கு மிதயசம் மதமீ தல்லால்.()

அல்லலாந் தொழில்ப டைத்தே யடிக்கடி
யுருவெ டுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங் காக்க வரு
பவர் கடவு ளென்னிற், றொல்லையாம் பிறவி
வேலை தொலைந்திடா திருணீங் காது, நல்லது
மாயை தானு நானென வந்து நிற்கும். (சு)

நானென நிற்கு ஞான ஞானமன் றந்த ஞான,
மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் றாக
வேதான், றேனென ருசிக்கு மன்பாற் சிந்தை
நைந் துருகும் வண்ணம், வானென நிறைந்தா
னந்த மாகடல் வளைவ தின்றே. (எ)

இன்றென விருப்போ மென்னி னென்றுஞ்சூ
னியமா முத்தி, நன்ருெடு தீது மன்றி நாமுன்னே
பெறும வித்தை, நின்றது பெத்தந் தானே நிரந்
தர முத்தி யென்னி, ஞென்ருெரு வரைநான்
கேட்க வுணர்வில்லே குருவு மில்லே. (அ)

இல்லேயென் றிடினிப் பூமி யிருந்தவா றிருப்
போ மென்னி, னல்லவன் சாருவாக ஞன்சொ
லு நெறிக்கு வீணிற், ருெல்லேயே ஞக மாதி
தொடுப்பதேன் மயக்க மேதிங், கொல்லேவந்
திருமி னென்ன வுறவுசெய் திடுவ னந்தோ. (க)

அந்தணர் நால்வர் காண வருட்குரு வாகி
வந்த, வெந்தையே யெல்லாந் தானென் றியம்
பின னெமைப் படைத்த, தந்தைநீ யெம்மைக்
காக்குந் தலேவனே நுந்தை யன்ருே, பந்தமில்
சித்தி முத்தி படைக்கநின் னருள்பா லிப்பாய்.

பன் மா லே.

பன்மாலேத்திரளிருக்கத்தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலேக்கேநீதான்பக்ஷமென்று
நன்மாலேயாவெடுத்துச்சொன்ஞர்நல்லோர்
நலமறிந்துகல்லாதநானுஞ்சொன்னேன்
சொன்மாலேமாலேயாக்கண்ணீர்சோரத்
தொண்டனேனெந்நாளுந்துதித்துநிற்பே

னென்மாலைபறிந்திங்கேவாவாவென்றே
யெனைக்கலப்பாய்திருக்கருணையெம்பிரானே.

கருணைமொழிசிறிதில்லேனீதலில்லேன்
கண்ணீர்கம்பலையென்றன்கருத்துக்கேற்க
வொருபொழுதும்பெற்றறியேனென்னையாளு
மொருவாவுன்னடிமைகாணொருத்தனுக்கோ
விருவினையுமுக்குணமுங்கரணநான்கு
மிடர்செயுமைம்புலனுங்காமாதியாறும்
வரவரவுமேழைக்கோரெட்டதான
மதத்தொடும்வந்தெதிர்த்தவவடிவமன்றே ( )

வடிவனைத்துந்தந்தவடிவில்லாச்சுத்த
வான்பொருளேயெளியனேன்மனமாமாயைக்
குடிகெடுக்கத்துசங்கட்டிக்கொண்டமோன
குருவேயென்றெய்வமேகோதிலாத
படியெனக்கானந்தவெள்ளம்வந்துதேக்கும்
படியெனக்குன்றிருக்கருணைபற்றுமாறே
யடியெடுத்தென்முடியிலின்னம்வைக்கவேண்டு
மடிமுடியொன்றில்லாதவகண்டவாழ்வே. ( )

வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத்தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேநானப்பாலோர்வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேனீதென்னமாயந்
தடையுற்றான்மேற்கதியுந்தடையதாமே

ழ்வலியோவல்லைநான்றன்றிருக்கூடத்தோவிங்
கொருதமியேன் மேற்குறையோ வுணர்த்தா
யின்னம்
ாழவதிப்படவெனக்குமுடியாதெல்லாம்
படைத்தளித்துத்துடைக்கவல்லபரிசினனே.

ானினிங்கெனடகங்கைதயெனக்கேன்வைத்தாய்
நல்வினைதீவினையெனவேவநடுவேநாட்டி
னுருமடற்சமையமென்மீதேன்வைத்தா [தா
யுயிரெனவுமென்னையொன்று வுள்ளோன்வைத்
ானமையாயகிலிகலவேபத
மனைத்தினுள்ளுந்தானாகியறிவாளந்தத்
தேனகிப்பாலாகிக்கனியாய்க்கன்னற் [ன்றே.
செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்தவொ

ன்றியொன்றிநின்றுநின்றுமென்னையென்னை
யுன்னியுன்னுட்பெருளலைநீயுள்பாலன்பா
னின்றதன்மைக்கிரங்குமவைராக்கியனல்லே
னிவர்த்தியவைவேண்டுமிந்தநிலனுக்கே
யென்றுமென்றுமிங்கெநுயோர்குணமுமில்லே
யிருக்குவார்கைப்பிள்ளையேதோவேதோ
ன்றுமனத்தடனுடதையுதின்றுற்போற்
கல்வியுங்கேள்வியுமாகிக்கலக்குற்றேனே. ()

ற்றதுணைநீயல்லாற்பற்றுவேறென்
றன்னெனன்பனுலகத்தோடியாடிக்

கற்றதுங்கேட்டதுமிதனுக்கேதுவாகுங்
கற்பதுங்கேட்பதுமமையுங்காணுநீத
நற்றுணையேயருட்டாயேயின்பமான
நாதாந்தபரம்பொருளேநாரணாதி
சுற்றமுமாய்நல்லன்பர்தமைச்சேயாகத்
தொழும்பு கொள்ளுங் கனகனமே சோதிக்
குன்றே. (எ)

குன்றாதமூவுருவாயருவாய்ஞானக்
கொழுந்தாகியறுசமயக்கூத்துமாடி
நின்றாயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கி
நின்னையாரறியவல்லார்நினைப்போர்நெஞ்ச
மன்றாகவின்பக்கூத்தாடவல்ல
மணியேயென்கண்ணேமாமருந்தேநால்வர்க்
கன்றாலின்கீழிருந்துமோனஞான
மமைத்தசின்முத்திரைக்கடலேயமரரேறே.

திரையில்லாக்கடல்போலச்சலனந்தீர்ந்து
தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை
யெல்லாங்
கரையவேகனிந்துருக்குமுகத்திலேநீ
கனிந்தபரமானந்தக்கட்டியிந்நாள்
வரையிலேவரக்காணேனென்றாற்கட்டி [னே
வார்த்தைசொன்னாற்சுகம்வருமோவஞ்சனே
யிரையிலேயிருத்திநிருவிகற்பமான
வின்பநிட்டைகொடுப்பதையாவெந்நாளோ

ளந்தநாளுனக்கடிமையானநாளோ
வெந்நாளோகதிவருநாளெளியனேன்றன்
சிந்தைநாளதுவரைக்குமயங்கிற்றல்லாற்
றெளிந்ததுண் டோமௌனி யாய்த்தெளிய
வோர்சொற்
றந்தநாண்முதலின்பக்கால்சற்றல்லாற்
றடையறவானந்தவெள்ளந்தானேபொங்கி
வந்தநாளில்லைமெத்தவலைந்தேனுன்னை
மறவாவின்பத்தாலேவாழ்கின்றேனே. (கO)

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம்பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார் நிற்குமிட மேயருளா நிட்டையருளொட்டுந், தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடியா னதுமேற் றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமேயதுவாம், பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம் பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற்றுந் றுந்தான், மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த வாதனையா மாசையொழி மன்னொருசொற் கொண்டே. (க)

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்குமந்த வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமென மொழிந்த, குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாங் கோடின்றி வட்டாடல்

கொள்வதொக்குங் கண்டாய், கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக் கரும்ப னைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனை மேற், றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத் தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே. (௨)

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய் நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதா நிற்கக், கல் லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங் கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று, சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத்தானே தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டதுபற் றுநில், லெல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறை கொண் டடிநீ யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக் கிடமென் றறிந்தே. (௩)

இடம்பொருளே வலைக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேநீ வா டா, மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை மன்னிடமே யிடமந்த மாநிலத்தே பொருளுந், திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுல கமும்வந் தேவல் செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் சனகன்முதன் முனிவர், கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக் கட்டான நிகளபந்தக் கட்ட விழப் பாரே. (௪)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்
போற் பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெது
ன் னின்ற, தாராலு மறியாத சத்தன்றோ வது
ா யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டா
, பூராய மாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப் புல
பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியைநாட் டாதே,
யாராதே யொன்றையுநீ முன்னிலைவை யாதே
ள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே. ()

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொ
ர்ந்திட் டுளங்கருத வேண்டாநிட் களங்கமதி
ாகிக், கள்ளமனத் துறவைவிட் டெல் லாந்
றந்த துறவோர் கற்பித்த மொழிப்படியே கங்
ல்பக லற்ற, வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யி
யமயப் பொருளாய் விரவியெடுத் தெடுத்
தடுத்து விள்ளவும்வா யின்றிக், கொள்ளை
காண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக் கும்பிட்
ச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே. (கூ)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்
ா லத்துவித வானந்த சித்தமுண்டா நமது,
டிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை
யடுத்த கோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவுநி
ற வறவே, விடியுமுத யம்போல வருளுதயம்
பற்ற வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாட லாகும்,

படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப்
பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குணம் வருமே. ()

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு
படித்தாய் வானுதி தத்துவத்தை வளைந்தருந்தி
வெளியா, மிரும்போகல் லோமரமோ வென்னு
நெஞ்சைக் கனன்மே லிட்டமெழு காவுருக்கு
மின்பவெள்ள மாகிக், கரும்போகண் டோசீனி
சருக்கரையோ தேனே கனியமிர்தோ வெனரு
சிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோ ருணர்வா, ரரும்போ
நன் மணங்காட்டுங் காமரசங் கன்னியறிவாளோ
வபக்குவர்க்கோ வந்நலந்தான் விளங்கும். (அ)

தானேயு மிவ்வுலகமொருமுதலு மாகாத் தன்
மையினுற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான,
கோனுக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்
கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞா
ன, வானுக வம்முதலே நிற்குநிலை நம்மான் மதி
ப்பரிதா மெனமோனம் வைத்ததுமுன் மனமே,
யானுலு மனஞ்சடமென் றழுங்காதே யுண்மை
யறிவித்த விடங்குருவா மருளிலதொன் றிலை
யே. (கூ)

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப்பூமியைநாடிடே
னென்னைநாடியவென்னுயிர்நாதனே

ன்னைநாடுவனுன்னருட்டுவெளி
ன்னைநாடுவன்றன்னந்தனியனே. (க)

ன்னதென்றுரைசாற்றுவனவெலா
ன்னதென்றனைநின்னிடத்தேதந்தே
ின்னமென்னையிடருறக்கூட்டினுற்
ன்னையுய்கிலன்பேதையனுவியே. (உ)

ுவியேயுனையானறிவாய்நின்று
சவியேன்களச்சிந்தைதிறைகொடேன்
ரவியேனுளபான்மையைக்கண்டுநீ
_வியாளெனையாட்கொண்டகோலமே. (௩)

காலமின்றிக்குணமின்றிநின்னருட்
லமின்றிச்சிறியன்பிழைப்பனே
ாலமுண்டுமமிர்துருவாய்வந்த
ாலமெங்கைதகதிநிலைகாண்பதே. (௪)

ணுங்கண்ணிற்கலந்தகண்ணேயுனைச்
சணும்பாருந்திரிபவர்காண்பரோ
ணும்பெண்ணுமதுவெனும்பான்மையும்
ணுங்கோலம்பொருந்தியுணிற்கவே. (௫)

ம்குநன்னிலைநிற்கப்பெற்றாரருள்
ர்க்கமன்றிமனிதரன்றேயையா
ர்க்குணக்கடற்சோங்கன்னபாவியேற்
கற்குணங்கண்டெனபெயர்சொல்வதே. (௬)

சொல்லையுன்னித்துடித்ததலாலரு
ளெல்லையுன்னியெனையங்குவைத்திலேன்
வல்லைநீயென்னைவாவென்றிடாவிடிற்
கல்லையாமிக்கருமிநடக்கையே (எ)

கையுமெய்யுங்கருத்துக்கிசையவே
யையதந்ததற்கையமினியுண்டோ
பொய்யனேன்சிந்தைப்பொய்கெடபூரண
மெய்யதாமின்பமென்றுவிளைவதே. (௮)

என்றுமுன்னையிதயவெளிக்குளே
துன்றவைத்தனனேயருட்சோதிநீ
நின்றதன்மைநிலைக்கென்னைநேர்மையா
நன்றுதீதறவைத்தநடுவதே. (௯)

வைத்ததேகம்வருந்தவருந்திடும்
பித்தனாருள்பெற்றுந்திடமிலேன்
சித்தமோனசிவசின்மயானந்தம்
வைத்தவையவருட்செம்பொற்சோதியே. (கO)

செம்பொன்மேனிச்செழுஞ்சுடரேமுழு
வம்பனேனுனைவாழ்த்துமதியின்றி
யிம்பர்வாழ்வினுக்கிச்சைவைத்தேன்மன
நம்பிவாவெனிலென்கொல்செய்வதே. (கக)

செய்யுஞ்செய்கையுஞ்சிந்திக்குஞ்சிந்தையு
மையநின்னதென்றெண்ணுமறிவின்றி

'வய்யகாமவெகுளிமயக்கமாம்
'பாய்யிலேசுழன்றேனென்னபுன்மையே. ()

ன்புலானரம்பென்புடைப்பொய்யுட
ன்பர்யார்க்குமருவருப்பல்லவோ
வன்பொலாமணியேயிறையேயித்தாற்
வன்பமன்றிச்சுகமொன்றுமில்லையே. (கங)

ல்லையுண்டென்றெவர்பக்கமாயினுஞ்
சால்லவோவறியாததொழும்பன்யான்
செல்லவேஞ்ருதிக்கறியேனெலாம்
ல்லநீயெனைவாழ்விக்கவேண்டுமே. (கச)

வேண்டுஞ்சீரருண்மெய்யன்பர்க்கேயன்பு
ண்டநானென்புலமறியாததோ
ாண்டைநீயுன்னடியவனென்று
ண்டுவேனன்றித்தொண்டனென்சொல்வதே.

னக்குளேயுயிரென்னவிருந்தநீ
னக்கிலேசத்தைமாற்றல்வழக்கன்றோ
னத்தசீரருட்காட்சியலாதொன்றை
னைக்கவோவறியாதென்றனெஞ்சமே. (கசு)

நஞ்சுகந்துனைநேசித்தமார்க்கண்டர்க்
ஞ்சலென்றவருளறிந்தேயையா
ஞ்சமென்றுன்சரணடைந்தேனெங்குஞ்
சஞ்செவேநின்றசிற்சுகவாரியே. (கஎ)

வாரியேழுமலையும்பிறவுந்தான்
சீரிதானநின்சின்மயத்தேயென்று
லாரிலேயுளதாவித்திரளதை
யோரிலேனெனையாண்டவொருவனே. (கஅ)

ஒருவரென்னுளத்துள்குங்குறிப்பறிந்
தருள்வரோவெனையாளுடையண்ணலே
மருளனேன்பட்டவாதைவிரிக்கினோ
பெருகுநாளினிப்பேசவிதியின்றே. (ககூ)

இன்றுனக்கன்பிழைத்திலனென்றே
யன்றுதொட்டெனையாளரசேயென்று
நின்றரற்றியநீலனைக்கைவிட்டான்
என்றமெய்ப்படிநின்னருள்வாழ்த்துமே. (உ0)

வாழ்த்துநின்னருள்வாரம்வைத்தாலன்றிப்
பாழ்த்தசிந்தைப்பதகனுமுய்வனோ
சூழ்ந்துநின்றதொழும்பரையானந்தத்
தாழ்த்துமுக்கணருட்செம்பொற்சோதியே. ( )

சோதியேசுடரேசுகமேதுணை
நீதியேநிச்சமேநிறைவேநிலை
யாதியேயுனையானடைந்தேனகம்
வாதியாதருள்வாயருள்வானையே. (உஉ)

வானைப்போல்வளர்ந்துகொண்டானந்தத்
தேனைத்தந்தெனைச்சேர்ந்துகலந்தமெய்ஞ்

நானத்தெய்வத்தைநாடுவஞனெனு
ணைப்பாழ்கெடவென்றுமிருப்பனே. (௨௩)

இரும்பைக்காந்தமிழுக்கின்றவாறெனைத்
ிரும்பிப்பார்க்கவொட்டாமற்றிருவடிக்
ரும்பைத்தந்துகண்ணீர்கம்பலையெலா
ரும்பச்செய்யெனதன்னையொப்பாமனே. (௨௪)

ுன்னையப்பனென்ஞவித்துணையெனுங்
ன்னையொப்பற்றசற்குருவென்பதென்
னன்னைப்பூரணவின்பவெளிக்குளே
ன்னவைத்தசுடரெனத்தக்கதே. (௨௫)

க்ககேள்வியிற்சார்ந்தநற்பூமியின்
ிக்கதாகவிளங்குமுதலொன்றே
யக்கணுந்தொழயாவையும்பூத்துக்காய்த்
தாக்கநின்றுமொன்றாய்நிறைவானதே. (௨௬)

ுனமானசமயங்களாறுக்குந்
ானமாய்நின்றுதன்மயங்காட்டிய
நானபூரணநாதனைநாடியே
னனேனின்பந்தேக்கித்திளைப்பனே. (௨௭)

தக்கியின்பந்திளைக்கத்திளைக்கவே
ாக்கமாயெனக்கானந்தமாகியே
பாக்கிஞேடுவாரவற்றபூரணந்
ாக்கிநின்றவாதன்மயமாமதே. (௨௮)

அதுவென்றுன்னுமதுவுமறநின்ற
முதியஞானிகண்மோனப்பொருளது
வெதுவென்றெண்ணியிறைஞ்சுவனேழையேன்
மதியுணின்றின்பவாரிவழங்குமே. (௨௯)

வாரிக்கொண்டெனேவாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகினே
யோரிற்கண்டிடுமென்கணவென
யாருக்குஞ்சொலவாயிலையையனே. (௩0)

ஐயமற்றவதிவருணர்க்கெலாங்
கையிலாமலகக்கனியாகிய
மெய்யனேயிந்தமேதினிமீதுழல்
பொய்யனேற்குப்புகலிடமெங்ஙனே. (௩க)

எங்ஙனேயுய்யயானெனதென்பதற்
றங்ஙனேயுன்னருண்மயமாகிலேன்
றிங்கள்பாதிதிகழப்பணியணி
கங்கைவார்சடைக்கண்ணுதலெந்தையே. (௩௨)

கண்ணிற்காண்பதுன்காட்சிகையாற்றொழில்
பண்ணல்பூசைபகர்வதுமந்திரம்
மண்ணெடைந்தும்வழங்குயிர்யாவுமே
யண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே. (௩௩)

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பனோ

ெநடியவாெனனவெங்குநிறைந்தொளி
ரடிகளேயரசேயருளத்தனே. (௯௪)

அத்தனேயகண்டானந்தனேயருட்
சுத்தனேயெனவுன்னைத்தொடர்ந்திலேன்
மத்தனேன்பெறுமாமலமாயவான்
கத்தனேகல்வியாததுகற்கவே. (௯௫)

கற்றுமென்பலன்கற்றிடுநான்முறை
சொற்றசொற்கள்சுகாரம்பமோநெறி
சிற்றல்வேண்டுநிருவிகற்பச்சுகம்
பெற்றபேர்பெற்றபேசாப்பெருமையே. (௯௬)

பெருமைக்கேயிறுமாந்துபிதற்றிய
கருமிக்கையகதியுமுண்டாங்கொலோ
வருமைச்சீரன்பர்க்கன்னையொப்பாகவே
வருமப்பேரொளியேயுன்மனுந்தமே. (௯௭)

உன்மனிக்குளொளிர்பரஞ்சோதியாஞ்
சின்மயப்பொருளேபழஞ்செல்வமே
புன்மலத்துப்புழுவனபாவியேன்
கன்மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே. (௯௮)

கரையிலின்பக்கடலமுதேயிது
வரையிலுனைவந்துகலந்திலே
னுரையிலாவின்பமுள்ளவர்போலவித்
தரையிலேநடித்தேனென்னதன்மையே. (௯௯)

மையுலாம்விழிமாதர்கடோதகப்
பொய்யிலாழும்புலேயினிப்பூரைகாண்
கையிலாமலகக்கனிபோன்றவென்
ஐயனேயெனையாளுடையண்ணலே. (௪0)

அண்ணலேயுன்னடியவர்போலருட்
கண்ணிஞலுனேக்காணவும்வாவெனப்
பண்ணிஞலென்பசுத்துவம்போயுயும்
வண்ணமாகமஞேலயம்வாய்க்குமே. (௪க)

வாய்க்குங்கைக்குமௌனமௌனமென்
றேய்க்குஞ்சொற்கொண்டிராப்பகலற்றிடா
நாய்க்குமின்பமுண்டோநல்லடியரைத்
தோய்க்குமானந்தத்தூவெளிவெள்ளமே. (௪௨)

தூயதானதுரியவறிவெனுந்
தாயுநீயின்பத்தந்தையுநீயென்முற்
சேயதாமிந்தச்சீவத்திரளன்றோ
வாயும்பேரொளியானவகண்டமே. (௪௩)

அகண்டமென்னவருமறையாகமம்
புகன்றநின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ
செகங்களெங்குந்திரிந்துநன்மோனத்தை
யுகந்தபேருனேயொன்றுவரையனே. (௪௪)

ஐயனேயுனையன்றியொருதெய்வங்
கையினுற்றொழவுங்கருதேன்கண்டாய்

பொய்யனாகிலும்பொய்யுரையேன்சுத்த
மெய்யனாமுனக்கேவெளியாகுமே. (ச௫)

வெளியினின்றவெளியாய்விளங்கிய
வொளியினின்றவொளியாமுன்றன்னைநான்
றெளிவுதந்தகல்லாலடித்தேவென்று
ளிபொருந்தவன்றேகற்றகல்வியே. (சசா)

கல்லையுற்றகருத்தினர்கார்நிறத்
தல்லையொத்தகுழலினராசையா
லல்லையற்றமயல்கொளவோவெழிற்
றில்லையிற்றிகழுந்திருப்பாதனே. (சஎ)

திருவருட்டெய்வச்செல்விமலைமக
ளுருவிருக்கின்றமேனியொருபரங்
குருவைமுக்கணெங்கோவைப்பணிநெஞ்சே
ருவிருக்கின்றகன்மமிங்கில்லையே. (ச அ)

ன்மமேதுகடுநரகேதுமேற்
சென்மமேதெனைத்தீண்டக்கடவதோ
வன்மனோதமெய்தும்படிக்கரு
ணன்மைகூர்முக்கணனாதனிருக்கவே. (சகூ)

ாதகீதனென்னாதன்முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன்வெள்விடையூர்திமெய்ப்
போதமாய்நின்றபுண்ணியன்பூந்திருப்
ாதமேகதிமற்றிலைபாழ்நெஞ்சே. (௫0)

மற்றுனக்குமயக்கமென்வன்னெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதலோனருள்
பெற்றபேரவரேபெரியோரெலா
முற்றுமோர்ந்தவர்மூதுரையர்த்தமே. (ருக)

உரையிறந்துளத்துள்ளவிகாரமாந்
திரைகடந்தவர்தேடுமுக்கட்பிரான்
பரைநிறைந்தபரப்பெங்ஙனங்ஙனே
கரைகடந்தின்பமாகக்கலப்பனே. (ருஉ)

கலந்தமுத்திகருதினுங்கேட்பினு
நிலங்களாதியுநின்றெமைப்போலவே
யலந்துபோயினமென்னுமருமறை
மலர்ந்தவாய்முக்கண்மாணிக்கச்சோதியே. ()

சோதியாதெனைத்தொண்டருட்கூட்டியே
போதியாதவெல்லாமெளப்போதிக்க
வாதிகாலத்திலுன்னடிக்காந்தவ
மேதுநான்முயன்றேன்முக்கணெந்தையே. ()

எந்தநாளைக்குமீன்றருடாயென
வந்தசீரருள்வாழ்கவென்றுன்னுவேன்
சிந்தைநோக்கந்தெரிந்துகுறிப்பெலாந்
தந்துகாக்குந்தயாமுக்கணுதியே. (ருரு)

கண்ணகன்றவிக்காசினியூடெங்கும்
பெண்ணோடாண்முதலாமென்பிறவியை

யெண்ணவோவரிதேழைகதிபெறும்
வண்ணமுக்கண்மணிவந்துகாக்குமே (௫௬)

காக்குநின்னருட்காட்சியல்லாலொரு
போக்குமில்லையென்புந்திக்கிலேசத்தை
நீக்கியாளுகைநின்பரமன்பின
ராக்கமேமுக்கணானந்தமூர்த்தியே. (௫௭)

ஆனந்தங்கதியென்னவெண்ணனந்த
மோனஞ்சொன்னமுறைபெறமுக்கணெங்
கோனிங்கீந்தகுறிப்பதனல்வெறுந்
தீனன்செய்கைதிருவருட்செய்கையே. (௫௮)

கையினற்றொழுதேத்திக்கசிந்துள
மெய்யினலுனைக்காணவிரும்பினே
னையனேயரசேயருளேயருட்
டையலோர்புறம்வாழ்சகநாதனே. (௫௯)

சகத்தின்வாழ்வைச்சதமெனவெண்ணியே
மிகுத்ததீமைவிளையவிளைக்கின்றே
னகத்துளாரமுதாமையநின்முத்தி
சுகத்தினன்வந்துதோய்வதெக்காலமே. (௬௦)

காலமூன்றுங்கடந்தொளிராநின்ற
சீலமேநின்றிருவருளாலிந்த்ர
சாலமாமிச்சகமெனவெண்ணிநின்
கோலநாடுதலென்றுகொடியனே. (௬௧)

கொடியவெவ்வினைக்கூற்றைத்துரந்திடு
மடிகளாம்பொருளேநினக்கன்பின்றிப்
படியிலேழைமைப்பற்றுகின்றேன்வெறு
மிடியினேன்கதிமேவும்விதியின்றே. (சுஉ)

விதியையும்விதித்தென்னைவிதித்திட்ட
மதியையும்விதித்தம்மதிமாயையிற்
பதியவைத்தபசுபதிநின்னருட்
கதியையெப்படிக்கண்டுகளிப்பதே. (சுங)

கண்டகண்ணுக்குக்காட்டுங்கதிரெனப்
பண்டுமின்றுமென்பானின்றுணர்த்திடு
மண்டனேயுனக்கோர்பதினாயிரந்
தெண்டனென்பொய்ம்மைதீர்த்திடல்வேண்டுமே.

வேண்டும்யாவுமிறந்துவெளியிடைத்
தூண்டுவாரற்றசோதிப்பிரானென்பாற்
பூண்டவன்பர்தம்பொற்பணிவாய்க்குமே
லீண்டுசன்மமெடுப்பனனந்தமே. (சுரு)

எடுத்ததேகமிறக்குமுனேயெனைக்
கொடுத்துநின்னையுங்கூடவுங்காண்பனோ
வடுத்தபேரறிவாயறியாமையைக்
கெடுத்தவின்பக்கிளர்மணிக்குன்றமே. (சுசு)

குன்றிடாதகொழுஞ்சுடரேமணி
மன்றுளாடியமாணிக்கமேயுனை

யன்றியார் துணையாருறவார்கதி
யென்றுநீயெனக்கின்னருள்செய்வதே. (௬௭)

அருளெலாந்திரண்டோர்வடிவாகிய
பொருளெலாம்வல்லபொற்பொதுநாதவென்
மருளெலாங்கெடுத்தேயுளமன்னலா
லிருளெலாமிரிந்தெங்கொளித்திட்டதே. (௬௮)

எங்குமென்னையிகலுறவாட்டியே
பங்கஞ்செய்தபழவினைபற்றற்று
லங்கணுவுன்னடியிணையன்றியே
தங்கவேறிடமுண்டோசகத்திலே. (௬௯)

உண்டவர்க்கன்றியுட்பசியோயுமோ
கண்டவர்க்கன்றிக்காதலடங்குமோ
தொண்டருக்கெளியானென்றுதோன்றுவான்
வண்டமிழ்க்கிசைவாகமதிக்கவே. (௭0)

மதியுங்கங்கையுங்கொன்றையுமத்தமும்
பொதியுஞ்சென்னிப்புனிதநின்பொன்னடிக்
கதியைவிட்டிந்தக்காமத்திலாழ்ந்தவென்
விதியையெண்ணிவிழிதுயிலாதன்றே. (௭௧)

அன்றெனச்சொலவாமெனவற்புத
நன்றெனச்சொலநண்ணியநன்மையை
யொன்றெனச்சொனவொண்பொருளேயொளி
யின்றெனக்கருள்வாயிருளேகவே. (௭௨)

இருவரேபுகழ்ந்தேத்தற்கினியரா
மொருவரேதுணையென்றுணராய்நெஞ்சே
வருவரேகொடுங்காலர்கள்வந்தெதிர்
பொருவரேயவர்க்கென்சொல்புகல்வதே. (௭௩)

புகழுங்கல்வியும்போதமும்பொய்யிலா
வகமும்வாய்மையுமன்புமளித்தவே
சுகவிலாசத்துணைப்பொருடோற்றமாங்
ககனமேனியைக்கண்டனகண்களே. (௭௪)

கண்ணுணின்றவொளியைக்கருத்தினை
விண்ணுணின்றுவிளங்கியமெய்யினை
யெண்ணியெண்ணியிரவும்பகலுமே
நண்ணுகின்றவர்நான்றொழுந்தெய்வமே. (௭௫)

தெய்வம்வேறுளதென்பவர்சிந்தனை
நைவரென்பதுநற்பரதற்பர
சைவசிற்சிவனேயுனைச்சார்ந்தவ
ருய்வரென்பதும்யானுணர்ந்தேனுற்றே. (௭௬)

உற்றவேளைக்குறுதுணையாயிந்தச்
சுற்றமோநமைக்காக்குஞ்சொலாய்நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதல்பாதமே
பற்றதாயிற்பரசுகம்பற்றுமே. (௭௭)

பற்றலாம்பொருளேபரம்பற்றினா
லுற்றமாதவர்க்குண்மையைநல்குமே

றற்றும்வேறுளமார்க்கமெலாமெடுத்
தெற்றுவாய்மனமேகதியெய்தவே. (எஅ)

ஆரணம்.

ஆரணமார்க்கத்தாகயவாசி
யற்புதமாய்நடந்தருளுங்
காரணமுணர்த்துங்கையுநின்மெய்யுங்
கண்கண்மூன்றுடையவென்கண்ணே
ஆரணவறிவிற்கண்டிலமதனாற்
போற்றியிப்புந்தியோடிருந்து
காரணியுள்ளமட்டுமேவணங்கத்
தமியனேன்வேண்டிடத்தகுமே. (க)

இடமொருமடவாளுங்கனேக்கீந்திட்
டெவ்வுலகத்தையுமீன்றுங்
கடமுறுமகிலமடங்குநாளம்மை
தன்னையுமொழித்துவிண்ணெனவே
படருறுசோதிக்கருணையங்கடலே
பாயிருட்படுகிரிற்கிடக்கக்
கடனதோநினைப்புமறப்பெனுந்திரையைக்
கவர்ந்தெனைவளர்ப்பதுன்கடனே. (உ)

வளம்பெறுஞானவாரிவாய்மடுத்து
மண்ணையும்விண்ணையுந்தெரியா
களம்பெறுந்துரும்பொத்தாவியோடாக்கை
யானந்தமாகவேயலந்தேன்

களம்பெறுவஞ்சநெஞ்சினர்காணுக்
காட்சியேசாக்ஷியேயறிஞ
ருளம்பெறுந்துணையேபொதுவினினடிக்கு
முண்மையேயுள்ளவாறிதுவே. (ந)

உள்ளமேநீங்காவென்னைவாவாவென்
றுலப்பிலாவானந்தமான
வெள்ளமேபொழியுங்கருணைவான்முகிலே
வெப்பிலாத்தண்ணருள்விளக்கே
கள்ளமேதுரக்குந்தூவெளிப்பரப்பே
கருவெனக்கிடந்தபாழ்மாயப்
பள்ளமேவீழாதெனைக்கரையேற்றிப்
பாலிப்பதுன்னருட்பரமே. (ச)

பரம்பரமாகிப்பக்குவம்பழுத்த
பழவடியார்க்கருள்பழுத்துச்
சுரந்தினிதிரங்குந்தானகற்பகமே
சோதியேதொண்டனேனின்னை
யிரந்துநெஞ்சுடைந்துகண்டுயில்பொரும
லிருந்ததுமென்கணிலிருட்டைக்
கரந்துநின்கண்ணுற்றுயில்பெறல்வேண்டிக்
கருதினேன்கருத்திதுதானே. (ரு)

கருத்தினுட்கருத்தாயிருந்துநீயுணர்த்துங்
காரணங்கண்டுசும்மாதான்

ருக்தமற்றிருந்துசுகம்பெறுவண்ணம்
வருந்தினேன்மதியின்மைதீர்ப்பா
ராருத்தராருளப்பாடுணர்பவர்யாவ
ருலகவர்பன்னெறியெனக்குப்
பொருத்தமோசொல்லாய்மௌனசற்குருவே
போற்றிநின்பொன்னடிப்போதே. (சு)

டியெனுமதுவுமருளெனுமதுவு
மறிந்திடினிர்க்குணநிறைவு
முடியெனுமதுவும்பொருளெனுமதுவு
மொழிந்திடிற்சுகமனமாயைக்
குடிகெடவேண்டிற்பணியறநிற்றல்
குணமெனப்புன்னகைகாட்டிப்
படிமிசைமௌனியாகிநீயாளப்
பாக்கியமென்செய்தேன்பரனே. (எ)

என்செயலின்றியாவுநின்செயலென்
றெண்ணுவேனெவ்வொருகாலம்
புன்செயன்மாயைமயக்கிநின்செயலாப்
பொருந்துவேனஃதொருகாலம்
பின்செயல்யாதுநினைவின்றிக்கிடப்பேன்
பித்தனேனென்னிலைபெறநின்
றன்செயலாகமுடித்திடல்வேண்டுஞ்
சச்சிதானந்தசற்குருவே. (அ)

குருவுருவாகிமௌனியாய்மௌனக்
கொள்கையையுணர்த்தினையதனாற்

கருவுருவாவதெனக்கிலையிந்தக்
காயமோபொய்யெனக்கண்ட
திருவுருவாளரனுபவநிலையுஞ்
சேருமோவாவலோமெத்த
வருவுருவாகியல்லவாய்ச்சமய
மளவிடாவானந்தவடிவே. (கூ)

வடிவிலாவடிவாய்மனநினைவனுகா
மார்க்கமாய்நீக்கருஞ்சுகமாய்
முடிவிலாவீட்டின்வாழ்க்கைவேண்டினர்க்குன்
மோனமல்லால்வழியுண்டோ
படியிருளகலச்சின்மயம்பூத்த
பசுங்கொம்பையடக்கியோர்கல்லா
லடியிலேயிருந்தவானந்தவரசே
யன்பரைப்பருகுமாரமுதே. (க0)

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற் கரிய பரம்பொருளே சுகவா ரிதியே சுடர்க்கொழுந்தே, வெல்லற் கரிய மயலிலெனை விட்டெங் கொளித்தா யாகெட்டேன், கல்லிற் பசிய நாருரித்துக் கடுகிற்பெரிய கடலடைக்கு, மல்லிற் கரிய வந்தகனுர்க் காளாக் கினையோ வறியேனே. (க)

அறிவிற் கறிவு தாரகமென் றறிந்தே யறிவோ டறியாமை, நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய்

ன்றகிலேயுந் தெரியாது, குறியற் றகண்டா தீத
யக் கோதி லமுதே நினைக்குறுகிப், பிறிவற்
ருக்க வேண்டாவோ பேயேற் கினிநீ பேசாயே.

பேசா வனுபூ தியையடியேன் பெற்றுப் பிழை
கப் பேரருளாற், றேசோமயந்தங் தினியொரு
ாற் சித்தத் திருளுந் தீர்ப்பாயோ, பாசா டவி
ாயக் கடந்தவன்பர் பற்று மகண்டப் பரப்பான,
ீசா பொதுவி னடமாடு மிறைவா குறையா
பின்னமுதே. (௩)

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும் பகலுந்
ீதாற்றும, லன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யண்
ளு வரசே யெனக்கூவிப், பின்புற் றழுஞ்சே யெ
ாவிழிநீர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித்,
துன்பக் கடல்விட் டகல்வேனோ சொரூபா னந்
தச் சுடர்க்கொழுந்தே. (௪)

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோ
வே மன்றிற் கூத்தாடற், கெழுந்த சுடரே யிமய
வரை யென்றாய் கண்ணுக் கினியானே, தொழுந்
தெய் வமுநீ குருவுநீ துணைநீ தந்தை தாயுநீ, யழு
ந்தும் பவநீ நன்மையுநீ யாவி யாக்கை நீதானே.

தானே யகண்டா காரமயந் தன்னி லெழுந்து
பொதுநடஞ்செய், வானே மாயப் பிறப்பறுப்
பான் வந்துன் னடிக்கே கரங்கூப்பித், தேனே

யென்னைப் பருகவல்ல தெள்ளா ரமுதே சிவ லோகக், கோனே யெனுஞ்சொன் னினதுசெவி கொள்ளா தென்றே கூறுயே. (௬)

கூறு நின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்துதடு, மாறு நின்ற பாவியைநீ வாவென் றழைத்தா லாகாதோ, நீறூர் மேனி முக்கணுடை நிமலா வடியார் நினைவினிடை, யாறுய்ப் பெருகும் பெருங்கருணை யரசேயென்னை யாள்வானே.

வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல, கோனே யென்னைப் புரக்குநெறி குறித்தா யிலையே கொடியேனைத், தானேபடைத்திங் கென்னபலன் றன்னைப் படைத்தா யுன்கருத்தை, நானே தென்றிங் கறியேனே நம்பி னேன்கண் டருள்வாயே. (அ)

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ காணுர் காணுக் கள்வனுநீ, பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ, யெண்டோண் முக்கட் செம்மேனி யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு, தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ சூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே. (௯)

சூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தி யென்னையுஞ் சுமையாளாக், கூட்டிப் பிடித்து வினைவழியே கூத்தாட் டினையே நினதருளால், வீட்

டைக் கருது மப்போது வெளியா முலக வியப்
ணைத்து, மேட்டுக் கடங்காச் சொப்பனம்போ
லந்தா யிருந்த தென்சொல்வேன். (கO)

வ ம் ப னே ன்.

வம்பனேன் கள்ளங் கண்டு மன்னருள் வெள்
ள ராய, வும்பர்பா லேவல் செய்யென் றுணர்த்
தினை யோகோ வானோர், தம்பிரா னேநீ செய்த
நயவுக்குங் கைம்மா றுண்டோ, வெம்பிரானுய்ந்
தே னுய்ந்தே னினியொன்றுங் குறைவிலேனே.

குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக் கோதிலா னந்த
வெள்ளத், துறையிலே படிந்து மூழ்கித் துளைந்
துநான் றேன்று வாறுள், ஞறையிலே யுணர்த்தி
மோன வொண்சுடர் வைவாடந்த, விறைவனே
புனைப்பி ரிந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கி லேனே. ()

இருநில மாதி நாத மீறதா மிவைக டந்த, பெ
ருநில மாய தூய பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றுங்,
கருதரு மகண்டா னந்தக் கடவுணின் காட்சி
காண, வருகவென் றழைத்தா லன்றி வாழ்வுண்
டோ வஞ்சி னேற்கே. (௩)

வஞ்சனை யழுக்கா றுதி வைத்திடும் பாண்ட
மான, நெஞ்சனை வலிதின் மேன்மே னெக்கு
நெக் குருகப் பண்ணி, யஞ்சலி செய்யுங் கையு

மருவிநீர் விழியு மாகத், தஞ்சமென் றிரங்கிக்
காக்கத் தற்பரா பரமு னக்கே. (ச)

உனக்குநா னடித்தொண் டாகி யுன்னடிக் கன்
பு செய்ய, வெனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே லென்னு
நா ளெந்த நாளோ, மனக்கிலே சங்க டீர்ந்த மாத
வர்க் கிரண்டற் றேங்குந், தனக்குநே ரில்லா
வொன்றே சச்சிதா னந்த வாழ்வே. (ரு)

வாழ்வென வயங்கி யென்னை வசஞ்செய்து
மருட்டும் பாழ்த்த, வூழ்வினைப் பகுதி கெட்டிங்
குன்னையுங் கிட்டு வேனோ, தாழ்வெனுஞ் சமய
நீங்கித் தமையுணர்ந் தோர்கட் கெல்லாஞ், சூழ்
வெளிப் பொருளே முக்கட் சோதியே யமர
ரேறே. (சு)

ஏறுவாம் பரியா வாடை யிருங்கலை யுரியா
வென்று, நாறுநற் சாந்த நீறு நஞ்சமே யமுதாக்
கொண்ட, கூறருங் குணத்தோ யுன்றன் குரை
கழல் குறுகி னல்லா, லாறுமோ தாப சோப மக
லுமோ வல்ல றுனே. (எ)

தானமுந் தவமும் யோகத் தன்மையு முணரா
வென்பான், ஞானமுந் தெவிட்டா வின்ப நன்
மையு நல்கு வாயோ, பானலங் கவர்ந்த தீஞ்
சொற் பச்சிளங் கிள்ளை காண, வானவ ரிறைஞ்ச
மன்றுள் வயங்கிய நடத்தி னானே. (அ)

நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லா நாதநீ நிறைந்த தன்மை, திடத்துட னறிந்தா னந்தத் தெள்ளமு தருந்தி டாதே, விடத்திர ளனைய காம வேட் கையி லழுந்தி மாயைச், சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித் தளரவோ தனிய னேனே. (கூ)

தனிவளர் பொருளே மாறாத் தண்ணருங் கரு ணை பூத்த, வினியகற் பகமே முக்க ணைந்தை யே நினக்கன் பின்றி, நனிபெருங் குடிலங் காட் டு நயனவேற் கரிய கூந்தல், வனிதையர் மயக்கி லாழ்ந்து வருந்தவோ வம்ப னேனே. (க0)

சிவன்செயல்.

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தே றே னாு, மவந்தரு நினைவை யெல்லா மகற்றி லே னைச வெள்ளங், கவர்ந்துகொண் டிழுப்ப வந்தக் கட்டிலே யகப்பட் டையோ, பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப் பதைக்கின்றேன் பாவி யேனே.

பாவியே னினியென் செய்கேன் பரமனே பணிந்துன் பாதஞ், சேவியேன் விழிநீர் மல்கச் சிவசிவ வென்று தேம்பி, யாவியே நிறைய வந்த வமுதமே யென்னே னந்தோ, சாவிபோஞ் சம யத் தாழ்ந்து சகத்திடைத் தவிக்கின் றேனே. ()

இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்ப வெழு ந்தெழுந் தையநின் சரண, மடைந்தன னினிநீ

கைவிடே லுனக்கே யபயமென் றஞ்சலெ […]
துள், ளுடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப் பாவை
யொத்துநா னசைவற நிற்பத், தொடர்ந்துநீ யெ[…]
ளையாட் கொள்ளுநா ளென்றோ சோதியே யா[…]
திநா யகனே. (௬)

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்த மாவுமற்
றகம்புற நிறைந்த, சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்த
வெம் பெருமான் றொண்டனேன் சுகத்திலே
யிருக்கப், போதியா வண்ணங் கைவிடல் முறை
யோ புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ,
வாதியா நின்ற தன்றியும் புலன்சேர் வாயிலோ
ரைந்தினுங் கொடிதே. (௭)

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர் வந்
தெனை யீர்த்துவெங் காமத், தீயிலே வெதுப்பி
யுயிரொடுந் தின்னச் சிந்தைநைந் துருகிமெய்
மறந்து, தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்
டேன் றமியனுங் கருணையா மன்று, ளாயக மாகி
யொளிவிடு மணியே நாதனே ஞானவா ரிதியே.

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு நாட்ட
மே நாட்டத்து ணிறைந்த, வானமே யெனக்கு
வந்துவந் தோங்கு மார்க்கமே மருளர்க் கரியாய்,
மோனமே முதலே முத்திநல் வித்தே முடிவிலா
வின்பமே செய்யுந், தானமே தவமே நின்னைநா
னினைந்தேன் றமியனேன் றனைமறப் பதற்கே. ()

மறையவ னுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்து
பின் னன்பர்தம் பணியா, மறமது கிடைக்கி னன்
றியா னந்த வற்புத நிட்டையி னிமித்தந், துற
வது வேண்டி லெளனியா யெக்குத் தாயகக்
குருடரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யாமெ
ன விறக்கப் பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே. (எ)

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே பெரு
கிய கருணைவா ரிதியே, நற்றவத் துணையே யா
னந்தக் கடலே ஞாதுரு ஞானஞே யங்க, ளற்ற
வர்க் கருத நட்புடைக் கலப்பே யனேகமாய்
நின்னடிக் கன்பு, கற்றதுங் கேள்வி கேட்டது
நின்னைக் கண்டிடும் பொருட்டன்றோ காணே.()

அன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டு மன்
புடைச் சோதியே செம்பொன், மன்றுண்முக்
கண்ணுங் காளகண் டமுமாய் வயங்கிய வானமே
யென்னுட், டுன்றுசூ ரிருளைத் துரந்திடு மதியே
துன்பமு மின்பமு மாகி, நின்றவா தனையைக்
கடந்தவர் நினைவே நேசமே நின்பரம் யானே.()

யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில் யாதி
லு மிருந்ததே ரொளிநீ, தானென நிற்குஞ் சமத்
துற வென்னைத் தன்னவ னாக்கவுந் தகுங்காண்,
வானென வயங்கி யொன்றிரண் டென்னு மார்க்
கமா நெறந்து மாறுக், தேனென ருசித்து ளன்
பரைக் கலந்த செல்வமே சிற்பர சிவமே. (௧0)

தன்னையொருவர்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானே தா
னு யெங்குநிறைந், துன்னற் கரிய பரவெளியா
யுலவா வமுதா யொளிவிளக்கா, யென்னுட் கல
ந்தா யானறியா திருந்தா யிறைவா வினியேனு,
நின்னைப் பெறுமா றெனக்கருளா னிலையைக்
கொடுக்க நினையாயோ. (க)

நினையு நினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற் றுணர்
ந்த நெறியாளா, வினையைக் கரைக்கும் பரமவி
ன்ப வெள்ளப் பெருக்கே நினதருளான், மனைவி
புதல்வ ரன்னைபிதா மாடு வீடென் றிடுமயக்கந்,
தனையு மறந்திங் குனைமறவாத் தன்மை வருமோ
தமியேற்கே. (உ)

வரும்போ மென்னு மிருநிலைமை மன்னு தொ
ருதன் மைத்தாகிக், கரும்போ தேனோ முக்கனி
யோ வென்ன வென்னுட் கலந்துநலந், தரும்பே
ரின்பப் பொருளேநின் றன்னை நினைந்து நெக்
குருகே, னிரும்போ கல்லோ மரமோவென்
னிதய மியாதென் றறியேனே. (ங)

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவுக் கறிவாய்
நிற்கையினாற், பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப் பெ
ம்மா னேபே ரின்பமதாய்ச், செறியும் பொரு
ணீ நின்னையன்றிச் செறியாப் பொருணான் பெ
றும்பேற்றை, நெறிநின் றருளுக விசாரித்தா
னினக்கோ வில்லை யெனக்காமே. (ச)

எனதென் பதும்பொய் யானெனல்பொய்
யெல்லா மிறந்த விடங்காட்டு, நினதென் பதும்
பொய் நீயெனல்பொய் நிற்கு நிலைக்கே நேசித்
தேன், மனதென் பதுமோ வென்வசமாய் வாரா
தைய நின்னருளோ, தனதென் பதுக்கு மிடங்
காணேன் றமியே னெவ்வா றுய்வேனே. (ரு)

உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக்
கொடுத்தா லுடையாய்பாழ்ம், பொய்யு மவாவு
மழுக்காறும் புடைபட் டோடு நன்னெறியா,
மெய்யு மறிவு பெறும்பேறும் விளங்கு மெனக்
குன் னடியார்பாற், செய்யும் பணியுங் கைகூடுஞ்
சிந்தைத் துயருந் தீர்ந்திடுமே. (சா)

சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி சினந்து சின
ந்து போர்முயங்க, நிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்
வை நிலையென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றே, னெந்
தப் படியுன் னருள்வாய்க்கு மெனக்கெப் படிநீ
யருள்செய்வாய், பந்தத் துயரற் றவர்க்கெளிய
பரமா னந்தப் பழம்பொருளே. (எ)

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளெ
ன் றெண்ணு மொருபாவி, யிருளைத் துரந்திட்
டொளிநெறியை யென்னுட் பதிப்ப தென்று
கொலோ, தெருளத் தெருள வன்பர்நெஞ்சத்
தித்தித் துருகத் தெவிட்டாத, வருளைப் பொ
ழியுங் குணமுகிலே யறிவா னந்தத் தாரமுதே.

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க ளறிய விடத்தை யமிர்தாக்கும், பேரா னந்த சித்தனெனும் பெரியோ யாவிக் குரியோய்கேள், காரா கிருக வலையினிடைக் கட்டுண் டிருந்த களைகளெல்லா, மூரா லொருநாள் கையுணவேற் றுண்டா லெனக்கிங் கொழிந்திடுமே. (௯)

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும் யானுநினவென் றீந்தவண்ண, மனைத்து மிருந்து மிலதாக வருளாய் நில்லா தழிவழக்காய், மனத்துட் புகுந்து மயங்கவுமென் மதிக்குட் களங்கம் வந்ததென்னே, தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்த தனியே தன்னந் தனிமுதலே. (௧௦)

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றூ டிலவம்பஞ் செனவுமன தலையுங் கால, மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட் டதுந்தூர்ந்து முத்திக் கான, நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற் கொடுமை பற்றி நிற்ப ரந்தோ, தேசபழுத் தருள்பழுத்த பராபரமே நிராசையின்றேற் றெய்வ முண்டோ.

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டுவகேட் டருள்செயென வேசற் றேதான், புரப்பான்ற னருணடி யிருப்பதுபோ லெங்குநிறை பொருளே கேளாய், மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யான்

வேண்டுவகேட் டிரங்கெனவே மௌனத் தோ
டந், தரப்பான்மை யருணிறைவி லிருப்பதுவோ
பராபரமே சகச நிட்டை. (உ)

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா
மாட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே. (ங)

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலிநான்
ஞானமெனுந் தன்மை பேச, வுன்னெஞ்ச மகிழ்
ந்தொருசொல் லுரைத்தனையே யதனையுன்னி
யுருகே னையா, வன்னெஞ்சோ விரங்காத மர
னெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ வையிர மான, கன்
னெஞ்சோ வலதுமண்ணுங் கட்டிநெஞ்சோ வெ
ன துநெஞ்சங் கருதிற் றானே. (ச)

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபன
மாழி போலரு ளாயன் மௌனத்தா
லேழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். ()

கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியா
னெனுங் குதர்க்கம், விடுக்கின் றோர்கள்பாற்
பிரிகிலா துள்ளன்பு விடாதே, யடுக்கின் றோர்க
ளுக் கிரங்கிடுந் தண்டமி ழலங்க, ளுடுக்கின்
றோர்களைச் சோதியா ததுபரஞ் சோதி. (சா)

உலக மாயையி லேயெளி யேன்றனை யுழல விட்டனை யேயுடை யாயரு, ளிலகு பேரின்ப வீட்டினி லென்னையு மிருத்தி வைப்பதெக் காலஞ் சொலாயெழிற், றிலக வாணுதற் பைந்தொடி கண்ணிணை தேக்க நாடகஞ் செய்தடி யார்க்கெலா, மலகி லாவினை தீர்க்கத் துசங்கட்டு மப்ப னேயரு ளானந்த சோதியே. (எ)

முன்னி லைச்சுட் டொழுதியெனப் பலகாலு நெஞ்சேநான் மொழிந்தே னேநின், றன்னிலையைக் காட்டாதே யென்னையொன்றுச் சூட்டாதே சரணன் போந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்திமுத்தி யனைத்துந் தோன்று, நன்னிலையீ தன்றியிலை சுகமென்றே சுகர்முதலோர் நாடி னாரே. (அ)

அத்துவிதம் பெறும்பேறன்றறியாமல் யானெனும்பே யகந்தையோடு, மத்தமதி யினர்போல மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம் வருந்து வேனே, சுத்தபரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச் சொரூபா னந்த, சத்திகணீங் காதவணந் தன்மயமா யருள்பழுத்துத் தழைத்த வொன்றே. ()

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ சஞ்சல மதுதீர்க்க, வந்த தேசிக வடிவுநீ யுனையலான் மற்றொரு துணைகாணே, னந்த மாதியு மளப்

ருஞ் சோதியே யாதியே யடியார்தஞ், சிந்தை
மேவிய தாயுமா னவனெனுஞ் சிரகிரிப் பெரு
ானே. (௧0)

காதி லோலையை வரைந்துமேற் குமிழையுங்
றுவிவேள் கருநீலப், போது போன்றிடுங் கண்
ணியர் மயக்கிலெப் போதுமே தளராமன், மா
து காதலி பங்கனை யபங்கனை மாடமா ளிகைசூ
ழுஞ், சேது மேவிய ராமநா யகன்றனைச் சிந்தை
செய் மடநெஞ்சே. (௧௧)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத வா
ருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தா யானற், கண்டவ
ரார் கேட்டவரா ருன்னை லுன்னைக் காண்பதல்
லா லென்னறிவாற் காணப்போமோ, வண்டுள
ப மணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங்
குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும், புண்டரிக
புரத்தினிறை தாந்தமௌன போதாந்த நடம்புரி
யும் புனித வாழ்வே. (௧௨)

பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப் புந்திக்
கவராற் புகுந்திழுத்து, மறுகிச் சுழலு மனக்குர
ங்கு மாள வாளா விருப்பேனோ, வறிவுக் கறிவா
ய்ப் பூரணமா யகண்டா னந்த மயமாகிப், பிறி
வற் றிருக்கும் பெருங்கருணைப் பெம்மா னேயெ
ம் பெருமானே. (௧௩)

உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வி னூடே, கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகிலே மாருப், பரையெனுங் கிரணஞ்சூழ்ந்த பானுவே நின்னைப் பற்றித், திரையிலா நீர்போற் சித்தந் தெளிவனே சிறிய னேனே. (கச)

கேவல சகல மின்றிக் கீழொடு மேலா யெங்கு, மேவிய வருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலாயின்பந், தாவிட வின்பா தீதத் தனியிடை யிருத்தி வைத்த, தேவெனு மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தை செய்வாம். (கரு)

நேற்றுளா ரின்று மாளா நின்றன ரதனைக் கண்டும், போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கினேன் வீணே கால, மாற்றிலென் கண்டா னந்த வண்ணலே யளவின் மாயைச், சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறிய னேனே. (கசு)

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தை பொய் யிருளாந், தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு ளேடவுஞ் சிக்கா, தாத லாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை, யேது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும். (கஎ)

சுருதி யேசிவா கமங்களே யுங்களாற் சொல்லு, மொரு தனிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ, பொரு திரைக்கட லுண்மண லெண்

ரினும் புகலக், கருத வெட்டிடா நிறைபொரு
ளவையார் காண்பார். (கஅ)

மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெ
ப் பொருளா, முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொ
ளில்லையென் ருேர்ந்து, பொன்னைப் போன்ற
ன் போதங்கொண் டுன்பணி பொருந்தா, வெ
ன்னைப் போன்றுள வேழைய ரையவிங் கெவரே.

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ் சாற்றி
றயு நீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்றேு
பேய னேன்றிரு வடியிணைத் தாமரை பிடித்தே
றய னேயெனை யாளுடை முக்கணு யகனே. ()

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்
லுமந்தக் காந்தத் தொன்ருு, தேய்ந்தவிட மெங்
கேதா னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்கு மாபோ
ற், சாந்தபதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளி
ருக்குமத்தாற் சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்தபொ
ரு ளில்லையெனிற் பேசாமை நின்றநிலை வாய்க்கு
மன்றே. (உக)

பொற்பு றுங்கருத் தேயக மாயதிற் பொருந்
தக், கற்பின் மங்கைய ரெனவிழி கதவுபோற்
கவினச், சொப்ப னத்தினுஞ் சோர்வின்றி யிரு
ந்தநான் சோர்ந்து, நிற்ப தற்கிந்த வினைவந்த
வாறென்கொ னிமலா. (உஉ)

வந்த வாறிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத், தந்த வாறுண்டோ வுள்ளுணர் விலையன்றித் தமியே, னுந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற நூலா, லெந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை. (உங)

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவை யாலுந் தொடரவொண்ணு வருணெறியைத் தொடர்ந் துநாடி, நல்லார்கள் வையகத்தே யிருக்க வைத் தாய் நன்னர்நெஞ்சந் தன்னலமு நணுகு வேனோ, வில்லாளி யாயுலகோ டுயிரை யீன்றிட் டெண் ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக், கல்லா லின் கீழிருந்த செக்கர்மேனிக் கற்பகமே பரா பரமே கைலை வாழ்வே. (உச)

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்துஞ் சத் தாதி வசனுதி வாயு பத்து, நீக்கமிலந் தக்கரணம் புருடனோடு நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங் கண் டத், தாக்கியசொப் பனமதனில் வாயு பத்து மடு த்தனசத் தாதிவச னுதி யாக, நோக்குகர ணம்பு ருட னுடனே கூட நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணி யோரே. (உரு)

சுழுத்தியிதயந்தனிற்பி ராணன் சித்தஞ் சொ ல்லரிய புருடனுடன் மூன்ற தாகும், வழித்திய நா பியிற்றுரியம் பிராண னோடுமன்னுபுரு டனு ங்கூட வயங்கா நிற்கு, மழுத்திடுமூ லந்தன்னிற்

ரியா தீத மதனிடையே புருடனென்றி யமரு
ஞானம், பழுத்திடும்பக் குவரறிவ ரவத்தை யை
திற் பாங்குபெறக் கருவிநிற்கும் பரிசு தானே.()

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவானம்போற் புன்பு
லா லிறைச்சி, சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே
னுன்னன்பர் தயங்கு, மடத்தைக் காத்திட்ட
சேடத்தால் விசேடமாய் வாழ, விடத்தைக் காத்
திட்ட கண்டத்தோய் நின்னருள் வேண்டும். ()

வாதனைப்பழக்கத்தினுன்மனமந்தமனத்தா
லோதவந்திடுமுரையுரைப்படிதொழிலுளவா
மேதமம்மனமாயையென்றிடிற்கண்டவெல்லா
மாதரஞ்செயாப்பொய்யதற்கையமுண்டாமோ.

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்,
வைய மீதினிற் பரம்பரை யாதினு மருவு, மெய்யி
னின்றொளிர் பெரியவர் சார்வுற்று விளங்கிப்,
பொய்ய தென்பதை யொருவிமெய் யுணருதல்
போதம். (உகூ)

குலமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான்
கொடிதாம், புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்
றிலான் பொருந்து, மிலமி லான்மைந்தர் மனைவி
யில் லானென வனவன்சஞ், சலமி லான்முத்தி
தரும்பர சிவனெனத் தகுமே. (௩0)

கடத்தை மண்ணென லுடைந்தபோ தோ
ந்தக் கருமச், சடத்தைப் பொய்யென லிறந்
போ தோசொலத் தருமம், விடத்தை நல்லமி
தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே, நடத்தை
காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய்.(

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடா
னடுவே சும்மா, தானமரு நிலையிதுவே சத்திய
சத் தியமெனநீ தமிய னேற்கு, மோனகுரு வ
இயுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான் முனை
துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலை
தேனே பரந்தேனே வஞ்ச னேனே. (௬௨

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வ
வஞ் சாந்த, மின்மய மான் வண்ட வெளியு
வான பூர்த்தி, யென்மய மெனக்குக் காட்
தெனையப கரிக்க வந்த, சின்மய மகண்டா கார
தக்ஷிணு திக்க மூர்த்தம். (௬௩

சிற்ற ரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தா
மற்ற ரும்பென மலரெனப் பேரறி வாகிக், கற்
ரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர், மு
ற ரும்பிய மௌனியாய்ப் பரத்திடை முனை
பான். (௬௪

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகு
பா, னயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலையெ

ால வழக்கே, யியக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெ
ிவுற லினிதாம், பயக்க வல்லதோர் தெளிவு
டை யவர்க்செய்தல் பண்போ. (௩௫)

அருள்வடி வேழு மூர்த்த மவைகள்சோ பா
ா மென்றே, சுருதிசொல் லியவாற் ருலே தொ
ழங்தெய்வ மெல்லா மொன்றே, மருளெனக்
ில்லை முன்பின் வருநெறிக் கிவ்வ ழக்குத், தெ
ுளின்முன் னிலையா முன்னைச் சேர்ந்தியான்
றளிகின் றேனே. (௩௬)

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெ
ியனேற் கிதுவரை யமைத்த, தத்தனை யெல்
ா மறிந்தநீ யறிவை யறிவிலி யறிகிலே னந்
ோ, சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே சென்
ு மினியெனு லாற்ரு, வைத்திடிங் கென்னை
ின்னடிக் குடியா மறைமுடி யிருந்தவான் பொ
ுளே. (௩௭)

வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெ
னக் கொடுத்துநீ யாகா, தேன்பொருள் போலக்
ிடக்கின்றேன் முன்னை யிருவினை வாதனை யன்
ு, தீன்பொரு ளான வமிர்தமே நின்னைச் சிங்
ுதயிற் பாவனை செய்ய, நான்பொரு ளானே
ால்லனல் லரசே நானிறங் திருப்பது நாட்டம்.

நாட்டமூன் றுடைய செங்நிற மணியே நடுவு
ு நாயக விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க்

தெளியமிர்க் குணமே கோதிலா வமிர்தமே
னே, வாட்டமி னெஞ்சங் கின்னமாச் சோ
வாய்மடுத் தருக்கின னுக்கே. பாட்டளி
முண்டயர்ந் ததுபோற் பற்றயர்க் திருப்ப
காளோ. (

என்னுடை யுயிரே யென்னுளத் தறிவே
ன்னுடை யன்பெனு நெறியாய்க், கன்னல்
கனிதேன் கண்டமிர் தென்னக் கலந்தெனை
விடக் கருணை, மன்னிய வுறவே யுன்னைநான்
பா வண்ணமென் மனமெனுங் கருவி, தன்
வழியற் றென்னுழைக் கிடப்பத் தன்னை
வரமது வேண்டும். (

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங்
குநின், றனக்கெ னத்தகு முடல்பொரு ளா
தந்தேன், மனத்த கத்துள வழுக்கெலா ம
யெம் பிரானீ, நினைத்த தெப்படி யப்படி
ளுத னீதம்.

உளவ றிந்தெலா நின்செய லாமென வு
தோர்க், களவி லானந்த மளித்தனை யறிவி
புன்மைக், களவு நாயினேற் கிவ்வண ம
தனை கருத்துத், தளருந் தன்மையிங் காெ
புகலுவேன் றக்கோய்.

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலா
வழை, தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியே
றக்கோய், பின்னைத் தானின்ற னருள்பெற்ற
ாதவப் பெரியோர், நின்னைத் தானிக ராரென
ாழ்த்துவர் நெறியால். (ரு)

த மின்றித்தன் னடியினைக் கன்புதா னீட்டிங்
ாத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக் காட்டும்
யாத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
ாத தற்பர னாளெவ்வா றுய்குவே னவிலாய். ()

வத மெத்தனை யத்தனை சிரத்திலும் விளங்கும்
ாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
ாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு
த நிற்குண நினையன்றி யொன்றுநா னினையேன்

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்
ாஞ், செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ்
செறிந்தா, லறியுந் தன்மையிங் காருனை யறிவிலு
றிந்தோர், பிறியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்
ின்ற பெரியோய். (சா)

பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற்
றங்கு, முரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்ததிற்
துறுதி, வருவ தெத்தனை யமைத்தனை யமைத்த
நள் வளர்க்கு, மரிய தத்துவ வெனக்கிந்த வண்
ணமே னமைத்தாய். (எ)

கணமதேனுநின் காரணந்தன்னையே கருத்தி, லுணரு மாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன் றுங், குணமி லாதபொய் வஞ்சனுக் கெந்தை நிர்க் குணமா, மணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார். (அ)

கன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கல ந்த, தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர்க் கின்பமா யிருக்கு, நன்ன லத்தநின் னற்பதந் துணையென நம்பச், சொன்ன வர்க்கெனு லாங்கைம்மா றில் லையென் சொல்வேன். (கூ)

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மவையெலாஞ் சகத்திற், பந்தமா மென்றே யருமறை வாயினுற் பகர்ந்த, வெந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி லிருத்திச், சிந்தை தான்றெளிந் தெவ்வண முய் வணஞ் செப்பாய். (க0)

துய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமை யாற் றுலங்கு, மெய்ய னென்றுனை யையனே யடைந்தனன் மெத்த, நொய்ய நுண்ணிய வறி விலனென்றைநா ருக்கும், பொய்ய னென்றெ னைப் புறம்விடி னென்செய்வேன் புகலாய். (கக)

ஒன்ற தாய்ப்பல வாயுயிர்த் திரட்கெலா முறு தி, யென்றதா யென்று முள்ளதா யெவற்றினு மிசைய, நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞரென்

ஞ்ச, மன்றதா யின்ப வுருக்கொடு நடித்தி
வாழ்வேன். (கஉ)

னியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமி
ம், கினியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னி
க், கனிவு மப்படி யாயின தாதலாற் கரு
ப், புனித நீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புக
ப். (கங)

ருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்ய
பொருந்துநா ணல்ல புண்ணியஞ் செய்யுநா
பொருந்தா, திருந்த நாள்வெகு தீவினை யி
த்தநா ளென்று, லருந்த வாவினைப் பொருந்
ா ளெந்தநா ளடிமை. (கச)

பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரி
தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையு
க்கி, மன்னுந் தண்ணருள் வடிவமே யுனக்க
வைத்தும், துன்னு மின்னலேன் யானெனு
க்கையேன் சொல்லாய். (கரு)

பின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையெ
மெய்யா, முன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்
ா முரையாய், முன்னை வல்வினை வேரற மு
தென்று முடியாத், தன்னைத் தன்னடி யார்க்
ள் புரிந்திடுந் தக்கோய். (கசு)

எம்ப ராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றி
றைஞ்சு, மும்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கி
ன்ரு யுன்ற, னம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே
துணையென வடிமை, நம்பி னேனினிப் புரப்ப
தெக் காலமோ நவிலாய். (கஎ)

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமே
ற், சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியர்யான் ரெு
ழும்ப, ஞடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென
நம்பித், தேடி னேன்வெறுந் தீமையே யென்
னினிச் செய்வேன். (கஅ)

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங்
காட்டு, மளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தன
ரையா, வுளவி லேயினிக் குள்ளவா றுணர்த்தி
னுன் னடிமை, வளரு மாமதி போன்மதி தளர்
வின்றி வாழ்வேன். (கசு)

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர், ஞான
நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர், மோன நாய
க நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுங், தீன ஞயகம்
வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய். (உ0)

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தனு யாதினு மிச்சைமேற் ரேன்றும்[ன்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வே

தெளிவொ டுகையோ வறிகிலா னறிவிலான்
றிது, மளியி லானிவன் றிருவருட் கயலென
றிந்தோ, வெளிய னுக்கினை யென்செய்வே
னன்செய்வே னெல்லா, வொளியு மாய்நிறை
வெளியுமா யாவுமா முரவோய். (உஉ)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்
ர் கருத்து, ணண்ணு கின்றநின் னருளெனக்
கந்தநா ணுகு, மண்ணு விண்ணுமற் றுள்
ன பூதமு மாருப், பெண்ணு மாணுமா யல்ல
ாய் நிற்கின்ற பெரியோய். (உங)

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்
கோ, ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யள
பின், மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை
ாறு, விகமெ லாமெனப் பிறந்திடச் செய்ததே
னைந்தாய். (உச)

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளி
யேன், வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீ
வளர்ப்பா, யாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை
றிவாற், றேய்ந்த பேர்கட்குந் தோன்றிலாத்
தோன்றலாந் தூயோய். (உரு)

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித்
மியேன், மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்
ளத்தில் வீழே, னைக்க ருய்தந்தை மகவெனும்

பாசக்கட் டுடனே, துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்
றே னென்செய்வான் றுணிந்தேன். (உகூ

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலே பதி
யத், தவஞ்செ யும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே
கரும, மவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை
யளிக்க, நவங்கொ டத்துவத் திரையெறி கட
லெனு நலத்தோய். (உஎ

உற்று ணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றுனை
யே, பற்று கின்றன ரெந்தைநின் னடியர்யான்
பாவி, முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென
முதரு, னற்றி ருந்திடத் தொழில்செய்வான்
றனேநிக ரானேன். (உஅ)

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்தவித்
தை யகோவெனவும் வாரணுதி, யண்டமவை
யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்துமவ தானம்
போல, வெண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத்
தன் னருள்வெளியி லிலக வைத்துக், கொண்டு
நின்ற வற்புதத்தை யெவராலு நிச்சயிக்கக் கூடா
வொன்றை. (க)

ஒன்றிரண்டாய் விவரிக்கும் விவகாரங் கடந்
தேழாம் யோக பூமி, நின்றுதெளிந் தவர்பேசா

மௌனநியா யத்தைநிறை நிறைவைத் தன்னை,
ன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந்
ான்முதலா யசல மாகி, யென்றுமுள்ள வின்
த்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை
தன்னை. (உ)

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானப
ப் பரிசு காட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷிய
ா யாரம்பத் தன்மை யாகி, விதமியாவுங் கடந்
வித்தை யெனுமிருளைக் கீண்டெழுந்து விமல
மாகி, மதமாறுங் காணுத வானந்த சாகரத்தை
மௌன வாழ்வை. (௩)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்ல
பிர்தை மணியைப் பொன்னைத், தாழ்வறவென்
ளுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவித சாரந்தன்
னைச், சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்த
பர வெளியையின்பச் சுகத்தை மாறு, வேமூல
குங் கலந்தின்றாய் நானாயா யென்றுமா மியற்கை
தன்னை. (௪)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தரு
ளுஞ் சமத்த லோக, மின்னைநிகர்த் திடவழி
யாச் சொரூபானந் தச்சுடரை வேத மாதி,
யென்னையறி வரிதென்னச் சமயகோ டிகளிடைய
விடைய றாத, பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்
பருமிம் பரும்பரவும் புனித மெய்யை. (ரு)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெ
லாய்ப் பாச சாலம், விரவிநின்ற விசித்திரத்தை
யைக்கியபதத் தினிதிருந்த விவேகந் தன்னை, வி
ரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க
ளிதயம் வேதச், சிரமெனவாழ் பராபரத்தை
யானந்த நீங்காத சிதாகா சத்தை. (௬)

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்
னமின்ன மறியே மென்னு, நித்தியத்தை நிரா
மயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா னினை
வுக் குள்ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத்
தானாக வெந்நாளும் வளர்த்துக் காக்குஞ், சித்
தினைமா தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத்
தெய்வந் தன்னை. (எ)

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்து
சுகசமாதி யாகப், பொன்னிலே பணிபோலு
மாயைதரு மனமேயுன் புரைக டீர்ந்தா, யென்
னிளுே யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்
போல்வா ரில்லை யில்லை, யுன்னிலோ திருவருளு
க் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ ருறவு மாவாய்.

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமு
னை யொழிந்து தள்ளற், கறவுமரி தரிதன்றோ
விகபரமு முன்னையன்றி யாவ துண்டோ, வறி
விலுன்னை யசத்தென்னல் வழக்கன்று சத்தென
வும் வாழ்த்து வேனென், சிறுமைகெடப் பெரு

மையினின் சென்மமதே யத்தினினி செல்லல்
வேண்டும். (கூ)

வேண்டியநா ளென்றேடும் பழகியநீ யென்னை
ப்பிரிந்த விசாரத் தாலே, மாண்டுகிடக் கினும
ந்த வெல்லையையும் பூரணமா வணக்கஞ் செய்
வே, ஞண்டகுரு மௌனிதன்னை லியானெனத
ம் றவனருணை ஞவேன் பூவிற், காண்டகவெண்
சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா மூன்றலென் கவ
லை தீர்வேன். (க0)

தீராத வென்சனன வழக்கெல்லாந் தீருமிங்
தச் சனனத் தோடே, யாரேனு மறிவரிய சீவன்
முத்தி யுண்டாகு மைய வையோ, காரேனுங்
கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை காட்டப்
போமோ, பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தி
னின்மகிமை பகர லாமோ. (கக)

பாயப்புலி.

பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும் படி
யகில, மாயைப் பெரும்படைக் கோயிலக் கா
வெனை வைத்தனையோ, நீயெப் படிவகுத் தாலு
நன் றேநின் பெருங்கருணை, தாயொத் தடியார்க்
கருள்சச்சி தானந்த தற்பரமே. (க)

தற்பர மாஞ்சிற் பரமாகி மன்றந் தனினடித்
து, நிற்பரம் போருகன் மால்பணி நீதரென்

னெஞ்சகமாங், கற்பரந் தாங்கு கரைந்திட வா
னுைத்த காட்சிநல்கும், பொற்பர மாயென் வி
னைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (உ)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுன் றிருவ
டிக்கே, கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர்
குழாத்துடனே, கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்
றுடிக் கசிந்துருகி, யுய்யும் படிக்கருள் செய்வ
தென் றேபுலி யூரத்தனே. (௩)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகி
நின்ற, சுத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுக
வடிவா, நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்ம
லனை, எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண்
டிறைஞ்சுதற்கே. (௪)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங்
கருணைமுகி, லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர் வி
னைக்கு மசனிதன்னைக், கொண்டாடி னார்முனங்
கூத்தாடு மத்தன்றன் கோலமெல்லாம், விண்
டாலெம் மாவென்றுங் காணுது வெட்ட வெறு
வெளியே. (ரு)

வெளியான நீயென் மனவெளி யூடு விரவினை
யா, லொளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போனின்
றுலாவுவன்கா, ணளியாருங் கொன்றைச் சடை
யாட வம்புலி யாடக்கங்கைத், துளியாட மன்று
ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (சா)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக்
குரைகடலி, லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப்புணை
தந் தருள்வதென்றோ, வெழுந்தா தரவுசெ யெ
ம்பெரு மானென் றிறைஞ்சிவிண்ணோர், தொ
ழுந்தாதை யேவெண் பொடிபூத்த மேனிச் சுக
ப்பொருளே. (எ)

சுகமாகு ஞானந் திருமேனி யாநல்ல தொண்
டர்தங்க, ளகமேபொற் கோயி லெனமகிழ்ந்
தேமன்று ளாடியகற், பகமேயுன் பொன்னடி
நீழல்கண் டாலன்றிப் பாவிக்கிந்தச், செகமாயை
யானவ ருங்கோடை நீங்குந் திறமிலையே. (அ)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே,
தூங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமு
முண்டோ, வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவ
னத்தை யுண்டுபண்ணிப், பாங்கா நடத்தும்
பொருளே யகண்ட பரசிவமே. (கூ)

சிவமாதி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செ
ப்புகின்ற, நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்
டற்ற நன்மைபெறு, தவமே தருமைம் புலப்
பொறிக் கேயென் னறிவுபொல்லாப், பவமே
விளைக்கவென் றேவெளி மானெனப் பாய்ந்
ததுவே. (கO)

ஆறுரைத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கட
லாய், வீறிப் பரந்த பரமான வானந்த வெள்ள

மொன்று, தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சித்தத்திலே, யூறிப் பரந்தண்ட கோடியெல் லாநின் றுலாவியதே. (கக)

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட் டமின்றிக், கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல் லருட் கேள்வியிலே, தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவ ன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. (கஉ)

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென்னிரண்டு, கண்ணே யுறங்குறங் கென்னு ணை முக்கட் கருணைப்பிரான், றண்ணார் கருணை மௌனத்தி ஞன்முத்தி சாதிக்கலா, நண்ணாத தொன்றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே. ()

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை காணவென்னுட், டானென் னொருமுதல் பூரண மாகத் தலைப்பட்டொப்பி, லானந்தங் தந்தென் னறிவையெல் லாமுண் டவசநல்கி, மோனந் த னைவிளைத் தாலினி யாது மொழிகுவதே. (கச)

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தா னறிந்து, மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச் சற் குரு மோனனுமாய்த், தீனன் றனக்கிங் கிரங் கினே யேயினிச் சிந்தைக்கென்று, மானந்தந் தா னல்ல வோபர மேசச்சி தானந்தமே. (கரு)

எனக்கோர் சுதந்தர மில்லையப் பாவெனக் கெய்ப்பில் வைப்பாய், மனக்கோ தகற்றும் பரம்பொரு ளேயென்னை வாழ்வித்திட, நினக்கே பரனின்னை நீங்காத பூரண நீள்கருணை, தனக்கே பரமினிச் சும்மா விருக்கத் தகுமென்றுமே. (கசு)

இடம்பெறு வீடுமின் னூர்சேய் சகமு மிருநிதியு, முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போது கூடி யுடன்வருமோ, மடம்பெறு மாயை மனமே யினியிங்கு வாமவுனி, திடம்பெற வைத்த மௌனஞ் சகாயந் தெரிந்துகொள்ளே. (கஎ)

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாச னடைமனையைச், சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்டத் தொடக்கறையை, யாற்றுப் பெருக்கன்ன கன்மப் பெருக்கை யடர்கிருமிச், சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோகதி சேர்வதுவே. (கஅ)

பொய்யா ருலக நிலையல்ல கானற் புனலெனவே, மெய்யா வறிந்தென்ன வென்னு லிதனைவிடப்படுமோ, கையான் மவுனந் தெரித்தேகல் லானிழற் கண்ணிருந்த, வையாவப் பாவென் னரசேமுக் கண்ணுடை யாரமுதே. (கசு)

ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக்கல் லானிழற்கீழ்ப், பேராது நால்வ ருடன்வாழ்முக்

கண்ணுடைப் பேரரசே, நீரா யுருகவுள் ளன்பு
தந் தேசுக நிட்டையைநீ, தாரா விடினென் பெ
ருமூச்சுத் தானத் தனஞ்சயனே. (௨0)

வாயுண்டு வாழ்த்த மவுனஞ்செய் போது
மவனவருட், டாயுண்டு சேயென்ன வென்னை
ப் புரக்கச் சதானந்தமா, நீயுண்டு நின்னைச் சர
ண்புக நானுண்டென் னெஞ்சமையா, தீயுண்
டிருந்த மெழுகல வோகதி சேர்வதற்கே. (௨௧)

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனி
மதுரச், சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவி
யுந் தொண்டரின, மெல்லாம் பிழைத்தன வன்
பற்ற நானினி யேதுசெய்வேன், கொல்லா விர
தியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே. (௨௨)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போத
முளைக்கிலையோ, பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங்
கண் டாரிந்தப் பேய்த்தனமேன், றன்னிலை யே
நில்லு தானே தனிச்சச்சி தானந்தமா, நன்னிலை
வாய்க்குமெண் சித்தியுங் காணு நமதல்லவே. ()

சொல்லான் மவுன மவுனமென் றேசொல்
லிச் சொல்லிக்கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூர
ண நிட்டையி லாழ்ந்ததுண்டோ, கல்லாத மூட
னினியென்செய் வேன்சகற் காரணமாம், வல்
லாள ஞன மவுனச தானந்த மாகடலே. (௨௪)

ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்
மௌன, காரண மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு
ாணப்பெற்ருற், பாரணங் கூடு சுழனெஞ்ச
ாகிய பாதரச, மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி
ுத்தியும் வாய்த்திடுமே. (உரு)

சித்த மவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட,
ாத்த மவுனி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்பு
செய்து, சத்த மவுன முதன்மூன்று மௌனமுந்
நான் படைத்தே, னித்த மவுனமல் லாலறி
ியன்மற்றை நிட்டைகளே. (உசு)

கண்டே னினதரு ளவ்வரு ளாய்நின்று காண்
பதெல்லா, முண்டே யதுவு நினதாக்கி னேனு
வட் டாதவின்ப, மொண்டே யருந்தி யிளைப்
ாறி னேனல்ல முத்திபெற்றுக், கொண்டேன்
பராபர மேயெனக் கேதுங் குறைவில்லையே. ()

மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்து
வெந்தழலைச், சூற்கொண்ட மேக மெனவூமை
நின்று சொரிவதையென், ஞற்கண்ட தன்று
மவுனுப தேசி யளிக்கையினிப், பாற்கண்டு
கொண்டனன் மேலே யமிர்தம் பருகுவனே. ()

சொல்லாற் ருெடர்பொரு ளாற்ருெட ராப்
பரஞ் சோதிநின்னை, வல்லாளர் கண்ட வழிகண்
டி லேன்சக மார்க்கத்திலுஞ், செல்லாதென்

சிந்தை நடுவே கிடந்து திகைத்துவிம்மி, யல்லா னதுபக லானதும் வாய்விட் டரற்றுவனே. ()

அறியாத வென்னை யறிவாயு நீயென் றகம்புற மும், பிறியா தறிவித்த பேரறி வாஞ்சுத்தப் பே ரொளியோ, குறியாத வானந்தக் கோவோ வமு தருள் குண்டலியோ, சிறியேன் படுந்துயர் கண் டுகல் லானிழற் சேர்ந்ததுவே. (கூO)

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனை யே னுஞ்செய்து, புல்லா யினுமொரு பச்சிலை யாயி னும் போட்டிறைஞ்சி, நில்லேனல் யோக நெறி யுஞ்செ யேனரு ணீதியொன்றுங், கல்லேனெவ் வாறு பரமே பரகதி காண்பதுவே. (கூக)

ஒன்றுந் தெரிந்திட வில்லையென் னுள்ளத் தொருவனெனக், கென்றுந் தெரிந்த விவையவை கேளிர வும்பகலுங், குன்றுங் குழியும் வனமு மலையுங் குரைகடலு, மன்று மனையு மனமாதி தத்துவ மாயையுமே. (கூஉ)

பழுதுண்டு பாவையர் மோகவி காரப் பரவை யிடை, விழுகின்ற பாவிக்குந் தன்றாட் புணையை வியந்தளித்தான், றொழுகின்ற வன்ப ருளங்களி கூரத் துலங்குமன்று, ளெழுகின்ற வானந்தக் கூத்தனென் கண்மணி யென்னப்பனே. (கூகூ)

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடை யேனுக்கை யாநின்
ருள்வழங்கி, னிழுக்காகு மென்றெண்ணி யோ
ரங் காத வியல்புகண்டாய், முழுக்காத லாகி
ழிநீர் பெருக்கிய முத்தரெனுங், குழுக்காண
ன்று நடமாடுந் தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே. ()

ஆலம் படைத்த விழியார்கண் மால்கொண்
வர் செயிந்த்ர, சாலம் படைத்துத் தளர்ந்தனை
யென்றுந் தண்ணருள்கூர், கோலம் படைத்
துக்கல் லாலடிக் கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாய்,
காலம் படைக்கத் தவம்படை யாதென்கொல்
ன்னெஞ்சமே. (௩௫)

சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதியெ
ல்லா, மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங் கேட்டு
மறிவின்றியே, பெம்மான் மௌனி மொழியை
யுந் தப்பியென் பேதைமையால், வெம்மாயக்
காட்டி லலைந்தேனந் தோவென் விதிவசமே. ()

தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச்
செகத்திருள்சொப், பனமே யெனவெளி கண்
டேயிருக்கவும் பாசபந்த, வினமே துணையென்
றிருந்தோ நமன்வரி னென்செய்குவோ, மனமே
நம்போலவுண் டோசுத்த மூடரிவ்வையகத்தே.

கடலைத் தனைமலை யெத்தனை யத்தனை கன்ம
மதற், குடலைத் தனையத் தனைகட லுண்மண

லொக்குமிந்தச், சடலத்தை நான்விடு முன்னே யுனைவந்து சாரவிருட், படலத்தை மாற்றப் படாதோ நிறைந்த பராபரமே. (௩௯)

நினையு நினைவு நினையன்றி யில்லை நினைத்திடுங் கால், வினையென் ஞெருமுத னின்னையல் லாது விளைவதுண்டோ, தனையுந் தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோர்க ளுள்ளச்செந் தாமரையா, மனையும் பொன் மன்றமு நின்ருடுஞ் சோதி மணிவிளக் கே. (௩௯)

உள்ளத் தையுமிங் கெனையுநின் கையினி லொப்புவித்துங், கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால் வருந்தக் கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில் வீழும் புனல்போற் படிந்துன் பரமவின்ப, வெள்ளத்தின் மூழ்கினர்க் கேயெளி தாந்தில்லை வித்தகனே. (சு0)

கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்ச மேகொடுங் காலர்வந்தா, லுள்ளன் பவர்கட்குண் டோவில்லை யேயுல கீன்றவன்னை, வள்ளம் பொருந்து மலரடி காணமன் ருடுமின்ப, வெள்ளச்செம் பாதப் புணையேயல் லாற்கதி வேறில்லையே. (சுக)

தன்மய மான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலைப்படுங்கான், மின்மய மான சகம்யா துரைத்தென் வெளியிலுய்த்த, சின்மய முத்திரைக் கையே

மெய் யாகத் தெளிந்தநெஞ்சே, நின்மைய மென்
மைய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே. (சஉ)

ஆயுங் கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவனை
ந், தோயும் படிக்குக் கருணைசெய் வாய்சுக
வான்பொருளே, தாயும் பிதாவுந் தமருங் குரு
வுந் தனிமுதலு, நீயும் பரையுமென் றேயுணர்ந்
தேதனிது நிச்சயமே. (சங)

அல்லும் பகலு முளக்கே யபய மபயமென்று,
சொல்லுஞ்சொ லின்னங் தெரிந்ததன் றேதுதிப்
பார்கண்மனக், கல்லுங் கரைக்கு மௌன வுனது
கருணையென்பாற், செல்லும் பொழுதல்ல வோ
செல்லு வேணந்தச் சிற்சுகத்தே. (சச)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்
னருளே, யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோ
வது வேநிலையா, நில்லாயுன் றற்றமி யேற்குக்
கதியுண்டிங் நீணிலத்திற், பொல்லா மயக்கத்தி
லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே. (சரு)

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுவ
கைபொங்குங், களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்
தைக் கவ்ளங்கொண்ட, வெளியே வெளியின்
விளைசுக மேசுகர் வீறுகண்டுங், தெளியேன்
றெளிந்தவ ரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவ
னே. (சசா)

மறக்கின்ற தன்மை யிறத்தலொப் பாகு மன மதொன்றிற், பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகுமிப் பேய்ப்பிறவி, யிறக்கின்ற வெல்லைக் களவில்லை யேயிந்தச் சன்மவல்ல, றுறக்கின்ற நாளெந்த நாள்பர மேநின் றெருழும்பனுக்கே. ()

காட்டிய வந்தக் கரணமு மாயையிக் காய மென்று, சூட்டிய கோலமு நானு வியங்கத் துறையிதனு, ணூட்டிய நான்றனக் கென்றே ரறிவற்ற நானிவற்றைக், கூட்டிநின் றூட்டினை யேபர மேநல்ல கூத்திதுவே. (சகூ)

பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேயெனைப் போலடுத்த, வெல்லாற்றை யும்பற்றிக் கொண் டனை யேயென்னை நின்மயமா, நில்லா யருள் வெளி நீநானிற் பேனரு ணிட்டையொரு, சொல்லாற் பதிந்து பரிபூ ரணனந்தந் தோய் குவனே. (சகூ)

வாராய்நெஞ் சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம் யா வையும் வைத்துக்கட்டிங், காரா யடிக்கடி சுற் றுகின் றுயுன் னவலமதிக், கோரா யிரம்புத்தி சொன்னாலு மோர்கிலே யோகெடுவாய், பாரா யுனைக்கொல்லு வேன்வெல்லு வேனருட் பாங் குகொண்டே. (ரு௦)

மாதத்தி லேயொரு திங்களுண் டாகி மடி வதைநின், போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலே யே

வெறும் புன்மைநெஞ்சே, வேதத்தி லேதர்க்க வாதத்தி லேவிளங் காதுவிந்து, நாதத்தி லேயடங் காதந்த வான்பொரு ளடிக்கொள்ளே. ()

எங்கும் வியாபித் துணர்வா யுனக்கென் னிதயத்துள்ளே, தங்குந் துயரந் தெரியாத வண்ணந் தடைசெய்ததா, ரங்கங் குழைந்துள் ளுருகுமன் பாளர்க் கணைகடந்து, பொங்குங் கருணைக் கடலேசம் பூரண போதத்தனே. (ருஉ)

வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையு மாயைமல, மெய்யையு மெய்யென்று நின்னடி யார்தம் விவேகத்தையு, மையமில் வீட்டையு மெய்ந்நூலை யும்பொய்ய தாகவெண்ணும், பொய்யர்தந் நட்பை விடுவதென் றோபரி பூரணமே. ()

அளியுங் கனியொத் தருவினை யானொந் தயர்வுறுவேன், றெளியும் படிக்கிப் பரிபாக காலமுஞ் சித்திக்குமோ, வொளியுங் கருணையு மாருத வின்பமு மோருருவாய், வெளிவந் தடியர் களிக்கநின் றுடும் விழுப்பொருளே. (ருச)

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்னடிக் கன்புசற்றும், படையாத வென்னைப் படைத்திந்தப் பாரிற் படர்ந்தவினைத், தடையாற் றளையிட்டு நெஞ்சம்புண் ணாகத் தளரவைத்தா,

யுடையா யுடைய படியன்றி யான்செய்த தொ
ன்றிலையே. (ருரு)

ஆடுங் கறங்குந் திரிகையும் போல வலைந்தலை
ந்து, காடுங் கரையுந் திரிவதல் லானின் கருணை
வந்து, கூடும் படிக்குத் தவமுய லாத கொடிய
ரெமன், றேடும் பொழுதென்ன செய்வார் பரா
னந்த சிற்சுடரே. (ருசு)

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெ
னவே, சுற்றுந்தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத் தூடு
சுழலினென்னுங், குற்றங் குறைந்து குணமே
லிடுமன்பர் கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணை
யென நம்புகண் டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே. (ருஎ)

நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவ
ருளத், தாயென மோன குருவாகி வந்து தடுத்
தடிமைச், சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின்
றிருவருளுக், கேயென்ன செய்யுங்கைம் மாறு
ளதோ சுத்த வேழையனே. (ருஅ)

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலை யாம லரோக
திட, காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போ
லுங் கருணைவைத்திம், மாத்திர முன்னின் று
ணர்த்தினை யேமௌ னயினிநான், சாத்திரஞ்
சொன்ன படியிய மாதியுஞ் சாதிப்பனே. (ருகூ)

உடல் பொய்யுறவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மையுற வாகக்,
கடவாரார் தண்ணருளே கண்டாய் - திடமுட
னே, யுற்றுப்பார் மோன னொருசொல்லே யுண்
மைநன்றுப், பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ்.

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்
தின், சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய் - நேராக,
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்,
கற்குநெறி யாதினிமேற் காண். (உ)

மெய்யான தன்மை விளங்கினல் யார்க்கே
னும், பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ -
வையாவே, மன்னுநி ராசையின்னம் வந்ததல்ல
வுன்னடிமை, யென்னுநிலை யெய்துமா றென். ()

அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம் - வறிதேயா
நீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே. (ச)

ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்
குப், போதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்
டாய் - வாதுக்கு, வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்
போல் வாதாடி னையேயுன், புந்தியென்ன போத
மென்ன போ. (ரு)

சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்
தாற் றுக்க, சுகமனைத்தும் பொய்யன்றோ

எம்ப ராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றி
றைஞ்சு, மும்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கி
ன்ற யுன்ற, னம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே
துணையென வடிமை, நம்பி னேனினிப் புரப்ப
தெக் காலமோ நவிலாய். (கஎ)

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமே
ற், சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியர்யான் றொ
ழும்ப, னாடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென
நம்பித், தேடி னேன்வெறுந் தீமையே யென்
னினிச் செய்வேன். (கஅ)

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங்
காட்டு, மளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தன
ரையா, வுளவி லேயினிக் குள்ளவா றுணர்த்தி
னுன் னடிமை, வளரு மாமதி போன்மதி தளர்
வின்றி வாழ்வேன். (கசு)

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர், ஞான
நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர், மோன நாய
க நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந், தீன னாயகம்
வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய். (உ0)

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தனு யாதினு மிச்சைமேற் றோன்றும்[ன்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வே

தெளிவொ டுகையோ வறிகிலா னறிவிலான்
றிது, மளியி லாணிவன் றிருவருட் கயலென
றிந்தோ, வெளிய ருக்கினை யென்செய்வே
னன்செய்வே னெல்லா, வொளியு மாய்நிறை
வளியுமா யாவுமா முரவோய். (உஉ)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்
ர் கருத்து, ணண்ணு கின்றநின் னருளெனக்
கந்தரா ணணுகு, மண்ணு விண்ணுமற் றுள்
ன பூதமு மாறுப், பெண்ணு மாணுமா யல்ல
ாய் நிற்கின்ற பெரியோய். (உ௩)

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்
கா, ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யள
ின், மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை
ாறு, விகமெ லாமெனப் பிறந்திடச் செய்ததே
ிணந்தாய். (உச)

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளி
யேன், வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீ
வளர்ப்பா, யாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை
றிவாற், றேய்ந்த பேர்கட்குந் தோன்றிலாத்
தோன்றலாந் தூயோய். (உரு)

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித்
மியேன், மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்
ாத்தில் விழே, ஞெக்க ருய்தந்தை மகவெனும்

பாசக்கட் டுடனே, துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின் றே னென்செய்வான் றுணிந்தேன். (உசு)

பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதி யத், தவஞ்செ யும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே கரும, மவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க, நவங்கொ டத்துவத் திரையெறி கட லெனு நலத்தோய். (உஎ)

உற்று ணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றுனை யே, பற்று கின்றன ரெந்தைநின் னடியர்யான் பாவி, முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதரு, னற்றி ருந்திடத் தொழில்செய்வான் றனைநிக ரானேன். (உஅ)

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்தவித் தை யகோவெனவும் வாரணுதி, யண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்துமவ தானம் போல, வெண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத் தன் னருள்வெளியி லிலக வைத்துக், கொண்டு நின்ற வற்புதத்தை யெவரா லு நிச்சயிக்கக் கூடா வொன்றை. (க)

ஒன்றிரண்டாய் விவரிக்கும் விவகாரங் கடந் தேழாம் யோக பூமி, நின்றுதெளிந் தவர்பேசா

மௌனநியா யத்தைநிறை நிறைவைத் தன்னை, யன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்முதலா யசல மாகி, யென்றுமுள்ள வின் பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னை. (உ)

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானப தப் பரிசு காட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷிய தா யாரம்பத் தன்மை யாகி, விதமியாவுங் கடந் தவித்தை யெனுமிருளைக் கீண்டெழுந்து விமல மாகி, மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தை மௌன வாழ்வை. (ந)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்ல மிர்தை மணியைப் பொன்னைத், தாழ்வறவென் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவித சாரந்தன் னைச், சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்த பர வெளியையின்பச் சுகத்தை மாறு, வேழுல குங் கலந்தின்றாய் நாளையா யென்றுமா மியற்கை தன்னை. (ச)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தரு ளுஞ் சமத்த லோக, மின்னைநிகர்த் திடவழி யாச் சொரூபானந் தச்சுடரை வேத மாதி, யென்னையறி வரிதென்னச் சமயகோ டிகளிடைய விடைய றாத, பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும் பருமிம் பரும்பரவும் புனித மெய்யை. (ரு)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெ னலாய்ப் பாச சாலம், விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யைக்கியபதத் தினிதிருந்த விவேகந் தன்னை, விரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க ளிதயம் வேதச், சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங்காத சிதாகா சத்தை. (௬)

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னமின்ன மறியே மென்னு, நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா னினைவுக் குள்ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாக வெந்நாளும் வளர்த்துக் காக்குஞ், சித்தினைமா தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத் தெய்வந் தன்னை. (எ)

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்து சுகசமாதி யாகப், பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன் புரைக டீர்ந்தா, யென்னினே யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்போல்வா ரில்லை யில்லை, யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ ருறவு மாவாய்.

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை யொழிந்து தள்ளற், கறவுமரி தரிதன்றோ விகபரமு முன்னையன்றி யாவ துண்டோ, வறிலுன்னை யசத்தென்னல் வழக்கன்று சத்தெனவும் வாழ்த்து வேனென், சிறுமைகெடப் பெரு

மையினின் சென்மமதே யத்தினினீ செல்லல் வேண்டும். (கூ)

வேண்டியநா ளென்றேடும் பழகியநீ யெனை ப்பிரிந்த விசாரத் தாலே, மாண்டுகிடக் கினும வந்த வெல்லையையும் பூரணமா வணக்கஞ் செய் வே, ஞண்டகுரு மௌனிதன்று லியானெனத ற் றவனருளு ஞவேன் பூவிற், காண்டகவெண் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா முன்றுலென் கவ லை தீர்வேன். (க0)

தீராத வென்சனன வழக்கெல்லாந் தீருமிந் தச் சனனத் தோடே, யாரேனு மறிவரிய சீவன் முத்தி யுண்டாகு மைய வையோ, காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை காட்டப் போமோ, பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை பகர லாமோ. (கக)

பாயப்புலி.

பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும் படி யகில, மாயைப் பெரும்படைக் கோயிலக் கா வெனை வைத்தனையோ, நீயெப் படிவகுத் தாலு நன் றேநின் பெருங்கருணை, தாயொத் தடியார்க் கருள்சச்சி தானந்த தற்பரமே. (க)

தற்பர மாஞ்சிற் பரமாகி மன்றந் தனினடித் து, நிற்பரம் போருகன் மால்பணி நீதரென்

னெஞ்சகமாங், கற்பரந் தாங்கு கரைந்திட வா
ஞெத்த காட்சிநல்கும், பொற்பர மாயென் வி
னைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (உ)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுன் றிருவ
டிக்கே, கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர்
குழாத்துடனே, கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்
றுடிக் கசிந்துருகி, யுய்யும் படிக்கருள் செய்வ
தென் றேபுலி யூரத்தனே. (ந)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகி
நின்ற, சுத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுக
வடிவா, நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்ம
லனை, எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண்
டிறைஞ்சுதற்கே. (ச)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங்
கருணைமுகி, லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர் வி
னைக்கு மசனிதன்னைக், கொண்டாடி னூர்முனங்
கூத்தாடு மத்தன்றன் கோலமெல்லாம், விண்
டாலெம் மாவென்றுங் காணுது வெட்ட வெறு
வெளியே. (ரு)

வெளியான நீயென் மனவெளி யூடு விரவினை
யா, லொளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போனின்
றுலாவுவன்கா, ணளியாருங் கொன்றைச் சடை
யாட வம்புலி யாடக்கங்கைத், துளியாட மன்று
ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (சு)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக் குரைகடலி, லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப்புணை தந் தருள்வதென்றோ, வெழுந்தா தரவுசெ யெம்பெரு மானென் றிறைஞ்சிவிண்ணோர், தொழுந்தாதை யேவெண் பொடிபூத்த மேனிச் சுகப்பொருளே. (எ)

சுகமாகு ஞானந் திருமேனி யாநல்ல தொண்டர்தங்க, ளகமேபொற் கோயி லெனமகிழ்ந் தேமன்று ளாடியகற், பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண் டாலன்றிப் பாவிக்கிந்தச், செகமாயை யானவ ருங்கோடை நீங்குந் திறமிலையே. (அ)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே, தூங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமுமுண்டோ, வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணிப், பாங்கா நடத்தும் பொருளே யகண்ட பரசிவமே. (கூ)

சிவமாதி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்புகின்ற, நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்டற்ற நன்மைபெறு, தவமே தருமைம் புலப்பொறிக் கேயென் னறிவுபொல்லாப், பவமே விளக்கவென் றேவெளி மானெனப் பாய்ந்ததுவே. (க0)

ஆறொத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கடலாய், வீறிப் பரந்த பரமான வானந்த வெள்ள

மொன்று, தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சித்தத்திலே, யூறிப் பரந்தண்ட கோடியெல் லாநின் றுலாவியதே. (௧௧)

நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட் டமின்றிக், கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல் லருட் கேள்வியிலே, தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவ ன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே. (௧௨)

எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென்னிரண்டு, கண்ணே யுறங்குறங் கென்னு ணை முக்கட் கருணைப்பிரான், றண்ணார் கருணை மௌனத்தி னுன்முத்தி சாதிக்கலா, நண்ணாத தொன்றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே. ()

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை காணவென் னுட், டானென் னொருமுதல் பூரண மாகத் தலைப்பட்டொப்பி, லானந்தந் தந்தென் னறிவையெல் லாமுண் டவசநல்கி, மோனந் த னைவிளைத் தாலினி யாது மொழிகுவதே. (௧௪)

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தா னறிந்து, மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச் சற் குரு மோனனுமாய்த், தீனன் றனக்கிங் கிரங் கினை யேயினிச் சிந்தைக்கென்று, மானந்தந் தா னல்ல வோபர மேசச்சி தானந்தமே. (௧௫)

எனக்கோர் சுதந்தர மில்லையப் பாவெனக் கெய்ப்பில் வைப்பாய், மனக்கோ தகற்றும் பரம்பொரு ளேயென்னை வாழ்வித்திட, நினக்கே பரநின்னை நீங்காத பூரண நீள்கருணை, தனக்கே பரமினிச் சும்மா விருக்கத் தகுமென்றுமே. (கசு)

இடம்பெறு வீடுமின் ஞர்சேய் சகமு மிருநிதியு, முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போது கூடி யுடன்வருமோ, மடம்பெறு மாயை மனமே யினியிங்கு வாமவுனி, திடம்பெற வைத்த மௌனஞ் சகாயந் தெரிந்துகொள்ளே. (கஎ)

நாற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாச னடைமனையைச், சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்டத் தொடக்கறையை, யாற்றுப் பெருக்கன்ன கன்மப் பெருக்கை யடர்கிருமிச், சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோகதி சேர்வதுவே. (கஅ)

பொய்யா ருலக நிலையல்ல கானற் புனலெனவே, மெய்யா வறிந்தென்ன வென்னு லிதனைவிடப்படுமோ, கையான் மவுனந் தெரித்தேகல் லானிழற் கண்ணிருந்த, வையாவப் பாவென் னரசேமுக் கண்ணுடை யாரமுதே. (கசு)

ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக்கல் லாணிழற்கீழ்ப், பேராது நால்வ ருடன்வாழ்முக்

கண்ணுடைப் பேரரசே, நீரா யுருகவுள் ளன்பு
தந் தேசுக நிட்டையைநீ, தாரா விடினென் பெ
ருமூச்சுத் தானத் தனஞ்சயனே. (உ0)

வாயுண்டு வாழ்த்த மவுனஞ்செய் போது
மவனவருட், டாயுண்டு சேயென்ன வென்னை
ப் புரக்கச் சதானந்தமா, நீயுண்டு நின்னைச் சர
ண்புக நானுண்டெடன் னெஞ்சமையா, தீயுண்
டிருந்த மெழுகல வோகதி சேர்வதற்கே. (உக)

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனி
மதுரச், சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவி
யுந் தொண்டரின, மெல்லாம் பிழைத்தன வன்
பற்ற நானினி யேதுசெய்வேன், கொல்லா விர
தியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே. (உஉ)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போத
முளைக்கிலையோ, பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங்
கண் டாரிந்தப் பேய்த்தனமேன், றன்னிலை யே
நில்லு தானே தனிச்சச்சி தானந்தமா, நன்னிலை
வாய்க்குமெண் சித்தியுங் காணு நமதல்லவே. ()

சொல்லான் மவுன மவுனமென் றேசொல்
லிச் சொல்லிக்கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூர
ண நிட்டையி லாழ்ந்ததுண்டோ, கல்லாத மூட
னினியென்செய் வேன்சகற் காரணமாம், வல்
லாள ஞன மவுனச தானந்த மாகடலே. (உச)

ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்
மௌன, காரண மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு
ாணப்பெற்றுற், பாரணங் கூடு சுழனெஞ்ச
ாகிய பாதரச, மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி
முத்தியும் வாய்த்திடுமே. (உரு)

சித்த மவுனி வடயான் மவுனிநங் தீபகுண்ட,
ாத்த மவுனி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்பு
செய்து, சத்த மவுன முதன்மூன்று மௌனமுந்
நான் படைத்தே, னித்த மவுனமல் லாலறி
யென்மற்றை நிட்டைகளே. (உசா)

கண்டே னினதரு ளவ்வரு ளாய்நின்று காண்
பதெல்லா, முண்டே யதுவு நினதாக்கி னேனு
வட் டாதவின்ப, மொண்டே யருந்தி யிளைப்
பாறி னேனல்ல முத்திபெற்றுக், கொண்டேன்
பராபர மேயெனக் கேதுங் குறைவில்லையே. ()

மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்து
வெந்தழலைச், சூற்கொண்ட மேக மெனவூமை
நின்று சொரிவதையென், றற்கண்ட தன்று
மவுனோப தேசி யளிக்கையினிப், பாற்கண்டு
கொண்டனன் மேலே யமிர்தம் பருகுவனே. ()

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொட ராப்
பரஞ் சோதிநின்னை, வல்லாளர் கண்ட வழிகண்
டேலன்சக மார்க்கத்திலுஞ், செல்லாதென்

சிந்தை நடுவே கிடந்து திகைத்துவிம்மி, யல்லா
னதுபக லானதும் வாய்விட் டரற்றுவனே. ()

அறியாத வென்னை யறிவாயு நீயென் றகம்புற
மும், பிறியா தறிவித்த பேரறி வாஞ்சுத்தப் பே
ரொளியோ, குறியாத வானந்தக் கோவோ வமு
தருள் குண்டலியோ, சிறியேன் படுந்துயர் கண்
டுகல் லானிழற் சேர்ந்ததுவே. (௩0)

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனை யே
னுஞ்செய்து, புல்லா யினுமொரு பச்சிலை யாயி
னும் போட்டிறைஞ்சி, நில்லேனல் யோக நெறி
யுஞ்செ யேனரு ணீதியொன் றுங், கல்லேனெவ்
வாறு பரமே பரகதி காண்பதுவே. (௩க)

ஒன்றுங் தெரிந்திட வில்லையென் னுள்ளத்
தொருவனெனக், கென்றுங் தெரிந்த விவையவை
கேளிர வும்பகலுங், குன்றுங் குழியும் வனமு
மலையுங் குரைகடலு, மன்று மனையு மனமாதி
தத்துவ மாயையுமே. (௩உ)

பழுதுண்டு பாவையர் மோகவி காரப் பரவை
யிடை, விழுகின்ற பாவிக்குந் தன்ருட் புணையை
வியந்தளித்தான், றெழுகின்ற வன்ப ருளங்களி
கூரத் துலங்குமன்று, ளெழுகின்ற வானந்தக்
கூத்தனென் கண்மணி யென்னப்பனே. (௩௩)

அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடை யேனுக்கை யாகின்
னருள்வழங்கி, னிழுக்காகு மென்றெண்ணி யோ
விரங் காத வியல்புகண்டாய், முழுக்காத லாகி
விழிநீர் பெருக்கிய முத்தரெனுங், குழுக்காண
நின்று நடமாடுந் தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே. ()

ஆலம் படைத்த விழியார்கண் மால்கொண்
டவர் செயிந்த்ர, சாலம் படைத்துத் தளர்ந்தனை
யேயென்றுந் தண்ணருள்கூர், கோலம் படைத்
துக்கல் லாலடிக் கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங்,
காலம் படைக்கத் தவம்படை யாதென்கொல்
கன்னெஞ்சமே. (௩௫)

சும்மா விருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதியெ
ல்லா, மம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவுங் கேட்டு
மறிவின்றியே, பெம்மான் மௌனி மொழியை
யுந் தப்பியென் பேதைமையால், வெம்மாயக்
காட்டி லலைந்தேனந் தோவென் விதிவசமே. ()

தினமே செலச்செல வாழ்நாளு நீங்கச்
செகத்திருள்சொப், பனமே யெனவெளி கண்
டேயிருக்கவும் பாசபந்த, வினமே துணையென்
றிருந்தோ நமன்வரி னென்செய்குவோ, மனமே
நம்போலவுண் டோசுத்த மூடரிவ்வையகத்தே.

கடலைத் தனைமலை யெத்தனை யத்தனை கன்ம
மதற், குடலைத் தனையத் தனைகட னுண்மண

லொக்குமிந்தச், சடலத்தை நான்விடு முன்னே யுனைவந்து சாரவிருட், படலத்தை மாற்றப் படாதோ நிறைந்த பராபரமே. (௩அ)

நினையு நினைவு நினையன்றி யில்லை நினைத்திடுங் கால், வினையென் றொருமுத னின்னையல் லாது விளைவதுண்டோ, தனையுந் தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோர்க ளுள்ளச்செந் தாமரையா, மனையும் பொன் மன்றமு நின்றாடுஞ் சோதி மணிவிளக்கே. (௩௯)

உள்ளத் தையுமிங் கெனையுநின் கையினி லொப்புவித்துங், கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால் வருந்தக் கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில் வீழும் புனல்போற் படிந்துன் பரமவின்ப, வெள்ளத்தின் மூழ்கினர்க் கேயெளி தாந்தில்லை வித்தகனே. (௪0)

கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்ச மேகொடுங் காலர்வந்தா, லுள்ளன் பவர்கட்குண் டோவில்லை யேயுல கீன்றவன்னை, வள்ளம் பொருந்து மலரடி காணமன் றாடுமின்ப, வெள்ளச்செம் பாதப் புணையேயல் லாற்கதி வேறில்லையே. (௪க)

தன்மய மான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலைப் படுங்கான், மின்மய மான சகம்யா துரைத்தென் வெளியிலுய்த்த, சின்மய முத்திரைக் கையே

மெய் யாகத் தெளிந்தநெஞ்சே, நின்மய மென்
மய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே. (சஉ)

ஆயுங் கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவனை
த், தோயும் படிக்குக் கருணைசெய் வாய்சுக
வான்பொருளே, தாயும் பிதாவுந் தமருங் குரு
வுந் தனிமுதலு, நீயும் பரையுமென் றேயுணர்ந்
தேனிது நிச்சயமே. (சங)

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபயமென்று,
சொல்லுஞ்சொ லின்னந் தெரிந்ததன் றேதுதிப்
பார்கண்மனக், கல்லுங் கரைக்கு மௌன வுனது
கருணையென்பாற், செல்லும் பொழுதல்ல வோ
செல்லு வேனந்தச் சிற்சுகத்தே. (சச)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்
னருளே, யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோ
வது வேநிலையா, நில்லாயுன் னூற்றமி யேற்குக்
கதியுண்டிந் நீணிலத்திற், பொல்லா மயக்கத்தி
லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே. (சரு)

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுவ
கைபொங்குங், களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்
தைக் கவ்வளங்கொண்ட, வெளியே வெளியின்
விளைசுக மேசுகர் வீறுகண்டுந், தெளியேன்
றெளிந்தவ ரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவ
னே. (சசு)

யுடையா யுடைய படியன்றி யான்செய்த தொ
ன்றிலையே. (ருரு)

ஆடுங் கறங்குந் திரிகையும் போல வலைந்தலை
ந்து, காடுங் கரையுந் திரிவதல் லானின் கருணை
வந்து, கூடும் படிக்குத் தவமுய லாத கொடிய
ரெமன், றேடும் பொழுதென்ன செய்வார் பரா
னந்த சிற்சுடரே. (ருசு)

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெ
னவே, சுற்றுந்தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத் தூடு
சுழலினென்னுங், குற்றங் குறைந்து குணமே
லிடுமன்பர் கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணை
யென நம்புகண் டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே. (ருஎ)

நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவ
ருளத், தாயென மோன குருவாகி வந்து தடுத்
தடிமைச், சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின்
றிருவருளுக், கேயென்ன செய்யுங்கைம் மாறு
ளதோ சுத்த வேழையனே. (ருஅ)

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலை யாம லரோக
திட, காத்திரந் தந்தென்னை யேயன்னை போ
லுங் கருணைவைத்திம், மாத்திர முன்னின் று
ணர்த்தினை யேமௌ னயினிநான், சாத்திரஞ்
சொன்ன படியிய மாதியுஞ் சாதிப்பனே. (ருகூ)

உடல் பொய்யுறவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மையுற வாகக்,
ிடவாரார் தண்ணருளே கண்டாய் - திடமுட
ீன, யுற்றுப்பார் மோன ஞெருசொல்லே யுண்
மைநன்றுப், பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ்.

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்
தின், சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய் - நேராக,
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்,
நற்குநெறி யாதினிமேற் காண். (௨)

மெய்யான தன்மை விளங்கினல் யார்க்கே
னும், பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ -
வையாவே, மன்னுநி ராசையின்னம் வந்ததல்ல
வுன்னடிமை, யென்னுநிலே யெய்துமா றென். ()

அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
தறியேற் கறிவென்ற கோலம் - வறிதேயா
ீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
ீறயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே. (௪)

ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்
தப், போதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்
டாய் - வாதுக்கு, வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்
போல் வாதாடி னுயேயுன், புந்தியென்ன போத
மென்ன போ. (௫)

சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்
நாற் றுக்க, சுகமனைத்தும் பொய்யன்றே

சோரா-திகபரத்தும், விட்டுப் பிரியாதமேலான
வத்துவிதக், கட்டுக்கு ளாவதென்றே காண். ()

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோ
வென், சொற்கண்டா தேதெனநான் சொல்லு
வேன் - விற்கண்ட, வானமதி காண மௌனி
மௌ னத்தளித்த, தானமதி லூறுமமிர் தம். ()

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்
தெளிவால், வாட்டமறு வுற்பவநோய் மாறு
மோ - நாட்டமுற்று, மெய்யான நிட்டையினை
மேவினர்கட் கன்றேதான், பொய்யாம் பிறப்
பிறப்பும் போம். (அ)

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ - நேயானு
பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த
நீதியையே யோர்மனமே நீ. (கூ)

இகமுழுதும் பொய்யெனவே யேய்ந்துணர்ந்
தா லங்கே, மிகவளர வந்தவருண் மெய்யே -
யகநெகிழப், பாரீ ரொருசொற் படியே யனு
பவத்தைச், சேரீ ரதுவே திறம். (கய)

ஆரணங்க ளாகமங்க ளியாவுமே யானந்த,
பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னுங் - கார
ணத்தை, யோராயோ வுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்
தவ் வுண்மையினைப், பாராயோ நெஞ்சே பகர்.

்கராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
ாரா யலைந்தீர்நீ ராகெடுவீர் - தேரீர்
ரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
ரையுங் கரையுமனக் கல். (கஉ)

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ், சொற்
னங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன் - கற்
னையொன், றில்லா விடத்தே யெனைச்சும்மா
வைத்திருக்கக், கல்லாய்நீ தானோர் கவி. (கங)

ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெ
், போதும் பொருந்தும் புனிதர்பாற் - றீது
நெறி, செல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட
பின்பமலாற், சொல்லுமோ வேதத் தொனி. ()

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போ
லச், சொல்லேறப் பாழ்த்த தொளைச்செவிகொ
ண் - டல்லேறு, நெஞ்சனென நிற்கவைத்தாய்
தியோ தற்பரமே, வஞ்சனல்லே னீயே மதி. ()

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்
னபடி, தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு -
லெப்படியுந், தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமமே
சொல்லுநிட்டை, யாருமிடத் தத்துவித மாம். ()

வேத முதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம - லேதமிகு

மோகாதி யல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி மெய்யோ தெளி. (கஎ)

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோன
நிலை, தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான் - காக்கு
முயி, ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினல் யா
னெனதென், றித்தனைக்கும் பேசவிட மில். ()

ஒன்றுமற நில்லென் றுணர்த்தியநம் மோன
குரு, தன்றுணைத்தா ணீடூழி தாம்வாழ்க-வென்
றென்றே, திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ் சின்
மயராந் தன்மையர்க்கே, கைக்குவரு மின்பக்
கனி. (கசு)

மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண்ணு
மோன, வினத்தாரே நல்ல வினத்தார் - கனத்த
புகழ், கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்தி
நெறி, கண்டவரு மன்னவரே காண். (உ0)

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலை
யறப், பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்
மையினை - நண்ணிடவுன், சித்த மிரங்கிலதென்
சித்தந்தெளியாவே, றித்தனைக்கு மாதரவு மில்.

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போததுவாய் நிற்குங் - குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தாலுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய். (உஉ)

...ருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி,
...வொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா - தரு
...ன்று, கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொளா
...மலது, கொண்டவர்க்கிங் கென்னகிடைக்
...ம். (௨௩)

...புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்,
...யிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான் - மறிபுனல்
...ர், பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன் சரண்
...ந்தோர்க், கென்முடியா தேதுமுளா தே. ()

...சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமென
...ப, யல்லும் பகலு மாற்றுவதென் - னல்லசிவ,
...னமயம் பெற்றோர்க ளுமில்லை யென்பரந்
...ர, மோனமய மான முறை. (௨௫)

...லுயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல, மெய்
...க வோர்சொல் விளம்பினர்யார் - வையகத்
...தார், சாற்றரிதன் றேசற்றோர் தன்னையாய்
...க்கணைந்தை, நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி
...ன். (௨௬)

...காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவ
...ண்டோ, நீதற்ற காயமுமச் செய்கையே -
...ாதமாய், நிற்பரல்லா லிச்சுகத்தி னோரார்க
...ளரிடினுங், தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம்.()

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையி
ஞன், கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே - ஞுள்
ளத்தி, லில்லனென்று லன்னவன்று னெங்கும்
வியாபகத்தா, னல்லனென்றுஞ் சொல்ல வழக்
காம். (உஅ)

தத்துவப்பே யோடே தலையடித்துக் கொள்
ளாமல், வைத்த வருண்மௌன வள்ளலையே -
நித்தமன்பு, பூணக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் க
மெழும்புங், காணத் துடிக்குமிரு கண். (உகூ)

தொல்வினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற நாளெ
ருவ, னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனே -
வல்லவனு, மோன குருவே முழுதினையுந் தா
னுணர்ந்த, ஞான குருவே நவில். (௩௰)

மூன்றுகண்ணு முத்தொழிலா மும்முதலா
மூவுலகுந், தோன்றக் கருணைபொழி தோன்ற
லே - யீன்றவன்னை, தன்னைப்போ லன்பு தை
த்தோ யொருதெய்வ, முன்னைப்போ லுண்டோ
வுரை. (௩௧

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னைவை
துப், பூசிக்குந் தானிறைந்து பூரணமா - யோசி
து, நின்றதல்லான் மோனு நிருவிகற்ப நிட்டை
நிலை, யென்றுவரு மோவறியே னே. (௩உ

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று, பிறி
றவா னந்தமயம் பெற்றுக் - குறியவிழ்ந்தா,
ன்றைக் குடல்வேண்டே னையானிவ் வாக்கை
யயே, யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான். ()

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்,
டவிடவே நாடுவரோ மெய்யைப் - படபடெ
, வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப்
பாய்யனு, னுண்டநீ தானே யறி. (கசு)

அறியாயோ வென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த,
வறியாய் மயங்கவுமேன் விட்டாய் - நெறிமயங்
க், குன்றுஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே,
ன்றுகெட்டாற் றுயருகே காண். (கரு)

ஏதுக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னைய
ன, யாதிக்க மோன வருட்டாயே - சோதியா,
ன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே, பின்
மற நில்லாத் பின். (கசா)

ன்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
ல்ன்னபல னுமுற் றிருந்தோமே - யன்னதனு
னந்தந் தானேதா னுகுமெம் மையனே
பனிந்தத் துன்ப மினி. (கஎ)

ன்பக் கடலிற் றுளைந்ததெல்லாந் தீர்ந்ததே
ன்பக் கடலி லிருமென்ன - வன்பிற்

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே. (௩௯)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றாக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த - நிரந்தரமு
நின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய் மோனகுரு
வென்னைமுழு துங்கொடுத்தே னே. (௩௯)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே - பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே. (௪0)

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவு டனின்ப, மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே - யடுத் தேனே, பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல, லிற்றேனே யேழையடி யேன். ()

பெற்றோரும் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோரு மௌனவுரைக் காரியமேன் - சற்றேனு
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய். (௪௨)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித் தான், பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை - ஞால மெச்சப், பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க், கென்னே நடக்கை யினி. (௪௩)

விண்ணருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லே
ரண்டு, கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூடப்
த் - தண்ணமிர்த, வெள்ளமே யானந்த வெம்மே
யனைத் தொழுவோ, ருள்ளமே ஞான வொளி.

பிள்ளைமதிச் செஞ்சடையான் பேசாப் பெரு
மையினான், கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்
ணியா - னுள்ளபடி, கல்லாலின் கீழிருந்து கற்
பித்தா னோர்வசன, மெல்லாரு மீடேற வே. ()

புலனைந்துந் தானே பொரமயங்கிச் சிந்தை
யலமந் துழலு மடிமை - நலமிருந்த
சித்தான மோன சிவனேநின் சேவடிக்கே
பித்தானா லுண்டோ பிறப்பு. (௪௬)

நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமா
மோன, முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார் -
பிறையணிந்த, மிக்ககயி லாயமலை வித்தகனே
வேதியனே, செக்கரணி மேனியனே செப்பு. ()

துங்கமழு மாலுடையாய் சூலப் படையுடை
யாய், திங்களணி செஞ்சடையாய் சேவுடை
யாய் - மங்கையொரு, பாலுடையாய் செங்கட்
பணியாயென் சென்னியின்மேற், காலுடையாய்
நீயே கதி. (௪௮)

இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி - தனிமுதல்வ

னித்தன் பரம னிமலநிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை. (௪௯)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து,
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா - னே
தில், சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான, தின
கர னு மெளன சிவன். (௫0)

தேகச் செயருனுஞ் சிந்தையுட னேகுழை
யில், யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ -
மோகநிலை, யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனே
நீயற்ற, வெல்லையிலே சும்மா விரு. (௫௧)

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே, யிம்
மாயா யோகமினி யேனடா - தம்மறிவின், சுட்
டாலே யாகுமே சொல்லவேண் டாங்கன்ம,
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ. (௫௨)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே - போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா. (௫௩)

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங் கண்ணீரோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே - நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யீந்தனையே யீந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை. (௫௪)

நில்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்
ளோர், சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லா
தே - கல்லாத, சிந்தை குழைந்துசுகஞ் சேரக்
குருவருளால், வந்தவழி நல்ல வழி. (ருரு)

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொ
ல்லிற், பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர் -
மொழியுனக்கே, யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றோ
வெங்கும் பெருவெளியாம், பார்த்தவிடமெல்
லாநீ பார். (ருசா)

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்
பிள்ளையைப்போ, லாருந் துறக்கை யரிதரிது -
நேரே, மனத்துறவு மப்படியே மாணு விவற்றி,
லுனக்கிசைந்த வாறென்றே யோர். (ருஎ)

ஓராம லேயொருகா லுன்னை லுள்ளொளி
யைப், பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால் -
வாராதோ, பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா
னந்தவெள்ளங், தத்திக் கரைபுரண்டு தான். ()

தானென தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே
வானதி மாயை வழங்காதோ - ஞானுகே
ளென்னுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென
வென்னுள்ளே யென்று மிரு. (ருகூ)

என்னையுன்னை யின்னதிது வென்னுமை னிற்கு
நிலே, தன்னையரு ளென்ற தருணத்தி - லன்னை

பெற்ற, பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்டா
யையனே, யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர். (௬௦)

சொன்னவர்தா நிட்டை தொகுத்திரா நிட்
டையிலே, மன்னினவர் போதியார் மாமௌ
னன்-றன்னுள், விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்க
வட நீழ, லிருப்பா னிருவிகற்பத் தே. (௬௧)

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை,
சிந்தைநீ தேருய் செகமனைத்தும் - வந்ததொ
டர்ப், பாடுகெட வன்றேவோர் பாத்திரத்துக்
காடலல்லா, லாடுவதே ளுட்டு மவன். (௬௨)

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே யகில மனைத்து - மவனேதா
மானவரே சொன்னு லவரே குருவெனக்கு
நானவனுய் நிற்பதெந்த நாள். (௬௩)

நாளவங்கள் போகாம னுடோறு நந்தமையே,
யாளவந்தார் தாளின்கீ ழாட்புகுந்தாய் - மீளவுன்
னைக், காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்
சேயுன், னுட்டானு னையமில்லை யால். (௬௪)

யான்று னெனலறவே யின்பநிட்டை யென்ற
ருனைக், கோன்று னுரைத்தமொழி கொள்ளா
யோ - தோன்றி, யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ
யென்கலைகள் சோர, வழுக்கடிக்கும் வண்ணார்
போ லாய். (௬௫)

ாங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
ங்குஞ் சுகநீ சலியாதே - யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
ண்ணாதே யானுன் பரம். (௬௬)

மெய்யைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யணையாப்
பொய்ந்நெஞ்சே, பொய்யைத்தான் மெய்யென
வும் போகுமோ - வையமறத், தன்மயத்தை
மெய்யெனவே சார்ந்தனையே லானந்த, மென்
மயமு நின்மயமு மே. (௬௭)

பூங்கா வனநிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்,
வாங்காத வானந்த மாமழையு - நீங்காவாஞ்,
சொல்லிறந்து மாண்டவர்போற் றூமௌன பூமி
யினு, னில்லையென நின்ற விடம். (௬௮)

இடம்வான நல்லபொரு ளின்பமெனக் கேவ
லடங்காக் கருவி யனைத்து - முடனுதவ
மந்தார தாருவென வந்து மவுனகுரு
தந்தானோர் சொற்கொண்டு தான். (௬௯)

தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி,
யானவையெல் லாந்தாமே யாகுமே - மோன
குரு, சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமா யிரு
மனமே, யின்ன மயக்கமுனக் கேன். (௭௦)

உன்னை யுடலை யுறுபொருளைத் தாவெனவே,
யென்னை யடிமைக் கிருத்தினான் - சொன்ன

வொரு, சொல்லை மறவாமற் றேய்ந்தானெஞ்
சேயுன்னு, லில்லை பிறப்பதெனக் கே. (எக)

எனக்கு முனக்குமுற வில்லையெனத் தேர்ந்து,
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டை - தனைக்கொ
டுத்தே, யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயு
னையோர், காசா மதியேனுன் காண். (எஉ)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறி
வின், மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற் - றே
னுந்து, சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியு
மோன, மெல்லாநன் மோனவடி வே. (எஙு)

எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்
விடத்து, நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினர் -
பொல்லாத, நானெனவிங் கொன்றை நடுவே
முளைக்கவிட்டிங், கேனலைந்தேன் மோனகுரு
வே. (எச)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது - வானுதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னனந்த மே. (எரு)

அறிந்தவறி வெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்தமன மற்ற மவுனஞ் - செறிந்திடவே
நாட்டினு னனந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினுன் மோன குரு. (எசா)

குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமுன்னே மோ
று, வுருநீ டுயிர்பொருளு மோக்கத்-தருதியென
வாங்கினையே வேறுமுண்மை வைத்திடவுங் கே
-டிடவு, மீங்கொருவ ருண்டோ வினி. (எஎ)

இனிய கருப்புவட்டை யென்னுவி லிட்டா,
னினியிரத மாருது நானுங் - தனியிருக்கப், பெ
ற்றிலேன் மோனம் பிறந்தவன்றே மோனமல்
லாற், கற்றிலே னேதுங் கதி. (எஅ)

ஏதுக்குஞ் சும்மா விருநீ யெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்ருத் துணையாகிப்-போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி. (எகூ)

குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றுவிட வாங்கே - பிறிவறவுஞ்,
சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்
பாற், கைம்மாறு நானொழிதல் காண். (அ0)

நான்ரு னெனுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னுணை
வான்ரு னெனநிறைய மாட்டாய்நீ - யூன்ருமல்
வைத்தமவு னத்தாலே மாயை மனமிறந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம். (அக)

ஞானநெறிக்கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்
தி, தானந் தருமந் தழைத்தகுரு - மானமொடு,

தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்
தை, கோயிலென வாழுங் குரு. (அ௨)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற் - சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு. (அ௩)

ஏ சற் ற வ ந் நி லை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய், மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடுமே, யூசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற், பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே. (க)

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து, மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ, தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கீழ்நெஞ் சேயெனைப்போல், வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ணமிருப்பாயே. (௨)

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேநமக்குக், குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ, வருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ், மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே. (௩)

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னியலைங்
ப, கொஞ்சமுற்று யுன்னைக் குறைசொல்ல வா
முண்டோ, வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மான
த மாகடற்கீழ், நெஞ்சமே யென்போல நீய
ழந்த வாராயோ. (ச)

வாராவரவாய்வடநிழற்கீழ்வீற்றிருந்த
ஆராயநம்மைப்புலப்படுத்தவேண்டியன்றோ
ீவாராயோநெஞ்சேயுருகாயோவுற்றிருந்து, பா
ராயோவவ்வுருவைப்பார்க்கநிறைவாய்விடுமே.

வாயாதோவின்பவெள்ளம்வந்துன்வழியாகப்
பாயாதோநானும்பயிராய்ப்பிழையேனோ
வோயாமலுன்னியுருகுநெஞ்சேயந்நிலைக்கே
தாயானமோனனருள்சந்திக்கவந்திடுமே. (ரு)

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம,
பந்தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா, ரிங்
தமதி யேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னுலே,
சந்ததநெஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டா
மே. (எ)

இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்
குன், னன்புநிலை யென்பா ரதுவுநிலை யன்றியுண்
டோ, வன்புலத்தை யோரினருட் கொப்பா
வாய் நெஞ்சேநீ, தென்புலத்தா ரோடிருந்து
செய்பூசை கொண்டருளே. (அ)

அருளேயோ ராலயமா வானந்த மாயிருந்த, பொருளோடி யானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ, மருடீர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ, விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே. (௯)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே, யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே, யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ், செவ்விடமே நீயுஞ் செனனமற்று வாழியவே. (௧0)

காடுங்கரையும்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட் டோடவதன்பிறகே, யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா, யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை, தேடும் பருவ மிதுகண்டீர் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (௧)

சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக், கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்திதருந், தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாருஞ் சகத்தீரே. (௨)

காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டூ ரகண்டா
ாரசிவ, போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம்
பாங்கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேக வுருவாய்க்
டக்குதையோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த,
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாருஞ்
கத்தீரே. (௩)

எடுத்ததேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ யெனக்
கொன் றில்லை யெனமோன நன்னெறி, கொ
டுத்த போது கொடுத்ததன் றேபினுங் குளறி
நானென்று கூத்தாட மாயையை, விடுத்த வாறு
ங்கண் ணீரொடு கம்பலை விலகு மாறுமென் வே
ட்கைப்ர வாகத்தைத், தடுத்த வாறும் புகலாய்
சிரகிரித் தாயு மான தயாபர மூர்த்தியே. (க)

நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரநின்
னூலிற் சொன்ன முறையிய மாதிநான், றேயும்
வண்ண மெனைக்காக்குங் காவலுந் தொழும்பு
கொள்ளுஞ் சுவாமியு நீகண்டா, யோயுஞ் சன்ம
மினியஞ்ச லஞ்சலென் றுலகங் கண்டு தொழ
வோ ருருவிலே, தாயுந் தந்தையு மானேய் சிர
கிரித் தாயு மான தயாபர மூர்த்தியே. (உ)

முகமேலாம்.

முகமெ லாங்கணீர் முத்தரும் பிடச்செங்கை முகிழ்ப்ப, வகமெ லாங்குழைந் தானந்த மாக நல் லறிஞ, ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்று ரென் செய்கோ வேழை, சகமெ லாம்பெற நல்லரு ளுதரமாச் சமைந்தோய். (௧)

திடமுறவே.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக், கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக் கைகுவித்தோ னலனே, வடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற், படமுடியா தென்னுவிப் பற்றே பராபரமே. (௧)

ஆராமைகண் டிங்கருட்குருவாய்நீயொருகால்
வாராயோவந்துவருத்தமெல்லாந்திராயோ
பூராயமாகவருட்பூரணத்திலண்டமுதற்
பாராதிவைத்தபதியேபராபரமே. (௨)

வாழாதுவாழவுனைவந்தடைந்தோரெல்லாரு
மாழாழியென்னவருளானூரழுக்காற்றோ
டேழாயெனவுலகமேசுமினிநாளெருவன்
பாழாகாவாறுமுகம்பார்நீபராபரமே. (௩)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்தென்னை யாட் டுகின்ற, கள்ளக் கருணையயான் காணுங் தர

மாமோ, வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குளார் கற்றுணர்ந்தும், பள்ளத்தின் மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே. (௪)

வாரிக் கடலைபோல் வன்னடாய்த் துவண்டுதுவன்ன, பாவிக்கு ஞானமுறைக் கண்புதைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய், பூவிற்கும் வான்கணையிற் புல்லிற்போர் போலவொன்றைப், பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பராபரமே. (௫)

வின்னுறு வெற்பின் விழுந்தாங் கெளமார்பிற், கன்னுறு பாய்ச்சிகெடபன் காதல்வெள்ளங் கன்றிலையோ, தன்னுறு சாந்தபதத் தற்பரமே காவலேதப், பன்னுறு மின்பப் பதியே பராபரமே.. (௬)

கடியவின் சீரியமர் கட்டடெபன்றேரு வாய்க்குவபமை, வாடியவென் னெஞ்சமுக வாட்டமுங் கன்றிலையோ, தேடியவின் சீருளைத் திக்கலைத்துங் கைகுவித்துப், பாடியநான் கண்டாய் பதியே பராபரமே. (௭)

வெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு, மஞ்சவெல்லா வாழுமெனை நாவித் துணைநீயே, சஞ்சலமாற் நினையினியேம் ருய்க்குபசா ரம்புகன்று, பஞ்சரிக்க நானூர் பதியே பராபரமே. (௮)

புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலு, முத்திநெறி வேண்டாத மூடனே னுகெடுவேன், சித்திநெறிக் கென்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல் செயும், பத்திநெறிக் கேனுமுகம் பார்நீ பரா பரமே. (கசு)

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுநினை யேயிதயங், கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தரமுமுண்டோ, தொண்டறியாப் பேதைமை யேன் சொல்லேனின் றுன்மை யெல்லாம், பண்டறிவாய் நீயே பகராய் பராபரமே. (கO)

தன்னை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

தன்னை யறியத் தனதருளாற் றானுணர்த்து, மன்னைப் பொருளெனவே வாழாமற் பாழ்நெஞ்சே, பொன்னைப் புவியைமடப் பூவையரை மெய்யெனவே, யென்னைக் கவர்ந்திழுத்திட் டென்னபலன் கண்டாயே. (க)

ஆக்குவை.

ஆக்குவை மாயை யாவு நொடியினி லவற்றை மாள, நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப், போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தந், தாக்கவுஞ் செய்வா யன்றே சச்சிதா னந்த வாழ்வே. (க)

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேரே, ரிற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களு மின்ப வாழ்வுந், தற்பொறி யாக நல்குந் தலைவநின் னலதோர் தெய்வம், பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரணா னந்த வாழ்வே. (க)

முருந்திள நகையார் பார முலைமுகந் தழுவிச் செவ்வாய், விருந்தமிர் தென வருந்தி வெறி யாட்டுக் காளாய் நாளு, மிருந்தலோ காய தப்பே ரினத்தனா யிருந்த வேழை, பொருந்தவுங் கதிமே லுண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (உ)

தீதெலா மொன்றும் வன்மை செறிந்திருட் படலம் போர்த்த, பாதக சிந்தை பெற்ற பதகனுன் பாதநீழ, லாதர வடைய வுள்ளன் பருள்கிலை யாயின் மற்றியார், போதனை செய்ய வல்லார் பூரணா னந்த வாழ்வே. (ங)

நாதனை நாதா தீத நண்பனை நடுவாய் நின்ற, நீதனைக் கலந்து நிற்க நெஞ்சமே நீவா வென்றால், வாதனை பெருக்கி யென்னை வசஞ்செய்து மனந்துன் மார்க்க, போதனை செய்த னன்றோ பூரணா னந்த வாழ்வே. (ச)

எண்ணிய வெண்ண மெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக் காசை, பண்ணியென் னறிவை யெல்

லாம் பாழாக்கி யெனைப்பா ழாக்குந், திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக் கொண் டாற், புண்ணிய நினக்கே யன்றோ பூரண னந்த வாழ்வே. (ரு)

பத்திநீ பத்திக் கான பலனுநீ பல்வாச் சொல் லுஞ், சித்திநீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன, முத்திநீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன் மை யான, புத்திநீ யெனக்கொன் றுண்டோ பூரண னந்த வாழ்வே. (சு)

தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன், பேயினுங் கடைய னாகிப் பிதற்றுதல் செய்த னன்றோ, தீயிடை மெழுகாய் நொந் தேன் றெளிவிலேன் வீணே காலம், போயின தாற்று கில்லேன் பூரண னந்த வாழ்வே. (எ)

மலைவளர்காதலி.

பதியுண்டுநிதியுண்டுபுத்திரர்கண்மித்திரர்கள்
பக்கமுண்டெக்காலமும்
பசுவுண்டுதவிசுண்டுதிட்டாந்தமாகயம
படரெனுந்திமிரமணுகாக்
கதியுண்டுஞானமாங்கதிருண்டுசதிருண்டு
காயசித்திகளுமுண்டு
கறையுண்டகண்டர்பாலம்மைநின்றருளிற்
கருத்தொன்றுமுண்டாகுமே

ணதியுண்டகடலெனச்சமயத்தையுண்டபர
ஞானவானந்தவெளியே
நாதாந்தரூபமேவேதாந்தமோனமே
நானெனுமகந்தைதீர்த்தென்
மதியுண்டமதியானமதிவதனவல்லியே
மதுசூதனன்றங்கையே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (க)

தெட்டிலேவலியமடமாதர்வாய்வெட்டிலே
சிற்றிடையிலேநடையிலே
சேலொத்தவிழியிலேபாலொத்தமொழியிலே
சிறுபிறைநுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலேயவர்கட்டுபெட்டிலேபுனைகந்த
பொடியிலேயடியிலேமேற்
பூரித்தமுலையிலேநிற்கின்றநிலையிலே
புந்திதனைநுழையவிட்டு
நெட்டிலேயலையாமலறிவிலேபொறையிலே
நின்னடியர்கூட்டத்திலே
நிலைபெற்றவன்பிலேமலைவற்றமெய்ஞ்ஞான
ஞேயத்திலேயுனிருதாண்
மட்டிலேமனதுசெலநினதருளுமருள்வையோ
வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (உ)

பூதமுதலாகவேநாதபரியந்தமும்
    பொய்யென்றெனேக்காட்டியென்
போதத்தினடுவாகியடியீறுமில்லாத
    போதபூரணவெளிக்கு
ளேதுமறநில்லென்றுபாயமாவைத்துநினே
    வெல்லாஞ்செய்வல்லசித்தா
மின்பவுருவைத்தந்தவன்னேயேநின்னேயே
    யெளியேன்மறந்துய்வனே
வேதமுதலானநல்லாகமத்தன்மையை
    விளக்குமுட்கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின்மகிமையைக்கேளாதசெவிடர்க்கும்
    வீறுவாதம்புகலும்வாய்
வாதநோயாளர்க்குமெட்டாதமுக்கணுடை
    மாமருந்துக்கமிர்தமே
வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலே
    வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௩)

மிடியிட்டவாழ்க்கையாலுப்பிட்டகல்லெனவு
    மெய்யெலாமுள்ளுடைந்து
வீறிட்டசெல்வர்தந்தலேவாயில்வாசமாய்
    வேதனேகளுறவேதனுந்
துடியிட்டவெவ்வினேயையேவினன்பாவிநான்
    றொடரிட்டதொழில்களெல்லாந்
துண்டிட்டசாண்கும்பியின்பொருட்டாயதுன்
    றொண்டர்பணிசெய்வதென்றோ

வடியிட்டசெந்தமிழி னருமையிட்டாரூரி
லரிவையோர்பரவைவாயி
லம்மட்டுமெடியிட்டு நடைநடந்தருளடிக
ளடியீதுமுடியீதென
வடியிட்டமறைபேசு பச்சிளங்கிள்ளையே
வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (ச)

பூரணிபுராதனி சுமங்கலைசுதந்தரி
புராந்தகித்ரியம்பகியெழிற்
புங்கவிவிளங்குசிவ சங்கரிசகஸ்ரதள
புட்பமிசைவீற்றிருக்கு
நாரணிமனாதீத நாயகிகுணாதீத
நாதாந்தசத்தியென்றுன்
னாமமேயுச்சரித் திடுமடியர்நாமமே
நானுச்சரிக்கவசமோ
வாரணிசடைக்கடவு ளாரணியெனப்புகழ
வகிலாண்டகோடியீன்ற
வன்னையேபின்னையுங் கன்னியெனமறைபேசு
மானந்தரூபமயிலே
வாரணியுமிருகொங்கை மாதர்மகிழ்கங்கைபுகழ்
வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (ரு)

பாகமோபெறவுனைப் பாடவறியேன்மல
　　பரிபாகம்வரவுமனதிற்
பண்புமோசற்றுமிலை நியமமோசெய்திடப்
　　பாவியேன்பாபரூப
தேகமோதிடமில்லை ஞானமோகனவிலுஞ்
　　சிந்தியேன்பேரின்பமோ
சேரவென்றாற்கள்ள மனதுமோமெத்தவுஞ்
　　சிந்திக்குதென்செய்குவேன்
மோகமோமதமோ குரோதமோலோபமோ
　　முற்றுமாற்சரியமோதான்
முறியிட்டெனைக்கொள்ளு நிதியமோதேடவெ
　　ணின் மூசுவரிவண்டுபோல
மாகமோடவும்வல்ல னெனையாளவல்லையோ
　　வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
　　வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௬)

தூளேறுதூசிபோல் வினையேறுமெய்யெனுந்
　　தொக்கினுட்சிக்கினாளுஞ்
சுழலேறுகாற்றினிடை யழலேறுபஞ்செனச்
　　சூறையிட்டறிவையெல்லா
நாளேறநாளேற வார்த்திகமெனுங்கூற்றி
　　னட்பேறவுள்ளுடைந்து
நயனங்களற்றதோ ரேரேறுபோலவே
　　நானிலந்தனிலலையவோ

வேளேறுதந்தியைக் கனதந்தியுடன்வென்று
விரையேறுமாலைசூடி
விண்ணேறுமேகங்கள் வெற்பேறிமறைவுற
வெருட்டியகருங்கூந்தலாய்
வாளேறுகண்ணியே விடையேறுமெம்பிரான்
மனதுக்கிசைந்தமயிலே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (எ)

பூதமொடுபழகிவள ரிந்திரியமாம்பேய்கள்
புந்திமுதலானபேய்கள்
போராடுகோபாதி ராக்ஷசப்பேய்களென்
போதத்தையூடழித்து
வேதனைவளர்த்திடச் சதுர்வேதவஞ்சன்
விதித்தானிவல்லலெல்லாம்
வீழும்படிக்குனது மௌனமந்த்ராதிக்ய
வித்தையைவியந்தருள்வையோ
நாதவடிவாகிய மஹாமந்த்ரரூபியே
நாதாந்தவெட்டவெளியே
நற்சமயமானபயிர் தழையவருமேகமே
ஞானவானந்தமயிலே
வாதமிடுபரசமயம் யாவுக்குமுணர்வரிய
மகிமைபெறுபெரியபொருளே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (அ)

அகிலாண்டநாயகி.

சந்தவிருத்தம்.

வட்டமிட்டொளிர்பிராணவாயுவெனு
 நிகளமோடுகமனஞ்செயு
மனமெனும்பெரியமத்தயானையையெம்
 வசமடக்கிடின்முமண்டலத்
திட்டமுற்றவளராஜயோகமிவன்
 யோகமென்றறிஞர்புகழவே
யேழையேனுலகினீடுவாழ்வனினி
 யிங்கிதற்குமனுமானமோ
பட்டவர்த்தனர்பராவுசக்ரதர
 பாக்யமானசுகயோகமும்
பாரகாவியகவித்வநான்மறை
 பராயணஞ்செய்மதியூகமு
மட்டசித்தியுநலன்பருக்கருள
 விருதுகட்டியபொன்னமே
அண்டகோடிபுகழ்காவைவாழுமகி
 லாண்டநாயகியெனம்மையே. (௧)

பெரியநாயகி விருத்தம்.

காற்றைப்பிடித்துமட்கரகத்தடைத்தபடி
 கன்மப்புனற்குளுறுங்
கடைகெட்டநவவாயில்பெற்றபசுமட்கலக்
 காயத்துளேயிருத்திச்

சோற்றைச்சுமத்திநீபந்தித்துவைக்கத்
துருத்திக்குண்மதுவென்னவே
துள்ளித்துடித்தென்னபேறுபெற்றேனருட்
டோயநீபாய்ச்சல்செய்து
நாற்றைப்பதித்தனெஞானமாம்பயிரதனை
நாட்டிப்புலப்பட்டியு
நமனுஞைதீப்பூடுமெணுகாமன்முன்னின்று
நாடுசிவயோகமான
பேற்றைப்பகுந்தருளியெனையாளவல்லையோ
பெரியவகிலாண்டகோடி
பெற்றநாயகிபெரியகபிலைமாநகர்மருவு
பெரியநாயகியம்மையே. (க)

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
சகமனைத்து மௌனியரு டழைத்த போதே
யிந்திரசா லங்கனவு கான னீரா [னே.
யிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்

என்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்ட கால
மியாதிருந்தென் னைவைபோயென் னென்னை
நீங்கா, வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை
வாரி யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்
லாய். (உ)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை
யறியாத சிறியேனு னதனுன் முத்திக், கரைசே
ரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங் கைப்
பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன்.()

கண்டேனிங் கென்னையுமென் றனையு நீங்காக்
கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்
டேன், விண்டேனென் றெனைப்புறம்பாத் தள்ள
வேண்டாம் விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் விய
ப்பா லன்றோ. (ச)

ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்
குயிரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டா வின்
பத், தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி சேர்த்
தனையேற் குறைவாமோ செகவி லாசம். (ரு)

செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதறா வண்
ணஞ் சேர்த்தணுவில் வைப்பையணுத் திரளை
யெல்லா, மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச்செய்
யும் வல்லவா நீநினைந்த வாறே யெல்லாம். (சா)

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சக்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக், கல்
லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட் கனி
யேநெக் குருகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ. ()

பெற்றவட்கே.

பெற்றவட்கேதெரியுமந்தவருத்தம்பிள்ளை
பெருப்பேதையறிவாளோபேரானந்த
முற்றவர்க்கேகண்ணீர்கம்பலையுண்டாகு
முருதவரேகன்னெஞ்சமுடையராவார். (க)

ஆவாவென்றழுதுதொழுங்கையராகி
யப்பனேயானந்தவடிகளேநீ
வாவாவென்றவர்க்கருளுங்கருணையெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க்கிரங்குவதெவ்வாறுநீயே. (உ)

நீயேயிங்கெளியேற்குந்தாகமோக
நினைவூடேநின்றுணர்த்திநிகழ்த்தலாலே
பேயேற்குந்தனக்கெனவோரன்புமுண்டோ
பெம்மானேயின்னமன்புபெருகப்பாராய். ()

பாராயோவென்றுயரமெல்லாமையா
பகருமுன்னேதெரியாதோபாவியேன்முன்
வாராயோவின்னமொருகாலாணலு
மலர்க்காலென்சென்னிமிசைவைத்திடாயோ.

வைத்திடுங்காலைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பில் வைத்தணைத்துக் கொண்டுகையால் வளைத்துக் கட்டிச், சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக் கொண்டு தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வதென்றோ. (ரு)

சேராமற்சிற்றினத்தைப்பிரித்தெந்நாளுந்
 திருவடிப்பேரினத்துடனேசேராவண்ண
மாராகநானலேந்தேனரசேநீதா
 னறிந்திருந்துமாயையிலேனழுந்தவைத்தாய்.

வைத்தபொருளுடலாவிமூன்றுநின்கை
 வசமெனவேயான்கொடுக்கவாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்
 யோ சிறியேற்கிங் குளவுரையாய் திகையா
 வண்ணம். (எ)

திகையாதோவெந்நாளும்பேரானந்தத்
 தெள்ளமுதமுதவாமற்றிவலேகாட்டி
வகையாகவலக்கழித்தாயுண்டுடுத்து
 வாழ்ந்தேனுனிரண்டுகொன்மாடுபோலே. (அ)

மாடுமக்கள்சிற்றிடையார்செம்பொனுடை
 வைத்தகனதனமேமேடைமாடகூடம்
வீடுமென்பாற்றொடர்ச்சியோவிடைவிடாமன்
 மிக்ககதிவீடன்றோவிளங்கல்வேண்டும். (கூ)

விளங்கவெனக்குள்ளுள்ளேவிளங்காநின்ற
 வேதகமேபோதகமேவிமலவாழ்வே
களங்கரகிதப்பொருளேயென்னைநீங்காக்
 கண்ணுதலேநாதாந்தக்காட்சிப்பேறே. (க0)

நாதமேநாதாந்தவெளியேசுத்த
 ஞாதுருவேஞானமேஞேயமேநல்

வேதமேவேதமுடிவானமோன
வித்தேயிங்கென்னையினிவிட்டிடாதே. (௧௧)

கல்லாலின்.

கல்லாலி னீழறனி லொருநால் வர்க்குங், கட வுணீ யுணர்த்துவதுங் கைக்காட் டென்றாற், சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை, துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபே யன்றோ. (௧)

அன்றோவாமோவெனவுஞ்சமயகோடி
யத்தனையும்வெவ்வேறாயரற்றநேரே
நின்றாயேநினைப்பெறுமாறெவ்வாறங்கே, நின்ன
ருள்கொண்டறிவதல்லானெறிவேறுண்டோ.

நெறிபார்க்கினின்னையன்றியகிலம்வேறே
நிலநீர்தீக்கால்வானுநீயலாத
குறியாதுமில்லையென்றால்யாங்கள்வேறே
கோதையொருகூறுடையாய்கூறாய்கூறாய். ()

கூறாயவைம்பூதச்சுமையைத்தாங்கிக் [னே
குணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின் பின்
மாறாதகவலையுடன்சுழலவென்னை
வைத்தனையேபரமேநின்மகிமைநன்றே. (௪)

நன்றெனவுந்தீதெனவுமெனக்கிங்குண்டோ
நானாகிநீயிருந்தநியாயஞ்சற்றே

யின்றெனக்குவெளியானாலெல்லாம்வல்ல
விறைவாநின்னடியருடனிருந்துவாழ்வேன்.

வாழ்வெனவுந்தாழ்வெனவுமிரண்டாப்பேசும்
வையகத்தார்கற்பனையாமயக்கமான
பாழ்வலையைக்கிழித்துதறிச்செயல்போய்வாழப்
பரமேநின்னானந்தப்பார்வையெங்கே. (௬)

எங்கேயெங்கேயருளென்றெமையிரந்தா
னேழையிவனெனவுமெண்ணியிச்சைகூரு
மங்கேயெங்கேயெளிவந்தென்னையாண்ட
வாரமுதேயுனைக்காண்பானலந்துபோனேன்.

போனநாட்கிரங்குவதேதொழிலாவிங்ஙன்
பொருந்துநாளத்தனையும்போக்கினேனென்
ஞானநாயகனேநின்மோனஞான
நாட்டமுற்றுவாழ்ந்திருக்குநாளெந்நாளோ. ( )

நாட்பட்டகமலமென்னவிதயமேவு
நறுந்தேனேதுன்மார்க்கநாரிமார்கண்
வாட்பட்டகாயமிந்தக்காயமென்றோ
வன்கூற்றுமுயிர்பிடிக்கவருமந்நீதி. (௯)

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண் ணெங்கே, நித்தியரா மவர்களெங்கே நெறிதப் பாத, சாதியெங்கே யொழுக்கமெங்கே யாங்க ளெங்கே, தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்ப தானால். (௧௦)

ஆனாலும்யானெனதிங்கற்றவெல்லை
யதுபோதுமதுகதிதானல்லவென்று
போனாலும்யான்போவனல்லான்மோனப்
புண்ணியனேவேறுமொருபொருளைநாடேன்.

பொருளேநின்பூரணமேலிட்டகாலம், போக்
குவர வுண்டோதற் போத முண்டோ, விருடா
னுண் டோவல்லால் வெளிதா னுண்டோ, வின்
பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங் குண்டோ.

உண்டோநீபடைத்தவுயிர்த்திரளிலென்போ
லொருபாவிதேகாதியுலகம்பொய்யாக்
கண்டேயுமெள்ளளவுத்துறவுமின்றிக்
காசினிக்குளலைந்தவரார்காட்டாய்தேவே. ()

தேவரெலாந்தொழச்சிவந்தசெந்தாண்முக்கட்
செங்கரும்பேமொழிக்குமொழிதித்திப்பாக
மூவர்சொலுந்தமிழ்கேட்குந்திருச்செவிக்கே
மூடனேன்புலம்பியசொன்முற்றுமோதான்.

முற்றுமோவெனக்கினியானந்தவாழ்வு
மூதறிவுக்கினியாய்நின்முளரித்தாளிற்
பற்றுமோசற்றுமில்லையையோவையோ
பாவிபடுங்கட்கலக்கம்பார்த்திலாயோ. (கரு)

பார்த்தனவெல்லாமழியுமதனாற்சுட்டிப்
பாராதேபார்த்திருக்கப்பரமேமோன
மூர்த்திவடிவாயுணர்த்துங்கைக்காட்டுண்மை
முற்றியெனதல்லல்வினைமுடிவதென்றோ. ()

என்றுனை நீயன்றுளம்யாமென்பதென்னை
யிதுநிற்கவெல்லாந்தாமில்லையென்றே [ம்
பொன்றிடச்செய்வல்லவனீயெமைப்படைக்கு
பொற்புடையாயென்னினதுபொருந்திடாதே.

பொருந்துசகமனைத்தினையும்பொய்பொய்யென்
புகன்றபடிமெய்யென்றேபோதரூபத் [று
திருந்தபடியென்றிருப்பதன்றேயன்றே
வெம்பெருமான்யான்கவலையெய்தாக்காலம்.

காலமேகாலமொருமூன்றுங்காட்டுங்
காரணமேகாரணகாரியங்களில்லாக்
கோலமேயெனைவாவாவென்றுகூவிக், குறைவற
நின்னருள்கொடுத்தாற்குறைவோசொல்லாய்.

சொல்லாயதகுதியெல்லாங்கடந்துநின்ற
சொரூபானந்தச்சுடரேதொண்டனேனைக்
கல்லாகப்படைத்தாலுமெத்தநன்றே
கரணமுடனுறவுகலக்கமாட்டேன். (உ0)

கலங்காதநெஞ்சுடையஞானதீரர்
கடவுளுனைக்காணவேகாயமாதி
புலங்காணார்நானொருவன்ஞானம்பேசிப்
பொய்க்கூடுகாத்ததென்னபுதுமைகண்டாய்.

கண்டிலையோயான்படும்பாடெல்லாமூன்று
கண்ணிருந்துந்தெரியாதோகசிந்துள்ளன்பார்

தொண்டரடித் தொண்டனன்றே கருணை நீங்
காச், சுத்தபரி பூரணமாஞ் சோதி நாதா. ()

சோதியா யிருட்பிழம்பைச் சூறை யாடுந்,
தூவெளியே யெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெந்
நாளும், வாதியா நின்றவினைப் பகையை வெ
ன்ற, வாழ்வேயிங் குனைப்பிரிந்து மயங்கு கின்
றேன். (உ௬)

மயக்குறுமென் மனமணுகாப் பாதைகாட்டி,
வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வே நானெ
ன், செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே யெ
ன்று, செங்கைகுவிப் பேனல்லாற் செயல்வே
றில்லை. (உ௭)

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கி
ன், விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட் டல்
லான், மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின் மோன,
வாரிதியி னதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா. ()

அம்மாவீ ததிசயந்தா னன்றே வன்றே,
வகண்டநிலை யாக்கியென்னை யறிவாம் வண்ண
ஞ், சும்மாவே யிருக்கவைத்தா யையா வாங்கே,
சுகமயமா யிருப்பதல்லாற் சொல்வா னென்னே.

என்னேநான் பிறந்துழல வந்த வாறிங், கென்க்
கெனவோர் செயலிலையே யேழை யேன்பான்,

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த்தோன்
றவொரு, வார்த்தைசொல்ல வந்த மனுவே பரா
பரமே. (கஉ)

வானந்த மண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப்
பார்க்கவெனக், கானந்தந் தந்த வரசே பராபர
மே. (கந)

அன்பைப்பெருக்கியென தாருயிரைக்காக்க
வந்த, வின்பப்பெருக்கே யிறையேபராபரமே.

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப்
பெட்டகத்துக், கானபணி யான வணியே
பராபரமே. (கரு)

ஓடு மிருநிதியு மொன்றாகக் கண்டவர்க
ளூடும் பொருளான நட்பே பராபரமே. (கசு)

சித்த நினைவுஞ் செயுஞ்செயலு நீயெனவா
ழுத்தமர்கட் கான வுறவே பராபரமே. (கஎ)

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிசய போ
ற்றியெனும், வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பரா
பரமே. (கஅ)

முத்தாந்த வீதி முளரிதொழ மன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே. (கசு)

ஈனந் தருமுடல மென்னதியா னென்பதற
வானந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே. ()

என்புருகிநெஞ்ச மிளகிக்கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய்நிற்க வலந்தேன்பராபரமே. (உக)

சுத்தவறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தினல்லாலென்
சித்தந்தெளியாதென் செய்வேன்பராபரமே. ()

மாறுவநுபூதி வாய்க்கினல்லாலென்மயக்கந்
தேறுதென்செய்வேன் சிவமேபராபரமே.(உ௩)

தாகமறிந்தின்பநிட்டை தாராயேலாகெடுவேன்
றேகம்விழுந்திடினென் செய்வேன்பராபரமே.()

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்றுகி
லேன் போற்றியென்று, செப்புவதல் லால்வே
றென் செய்வேன் பராபரமே. (உரு)

உற்றறியுமென்னறிவு முட்கருவிபோற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந்தந்திலையே யையாபராபரமே. ()

சொல்லாலடங்காச் சுகக்கடலில்வாய்மடுக்கி
னல்லாலென்றாக மறுமோபராபரமே. (உஎ)

பாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருகா
லென்கவலை, தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய்
பராபரமே. (உஅ)

ஓயாதோவென்கவலை யுள்ளேயானந்தவெள்ளம்
பாயாதோவையா பகராய்பராபரமே. (உகூ)

ஓகோவுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங்கனலில்வைத்த
பாகோமெழுகோ பகராய்பராபரமே. (௩0)

கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத் துன்னருளைப், பார்த்தவனு னென்னைமுகம் பாராய் பராபரமே. (௩௧)

கடலமுதே தேனேயென் கண்ணேகவலைப் படமுடியாதென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. ()

உள்ளமறிவா யுழப்பறிவாய்நானேழை தள்ளிவிடின்மெத்தத் தவிப்பேன்பராபரமே. ()

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போல வெனக், கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே. (௩௪)

எண்ணாத வெண்ணமெலா மெண்ணியெண் ணி யேழைநெஞ்சம், புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே. (௩௫)

ஆழித்துரும்பெனவே யங்குமிங்குமுன்னடிமை பாழிற்றிரிவதென்ன பாவம்பராபரமே. (௩௬)

கற்றவறிவா லுனைநான் கண்டவன்போற் கூத் தாடிற், குற்றமென்றென் னெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே. (௩௭)

ஐயோவுனைக்காண்பா னாசைகொண்டதத்தனை யும், பொய்யோவெளியாப் புகலாய்பராபரமே.

துன்பக்கண்ணீரிற் றுளைந்தேற்குன்னுளந்த வின்பக்கண்ணீர்வருவ தெந்நாள்பராபரமே. ()

வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்கா றுயுளாறு, நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான் பராபரமே. (சO)

பாசம்போய்நின்றவர்போற் பாராட்டியானலு
மோசம்போனேனுன் முறையோபராபரமே. ()

நன்றறியேன்றீதறியே னென்றுநின்றவனு
ரென்றறியேனனேழை யென்னேபராபரமே. ()

இன்றுபுதிதன்றே யெளியேன்படுந்துயர
மொன்றுமறியாயோ வுரையாய்பராபரமே. ()

எத்தனைதான்சன்மமெடுத் தெத்தனைநான்பட்ட
துயர், மத்தனையுநீயறிந்த தன்றோபராபரமே. ()

இந்நாட்சற்று மிரங்கிலையேற்காலன்வரு
மந்நாட்காக்கவல்லா ரார்காண்பராபரமே. ()

உற்றுற்றுநாடி யுளமருண்டபாவியைநீ
சற்றிரங்கியாளத் தகாதோபராபரமே. (சசு)

எள்ளளவுநின்னைவிட வில்லாவெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலாலென்னபலன் சாற்றுய்பராபரமே.()

பாடிப்படித்துலகிற் பாராட்டிநிற்பதற்கோ
தேடியெனையடிமை சேர்த்தாய்பராபரமே. ()

சொன்னதைச் சொல்வதல்லாற் சொல்லற வென் சொல்லிறுதிக், கென்னதைச் சொல்வே னெளியேன் பராபரமே. (சகூ)

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்ப தற்கே, யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபர மே. (ரு0)

நேசநிருவிகற்ப நிட்டையல்லாலுன்னடிமைக் காசையுண்டோநீயறியா தன்றேபராபரமே. ()

துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல் லல்கண்டா, லச்சமிக வுடையே னையா பராபர மே. (ருஉ)

கண்ணுவாரோனுமுனைக் கைகுவியாராயினந்த மண்ணுவார்நட்பை மதியேன்பராபரமே. (ருங)

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க, வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பரா பரமே. (ருச)

எத்தாற் பிழைப்பேனோ வெங்கையே நின் னருட்கே, பித்தானேன் மெத்தவுநான் பேதை பராபரமே. (ருரு)

வாயினாற்பேசா மௌனத்தைவைத்திருந்துந் தாயிலார்போனுன் றளர்ந்தேன்பராபரமே. ()

அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற்றேன் கண்ணார, வென்னகத்திற் ருய்போ லிருக்கும் பராபரமே. (ருஎ)

உற்றுநினைக் கிற்றுயர முள்ளுள்ளே செந்தீ யாய்ப், பற்றநொந்தே னென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே. (ருஅ)

பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார் சொற்கேட்டுக், கைவிடவும் வேண்டாமென் கண்ணே பராபரமே. (ருசு)

எண்ணமறிந்தே யிளைப்பறிந்தேயேழையுய்யும் வண்ணந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. ()

நாட்டாதேயென்னையொன்றி னூட்டியிதமகிதங் காட்டாதேயெல்லா நீகண்டாய்பராபரமே. ()

உன்னைநினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவு மென்னை, யன்னைவயிற் றின்னமடைக் காதே பராபரமே. (சூஉ)

பரமுனக்கென்றெண்ணும் பழக்கமேமாரு வரமெனக்குத்தந்தருளென் வாழ்வேபராபரமே.

வந்தித்துநின்னை மறவாக்கடனைச் சிந்திக்கநின்னதருள் செய்யாய்பராபரமே. ()

எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங் கவுநின், றெய்வவருட் கருணை செய்யாய் பரா பரமே. (சூரு)

வெட்டவெளிப் பேதையன்யான் வேறுகப டொன்றறியேன், சிட்டருடன்சேரனந்த தெண்டம் பராபரமே. (சுசு)

இரவுபகலற்றவிடத் தேகாந்தயோகம்
வரவுந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (சுஎ)

மால்காட்டிச்சிந்தை மயங்காமனின்றுசுகக்
கால்காட்டிவாங்காதே கண்டாய்பராபரமே. ()

எப்பொருளு நீயெனவே யெண்ணிநான் ளேன்றுத, வைப்பையழி யாநிலையா வையாய் பராபரமே. (சுகூ)

சும்மாவிருப்பதுவே சுட்டற்றபூரணமென்
றெம்மாலறிதற் கெளிதோபராபரமே. (எ0)

முன்னெடுபின் பக்க முடியடிநாப் பண்ணற நின், றன்னெடுநா னிற்பதென்றே சாற்றுய் பராபரமே. (எக)

மைவ்வண்ணந் தீர்ந்த மௌனிசொன்ன தெவ்வண்ண, மவ்வண்ண நிட்டை யருளாய் பராபரமே. (எஉ)

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ், சித்தன்றி யாங்களுண்டோ செப்பாய் பராபரமே. (எங)

ஆங்காரமற்றுன் னறிவானவன்பருக்கே
தூங்காததூக்கமது தூக்கும்பராபரமே. (எச)

சிந்தை யவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்ன
டிக்கே, வந்தவர்க்கே யின்பநிலை வாய்க்கும் பரா
பரமே. (எரு)

சொல்லாடா வூமரைப்போற் சொல்லிறந்து
நீயாகி, னல்லா லெனக்குமுத்தி யாமோ பரா
பரமே. (எசு)

பேச்சாகாமோனம் பிறவாமுளைத்தென்றற்
காச்சாச்சுமேற்பயனுண் டாமோபராபரமே. ()

கெட்டியென்றுன் னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்
தோர் பூரணமாங், தொட்டிலுக்குட் சேய்போற்
றுயின்றூர் பராபரமே. (எஅ)

காட்டவருளிருக்கக் காணுதிருண்மலத்து
நாட்டமெனக்குவர னன்றேபராபரமே. (எகூ)

எத்தன்மைக்குற்ற மியற்றிடினுந்தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மைநின்னருளு மன்றேபராபரமே. ()

எத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னுலே யின்ப
முண்டோ,, சித்துருவே யின்பச் சிவமே பரா
பரமே. (அக)

மண்ணொடுவிண் காட்டி மறைந்துமறை யாவ
ருளைக், கண்ணொடுகண்ணுகவென்று காண்பேன்
பராபரமே. (அஉ)

பஞ்சரித்துநின்னைப் பலகாலிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனும்பொருட்டே யன்றோபராபரமே.

எங்கெங்கேபார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிரா
யங்கங்கிருப்பதுநீ யன்றோபராபரமே. (அச)

அனைத்துமாய்நின்றாயே யான்வேறோநின்னை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. ()

நின்போதத்தாலே நினைப்புமறப்புமென்றா
லென்போதமெங்கே யியம்பாய்பராபரமே. ()

ஒன்றைநினைந்தொன்றைமறந் தோடுமனமெல்லாநீ, யென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராபரமே. (அஎ)

கொழுந்தில்வயிரமெனக் கோதறவுள்ளன்பி
லழுந்துமவர்க்கேசுகமுண் டாகும்பராபரமே. ()

பற்றும்பயிர்க்குப் படர்கொழுந்துபோற்பருவம், பெற்றவர்க்கேநின்னருடான் பேரும்பராபரமே. (அகூ)

யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான, தாகியரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே. (கூ0)

அல்லும்பகலு மறிவாகிநின்றவர்க்கே
சொல்லும்பொருளுஞ் சுமைகாண்பராபரமே.()

எச்சிலென்றுபூவை யிகழ்ந்தோர்க்குனைப்போற்றப், பச்சிலையுங்கிள்ளப் படுமோபராபரமே. ()

அந்தக்கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத்துறவினுநன் றெந்தாய்பராபரமே. ()

தன்னையறிந்தாற் றலைவன்மேற்பற்றலது, பின்னையொருபற்றுமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

அன்பாற் கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்ட புண்ணியருக், குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பராபரமே. (௯௫)

தன்னையறிந்தருளே தாரகமாநிற்பதுவே
யுன்னையறிதற் குபாயம்பராபரமே. (௯௬)

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லா, மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பராபரமே. (௯௭)

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்னருளாம், விண்மூடி னெல்லாம் வெளியாம் பராபரமே. (௯௮)

நேரேநினதருளென் னெஞ்சைக்கவரினென்றும், பாரேன்சுகமும் படைப்பேன்பராபரமே.

வான்காண வேண்டின் மலையேற லொக்குமுன்னை, நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே. (௧௦௦)

வாதனைவிட்டுன்னருளின் மன்னினல்லால் வேறுமொரு, சாதனைதானுண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே. (௧0௧)

பாரகமும்விண்ணகமும் பற்றாகநிற்பதருட் டாரகத்தைப்பற்றியன்றோ சாற்றாய்பராபரமே.

விளக்குந்தகளியையும் வேறென்ஞர்நின்னைத் துளக்கமறச்சீவனென்று சொல்வார்பராபரமே.

பாராதிநீயாப் பகர்ந்தாலகமெனவு மாராயுஞ்சீவனுநீ யாங்காண்பராபரமே. (௧0௪)

பொய்யைப்பொய்யென்றறியும் போதத்துக் காதரவுன், மெய்யருளேயன்றோ விளம்பாய் பராபரமே. (௧0௫)

வருவான்வந்தேனெனல்போன் மன்னியழி யுஞ்சகத்தைத், தெரிவாகவில்லையென்ற தீரம் பராபரமே. (௧0௬)

மாயாசகமில்லையேன் மற்றெனக்கோர்பற்றுமில்லை நீயேநானென்றுவந்து நிற்பேன்பராபரமே. ()

வானாதிநீயெனவே வைத்தமறையென்னையுநீ தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே. ()

வெள்ளக்கருணைமத வேழமாநின்னருட்கென் கள்ளக்கருத்தே கவளம்பராபரமே. (௧0௯)

வண்டாய்த் துவண்டு மௌன மலரணைமேற், கொண்டார்க்கோ வின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே. (௧௧0)

மாயைமுதலாம்வினைநீ மன்னுயிர்நீமன்னுயிர் தேர்ந், தாயுமறிவானதுநீ யன்றோபராபரமே. ()

என்னறிவும்யானுமென தென்பதுவுமாமிவைக ணின்னவையேயன்றோ நிகழ்த்தாய்பராபரமே.

பாரறியாதண்டப் பரப்பறியாதுன்பெருமை யாரறிவார்நானோ வறிவேன்பராபரமே. (௧௧௩)

அண்டமனைத்திலுமா யப்பாலுக்கப்பாலுங், கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே. (௧௧௪)

ஒப்புயர்வொன்றின்றி யொலிபுகாமோனவட்டக், கப்பலுக்காம்வான்பொருணீ கண்டாய்பராபரமே. (௧௧௫)

என்போலெளியவரு மெங்கெங்கும்பார்த்தாலு முன்போல்வலியவரு முண்டோபராபரமே. ()

பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின் செயலே, யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே. (௧௧௭)

ஒன்றேபலவே யுருவேயருவேயோ வென்றேயழைப்பதுன்னை யென்றோபராபரமே.

செப்புவதெல் லாஞ்செபநான் சிந்திப்ப தெல்லாநின், ஞெப்பிறியானமென வோர்ந்தேன் பராபரமே. (கககூ)

ஆரிருந்தென்னூர்போயென் னூரமுதாநின்னருளின், சீரிருந்தாலுய்வேன் சிவமேபராபரமே.

வஞ்சநமன்வாதனைக்கும் வன்பிறவிவேதனைக்கு மஞ்சியுனையடைந்தே னையாபராபரமே. (கஉக)

எந்தப்படியுன் னிதயமிருந்ததெமக் கந்தப்படிவருவ தன்றேபராபரமே. (கஉஉ)

எந்தெந்தநாளு மெனைப்பிரியாதென்னுயிராய்ச் சிந்தைகுடிகொண்டவருட் டேவேபராபரமே.

அஞ்சலஞ்சலென்றடிமைக் கப்போதைக் கப்போதே, நெஞ்சி லுணர்த்து நிறைவே பராபரமே. (கஉச)

என்னையுன்றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை யான்கொடுத்துப், பின்னையுன்னுற் பெற்றநலம் பேசேன் பராபரமே. (கஉரு)

வாய்பேசா வூமையென வைக்கவென்றோ நீமௌனத், தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே. (கஉசா)

தன்னைத்தந்தென்னைத் தடுத்தாண்டநின்கருணைக், கென்னைக்கொண்டென்னபல னெந்தாய் பராபரமே. (கஉஎ)

மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்டபாட்டை யுன்னிப், பார்க்கினன்பர்க்கென்ன பயங்காண்பராபரமே. (கஉஅ)

சுட்டியுணராமற் றுரியநிலையாய்வெளியில்
விட்டநின்னையானோ வியப்பேன்பராபரமே. ()

சூதொன்றுமின்றியென்னைச் சும்மாவிருக்கவைத்தா, யீதொன்றும்போதாதோ வின்பம்பராபரமே. (கநூ0)

வாயொன்றும்பேசா மௌனியாய்வந்தாண்ட, தேயொன்றும்போதாதோ வின்பம்பராபரமே. (கநூக)

என்றுமிருந்தபடிக் கென்னையெனக்களித்த
தொன்றும்போதாதோ வுரையாய்பராபரமே.()

எண்டிசைகீழ்மேலான வெல்லாம்பெருவெளியாக், கண்டவிடத்தென்னையுநான் கண்டேன்பராபரமே. (கநூநூ)

பித்தனையேதும்மறியாப் பேதையனையாண்டவனைக், கெத்தனைதான்றெண்ட மிடுவேன்பராபரமே. (கநூச)

தாயர்கர்ப்பத்தூடனமுந் தண்ணீருந்தருளு
நேயவனையாரே நினையார்பராபரமே. (கநூரு)

விரிந்தமனமொடுங்கும் வேளையினுகைப்
பரந்தவருள்வாழி பதியேபராபரமே. (கநூசு)

சிந்தனைபோய்நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மாமழையை, வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே. (கருஎ)

தந்தேனேயோர்வசனந் தந்தபடிக்கின்பமுமாய் வந்தேனேயென்றனைநீ வாழிபராபரமே. ()

மண்ணும்விண்ணும்வந்து வணங்காவோநின் னருளைக், கண்ணுறவுட்கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே. (கருகூ)

என்றுங்கருணைபெற்ற யின்பத்தபோதனர் சொல், சென்றசென்றதிக்கனைத்துஞ் செல்லும் பராபரமே. (கசo)

ஆடுவதும்பாடுவது மானந்தமாகநின்னைத் தேடுவதுநின்னடியார் செய்கைபராபரமே. ()

பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாய்ப் பெற்றவர்கட், கெங்கெழுந்தென் ஞாயி றியம் பாய் பராபரமே. (கசஉ)

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற் பதுவே, சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பரா பரமே. (கசங)

உண்டுடுத்துப்பூண்டிங் குலகத்தார்போற்றிரி யுந், தொண்டர்விளையாட்டே சுகங்காண்பரா பரமே. (கசச)

கங்குல்பகலற்றதிருக் காட்சியர்கள்கண்டவழி
யெங்குமொருவழியே யெந்தாய்பராபரமே. ()

காயநிலையல்லவென்று காண்பாருறங்குவரோ
தூயவருட்பற்றுத் தொடர்வார்பராபரமே. ()

அப்புமுப்பும் போன்ற வயிக்யபரா னந்தர் தமக், கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே. (கசஎ)

சித்தந்தெளிந்து சிவமானோரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமையான குடிநான்பராபரமே. (கசஅ)

தம்முயிர்போலெவ்வுயிருந் தானென்றுதண் ணருள்கூர், செம்மையருக்கேவலென்று செய் வேன்பராபரமே. (கசகூ)

விண்ணுக்கும்விண்ணாகி மேவுமுனக்கியான் பூசை, பண்ணிநிற்குமாறு பகராய்பராபரமே. ()

நெஞ்சகமேகோயி னினைவேசுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர்பூசைகொள்ள வாராய்பராபரமே. ()

கெட்டவழியாணவப்பேய் கீழாகமேலான
சிட்டருனைப்பூசை செய்வார்பராபரமே. ()

கால்பிடித்துமூலக் கனலைமதிமண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற்றேகம் விழுமோபராபரமே. ()

பஞ்சசுத்திசெய்துநின்னைப் பாவித்துப்பூசை
செய்தால், விஞ்சியஞானம் விளங்கும்பராபர
மே. (கருச)

அன்பர்பணிசெய்யவெனை யாளாக்கிவிட்டுவிட்
டா, லின்பநிலைதானேவந் தெய்தும்பராபரமே.

மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாற்றொடங்கினர்க்
கோர், வார்த்தைசொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்
பராபரமே. (கருரு)

விரும்புஞ்சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானநான்கு
மரும்புமலர்காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே.()

தானந்தவந்தருமஞ் சந்தமுஞ்செய்வர்சிவ
ஞானந்தனையணைய நல்லோர்பராபரமே. ()

சொன்னத்தைச்சொல்லித் துடிக்கின்றவாண
வப்பேய்க், கின்னல்வருவதெந்நா ளெந்தாய்ப
ராபரமே. (கருகூ)

இன்றோவிருவினைவந் தேறியதுநானென்றோ
வன்றேவிளைந்ததன்றோ வாற்றேன்பராபரமே.

எண்ணமுந்தானின்னைவிட வில்லையென்றால்
யான்முனமே, பண்ணவினையேது பகராய்பரா
பரமே. (கசுக)

என்னையின்னதென்றறியா வேழைக்குமாகெ
டுவேன், முன்னைவினைகூடன் முறையோபரா
பரமே. (கசுஉ)

அறியாநான்செய்வினையை யையாநீகூட்டுங்
குறியேதெனக்குளவு கூறாய்பராபரமே. (க௬௩)

என்னைக்கெடுக்க விசைந்தவிருவினைநோய்
தன்னைக்கெடுக்கத் தகாதோபராபரமே. (க௬௪)

வல்லமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
னில்லையெனினெங்கே யிருக்கும்பராபரமே. ()

மூக்குணத்தாலெல்லா முளைக்கப்பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தைநல்கியதா ரெந்தாய்பராபரமே. ()

ஆற்றப்படாதுதுன்ப மையவென்னாலென்மனது
தேற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே.

பூராயமாய்மனதைப் போக்கவறியாமலையோ
யாராயலைந்தே னரசேபராபரமே. (க௬அ)

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலு, மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன்பராபரமே. (க௬௯)

வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பாழ்த்தமன, மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பராபரமே. (க௭0)

சூதாடுவார்போற் றுவண்டுதுவண்டுமனம்
வாதாடினென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க் குரங்காய்க், கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டாய் பராபரமே. (கஎ௨)

வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த்திருந்தாற், சிந்தையிதமகிதஞ் சேரும் பராபரமே. (கஎ௩)

ஏறுமயிர்ப்பாலமுணர் விந்தவிடயங்கணெருப் பாறெனவுநன்கு வறிந்தேன்பராபரமே. (கஎ௪)

பொறிவழியேயேழை பொறியாயுழல்வதுநின் னறிவின்விதித்தவிதி யாமோபராபரமே.(கஎ௫)

பாசசாலங்க ளெல்லாம் பற்றுவிட ஞானவைவாள், வீசுநா ளெந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே.

எந்தவுடலேனு மெடுத்தவுடனல்லதென்று சிந்தைசெயவந்ததிறஞ் செப்பாய்பராபரமே. ()

பொய்யெல்லா மொன்றாப் பொருந்திவைத்த பொய்யுடலே, மெய்யென்றான் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே. (கஎ௮)

மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பி யையோ, நின்னைமறக்கை நெறியோ பராபரமே.

நித்தியமொன் றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடற், கித்தனைதான் றுன்பமுண்டோ வென்னே பராபரமே. (க௮0)

தேகமிறு மென்றுசடர் தேம்புவதென் னித்திரையி, னூகமறிந் தாற்பயந்தா னுண்டோ பராபரமே. (க௮க)

ஏதைச்சுமையா வெடுப்பாரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின்யாதுபின்னே செல்லும்பராபரமே.

தோற்பாவைநாலாட் சுமையாகுஞ்சீவனென்றிங், கார்ப்பாலெடுத்ததெவ ராலேபராபரமே.

ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பிநம்பி நாளுமென்றன், காலத்தைப் போக்கியென்ன கண்டேன் பராபரமே. (க௮சு)

பொய்யுலகவாழ்க்கைப் புலேச்சேரிவாதனேநின்
மெய்யருளின்மூழ்கின் விடுங்காண்பராபரமே.()

நூலேணிவிண்ணேற நூற்குப்பருத்திவைப்பார்
போலேகருவிநன்னூற் போதம்பராபரமே. ()

சின்னஞ்சிறியார்கள் செய்தமணற்சோற்றையொக்கு, மன்னுங்கலேஞானமார்க்கம்பராபரமே.

வாசகஞானத்தால் வருமோசுகம்பாழ்த்த
பூசலென்றுபோமோ புகலாய்பராபரமே. ()

கேட்டதையேசொல்லுங் கிளிபோலநின்னருளி
ஞட்டமின்றிவாய்பேச னன்றேபராபரமே. ()

வெளியாயருளில் விரவுமன்பர்தேக
மொளியாய்ப்பிறங்கியது முண்டோபராபரமே.

காலமொருமூன்றுங் கருத்திலுணர்ந்தாலுமதை
ஞாலந்தனக்குரையார் நல்லோர்பராபரமே. ()

கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற், றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே. (கக௯௨)

இல்லாதகாரியத்தை யிச்சித்துச்சிந்தைவழிச்
செல்லாமைநல்லோர் திறங்காண்பராபரமே. ()

ஏதுவந்து மேதொழிந்து மென்னதியா னென்னுர்கள், போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே. (கக௯௪)

ஆயிரஞ்சொன்னாலு மறியாதவஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடுகூடிற் பிழைகாண் பராபரமே. ()

மாயமயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றைநாடுவரோ
நேயவருணிலையி னிற்பார் பராபரமே. (கக௯௬)

நித்திரையிற் செத்தபிண நேருமுடற் கிச்சைவையாச், சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே. (கக௯எ)

எந்நெஞ்சமேனு மிரங்குமேநின்னருட்குக்
கன்னெஞ்சருமுளரோ காட்டாய்பராபரமே. ()

மந்தவறி வாகியின்பம் வாயா திருந்தலைந்தாற், சிந்தைமயங் காதோவென் செய்வேன் பராபரமே. (கக௯௯)

தேடினேன் றிக்கனைத்துந் தெண்டனிட்டேன் சிந்தைநைந்து, வாடினே னென்மயக்க மாற்றாய் பராபரமே. (உ00)

மடிமையெனு மொன்றை மறுத்தன்றோ வென்னை, யடிமைகொளல் வேண்டு மரசே பராபரமே. (உ0க)

காலர்பயந்தீரவின்பக் காற்கபயமென்றெழுந்த மாலைவளர்த்தனையே வாழிபராபரமே. (உ0உ)

நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கே நின்றழியப், பார்ப்பதல்லால் வேறுமொன்றைப் பாரேன் பராபரமே. (உ0ங)

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாய்க் கரையப், பார்க்குமிட மெல்லாமென் பார்வை பராபரமே. (உ0ச)

ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னெங்கு முனைத், தேடியோய் கின்றேனென் செய்வேன் பராபரமே. (உ0ரு)

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கு, நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே. ()

ஆனந்தமானநின்னை யன்றியொன்றையுன்னுத மோனந்தமியேற்கு முத்திபராபரமே. (உ0எ)

ஏதுக்கு முன்னைவிட வில்லையென்று லென் கருத்தைச், சோதிக்க வேண்டாநான் சொன் னேன் பராபரமே. (உ0அ)

முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்தி பெற்றோ, ரத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெங் தாய் பராபரமே. (உ0கூ)

நீயன்றிநானுர் நினைவாரென்னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச்சூலுமுண்டோ சாற்றாய்பராபரமே.

அங்கமேநின்வடிவ மானசுகர்கூப்பிடநீ
யெங்குமேனேனென்ற தென்னேபராபரமே. ()

கொள்ளைவெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண் டுசுழித் தார்த்திழுத்தாற், கள்ளமனக் கப்பலெங் கே காணும் பராபரமே. (உகஉ)

எக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ் சம்மதஞ்சொல், வக்கணையா லின்பம் வருமோ பராபரமே. (உக௩)

கல்லெறியப் பாசி கலைந்துநன்னீர் காணுநல் லோர், சொல்லுணரின் ஞானம்வந்து தோன் றும் பராபரமே. (உகச)

நின்னையுணர்ந்தோர்கடமை நிந்தித்தபேயறிஞ ரென்னகதிபெறுவா ரெந்தாய் பராபரமே. ()

என்னதியா னென்னலற்ரே ரெங்கிருந்து பார்க்கினுநின், சன்னிதியா நீபெரிய சாமி பராபரமே. (உகசு)

சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக், காற்றைப் பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே. (உகஎ)

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளுறவாய்க், கள்ளமின்றி யன்பாய்க் களிப்பேன் பராபரமே. (உகஅ)

அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வதல்லாற், ருெடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன் பராபரமே. (உகக)

உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப் பேசிலையோ, துள்ளியிளங் கன்ருய்த் துடிப்பேன் பராபரமே. (உஉ0)

எல்லாருமின்புற் றிருக்கநினைப்பதுவே
யல்லாமல்வேருென் றறியேன்பராபரமே. ()

முன்னுண் மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவ மீட்டுதல்போ, லிந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சை பராபரமே. (உஉஉ)

கன்மமென்பதெல்லாங் கரிசறவேமெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலைசார்ந்தவன்பர் தன்மைபராபரமே. ()

கண்டுயிலாதென்னறிவின் கண்ணூடேகாட்சி பெற, மண்டியபேரொளிநீ வாழிபராபரமே. ()

நானெனதன்மையென்று நாடாமனுடவின்ப வானுகிநின்றனீ வாழிபராபரமே. (உஉரு)

ஆகத்தூடணுவணுவா யண்டமெல்லாந்தானாய் மகத்தாகிநின்றனீ வாழிபராபரமே. (உஉசு)

காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென் கண்ணே, வாரம்வைத்துக் காத்தனீ வாழி பராபரமே. (உஉஎ)

புரந்தோர்தந் தேசமென்பார் பூமியைப் போ ராடி, யிரந்தோருந் தம்மதென்பா ரென்னே பராபரமே. (உஉஅ)

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு வாழியருள், வார்த்தை யென்றும் வாழியன்பர் வாழி பராபரமே. (உஉசூ)

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற் செல்லும்படிக்கருணீ செய்தாய்பராபரமே. ()

இற்றைவரைக் குள்ளாக வெண்ணரிய சித்தி முத்தி, பெற்றவர்களெத்தனைபேர் பேசாய் பரா பரமே. (உ௩க)

காடுககருநிசா னட்டியபாளயமு மீடுசெயுமோமுடிவி லெந்தாய்பராபரமே. ()

தேடுந்திரவியமுஞ் சேர்ந்தமணிப்பெட்டக முங், கூடவருந்துணேயோ கூறாய்பராபரமே. ()

தேடாத தேட்டினரே செங்கைத் துலாக் கோல்போல், வாடாச் சமனிலேயில் வாழ்வார் பராபரமே. (உ௩௪)

நீராய்க்கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்துநின்றேனேப் பாராதநென்னே பகராய்பராபரமே. (உ௩௫)

உள்ளபொருளாவி யுடன்மூன்றுமன்றேதான் கொள்ளேகொண்டநீயென் குறைதீர்பராபரமே.

ஆழ்ந்தாயே யிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் தீர்ந் தருளால், வாழ்ந்தாயே யென்றனேநீ வாழி பரா பரமே. (உ௩௭)

தாராவருளேயெல்லாந் தந்தெனேயுநின்னருளில் வாராயோவென்றனேநீ வாழிபராபரமே. ()

ஆசையுன்மீதல்லா லருளறிய வேறுமொன் றிற், பாசம்வையே னின்கருணேப் பாங்காற் பரா பரமே. (உ௩௯)

ஆதியந்த நீகுருவா யாண்டதல்லா னின்னே யன்றிப், போதனேயு முண்டோ புகலாய் பரா பரமே. (உ௪0)

தானுகவந்து தடுத்தாண்டெனேயின்ப வானுகச்செய்தவின்ப வானேபராபரமே. ()

பற்றற்றிருக்குநெறி பற்றிற்கடன்மலையுஞ்
சுற்றநினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே. ()

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச்சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே. ()

சத்தாகிநின்றோர் சடங்களிலிங்கமென
வைத்தாருமுண்டேயென் வாழ்வேபராபரமே.

சித்தநிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தாருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வயங்கும்பராபரமே. ()

ஆதிகாலத்திலெனை யாண்டனையே யிப்பானீ, போதியெனி னெங்கேநான் போவேன் பராபரமே. (உ௪௬)

நாவழுத்துஞ் சொன்மலரோ நாளுதிக்கும் பொன்மலரோ, தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே. (உ௪௭)

கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டா, யின்னமுதா யென்னு ளிருந்தாய் பராபரமே. (உ௪௮)

சிற்பரமேதற்பரமே தெய்வச்சுருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. (உ௪௯)

அறிவிப்பானீயென்றா லைம்புலங்கடந்தந்
நெறிநிற்பார்யாரே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. ()

அந்தக்கரணமெனு மாகாதபேய்களெனை
வந்துபிடித்தாட்ட வழக்கோபராபரமே. (உருக)

ஐவரொடுங்கூடாம லந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவறிவே சிவமேபராபரமே. (உருஉ)

அருளாகிநின்றசுக மாகாமலையோ
விருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. (உருங)

அன்பரெல்லா மின்ப மருந்திடவும் யானொ
ருவன், றுன்புறுத னன்றோநீ சொல்லாய் பரா
பரமே. (உருச)

சந்ததமுநின்கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தையறியேனுன் சித்தம்பராபரமே. (உருரு)

நானு னெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னை
விட்டுப், போனாலு முன்னைவிட்டுப் போகேன்
பராபரமே. (உருசு)

இக்காயம்பொய்யென்றோ ரீட்டத்துனக்கபயம்
புக்காதாருண்டோ புகலாய்பராபரமே. (உருஎ)

தானாதல்பூரணமே சாருமிடமுண்டுயிரும்
வானாதியுமொழுங்காய் மன்னும்பராபரமே. ()

உன்னுமனங்கர்ப்பூர வுண்டைபோலேகரைய
மின்னுமானந்த விளக்கேபராபரமே. (உருகூ)

காட்பட்டலைந்த நடுக்கமெல்லாந்தீரவுனக்
காட்பட்டுந்துன்பமெனக் காமோபராபரமே. ()

பாவிபடுங்கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங்காதிருந்
தா, லாவிக்குறுதுணையா ரையாபராபரமே. ()

நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்
தாம, லென்னிறைவே பாவித்தே னென்னே
பராபரமே. (உ௬உ)

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்கல் வேண்டு
மல்லா, லென்னைப் புறம்விடுத லென்னே பரா
பரமே. (உ௬௩)

மாறுத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா னின்
செவியி, லேறுத வாறே தியம்பாய் பராபரமே.

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ்
செய்யவந்த, வஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன்
பராபரமே. (உ௬௫)

கன்னங்கரியநிறக் காமாதிராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக்காகவைத்த தென்னேபராபரமே.

சித்திநெறிகேட்டல் செகமயக்கஞ்சன்மமற
முத்திநெறிகேட்டன் முறைகாண்பராபரமே. ()

சிந்தைசிதையச் சிதையாதவானந்த
மெந்தவகையாலே வந்தெய்தும்பராபரமே. ()

கூர்த்தவறிவாலறியக் கூடாதெனக்குரவன்
றேர்த்தபடிதானே திரிந்தேன்பராபரமே. ()

பத்தருந்தும் பரமசுகம்யானருந்த
வெத்தனைநாள்செல்லு மியம்பாய்பராபரமே. ()

தீரத்திறைற்றுறவு சேராமலிவ்வுலகிற்
பாரத்தனம்பேசல் பண்போபராபரமே.(உஎக)

இந்த வெளியினையுண் டேப்பமிடப் பேரறிவாத், தந்தவெளிக் கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன் பராபரமே. (உஎஉ)

உணர்த்துமுனைநாடா துணர்ந்தவையேநாடி, யிணக்குறுமென் னேழைமைதா னென்னே பராபரமே. (உஎஙு)

உண்டுபோலின்று முலகைத்திரமெனவுட்
கொண்டுநான்பெற்றபலன் கூறாய்பராபரமே. ()

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே, கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே. (உஎ௫)

சித்தமவுனஞ் செயல்வாக்கெலாமவுனஞ்
சுத்தமவுனமென்பாற் றேன்றிற்பராபரமே. ()

எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்தனைக்கும், கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே. (உஎஎ)

எனக்கினியாருன்போலு மில்லையென்றல்யாலு, முனக்கினியானகா வுளவேன்பராபரமே. ()

அண்டபிண்டங்காணே னகமும்புறமுமொன் ருக், கண்டவென்னைநீகலந்த காலம்பராபரமே.

எத்தனையோ கோடி யெடுத்தெடுத்துச் சொன்னாலுஞ், சித்த மிரங்கிலையென் செய்வேன் பராபரமே. (உ௮0)

அன்றந்த நால்வருக்கு மற்புதமா நீயுரைத்த, தொன்றந்த வார்த்தையெனக் குண்டோ பராபரமே. (உ௮க)

அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென் றும்முனையே, செப்புவது முன்னிலையின் சீர்காண் பராபரமே. (உ௮உ)

கட்டுங்கனமுமந்தக் காலர்வரும்போதெதிர்த்து வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய்பராபரமே. ()

பேசாதமோனநிலை பெற்றன்றோநின்னருளாம் வாசாமகோசரந்தான் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கற்றாலுங்கேட்டாலுங் காயமழியாதசித்தி பெற்றாலுமின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

கண்டவடிவெல்லாங் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ, லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்றோ பராபரமே. (உ௮௫)

தன்செயலா லொன்றுமிலை தானென்று ஞன்பாவி, நின்செயலாய் நில்லா நினைவேன் பராபரமே. (உ௮எ)

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட் டாலன்
றே, மலைவிலக்கா னின்னருடான் வாய்க்கும்
பராபரமே. (உஅஅ)

தன்னையறியா துசகந் தானாயிருந்துவிட்டா
லுன்னையறியவரு ளுண்டோபராபரமே. ()

ஒன்றிரண்டென் றன்று வுணர்வுகொடுத்
துன்னாபடி, யென்றுமென்னை வையா யிறையே
பராபரமே. (உகூ0)

கருதுமடியார்களுளங் காணவெளியாகுந்
துரியநிறைவான சுகமேபராபரமே. (உகூக)

பொய்குவித்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து
திக்கனைத்துங், கைகுவித்து நிற்பதெந்தக் காலம்
பராபரமே. (உகூஉ)

அத்துவிதமான வழிக்கவனுபவமே
சுத்தநிலைவந்நிலையார் சொல்வார்பராபரமே. ()

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயை
யினோர்க், கெத்தனைபோ தித்துமென்று மெய்ந்
தாய் பராபரமே. (உகூச)

பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னே
நின்னருளைக், காட்டத் தகாதோவென் கண்ணே
பராபரமே. (உகூரு)

சொல்லிப்பதர்களைந்து சொன்முடிவுகாணுதார்
நெல்லிற்பதர்போல நிற்பார்பராபரமே. (உ௯௬)

அழுக்காற்ருனெஞ்ச மழுங்கியபுன்மாக்க
ளிழுக்காற்ருலின்பநல மெய்தார்பராபரமே. ()

தேகாதிபொய்யெனவே தேர்ந்தவுபசாந்தரு
க்கு, மோகாதியுண்டோ மொழியாய்பராபரமே.

சாதனையெல் லாமவிழத் தற்போதங் காட்டா
தோர், போதனைநீ நல்குவதெப் போதோ பரா
பரமே. (உ௯௯)

ஒன்றுமறியாவிருளா முள்ளம்படைத்தவெனக்
கென்றுகதிவருவ தெந்தாய் பராபரமே. (௩00)

சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமா யூற்
றூறிப், புந்திக்கு ணின்றவருட் பொற்பே பரா
பரமே. (௩0௧)

என்றுமடைந்தோர்கட் கிரங்கார்குறிப்பனைத்
துங், கன்றையுதைகாலி கதைகாண்பராபரமே.

குற்றங்குறையைக் குணமேலிடவருளே
யுற்றவரேயாவிக் குறவாம்பராபரமே. (௩0௩)

ஓருரையால் வாய்க்குமுண்மைக் கோரனந்த
நூல்கோடிப், பேருரையாற் பேசிலென்ன பே
ரும் பராபரமே. (௩0௪)

சொல்லுஞ்சமயநெறிச் சுற்றுக்குளேசுழலு
மல்லலொழிவதென்றைக் கையாபராபரமே. ()

பிடித்ததையேஸ்தாபிக்கும் பேராணவத்தை
யடித்துத்துரத்தவல்லா ரார்காண்பராபரமே. ()

நேசத்தானின்னை நினைக்குநினைவுடையார்
ஆசைக்கடலி லழுந்தார்பராபரமே. (௩0எ)

கள்ளாது கட்டுணவுங் காரியமோ நானொரு சொல், கொள்ளாத தோஷமன்றோ கூறாய்பராபரமே. (௩0அ)

சென்றவிடமெல்லாந் திருவருளேதாரகமா
நின்றவர்க்கேயானந்த நிட்டைபராபரமே. ()

நீட்சிகுறுகலில்லா நித்யசுகாரம்பசக
சாக்ஷியாமுன்னைவந்து சார்ந்தேன்பராபரமே. ()

வானுதித்துவமாய் மன்னிநின்றகாரணநீ
நானுகிநிற்பதெந்த நாளோபராபரமே. (௩கக)

காட்டத்திலங்கி கடையவந்தாலென்னவுன்னும்
நாட்டத்தினூடுவந்த நட்பேபராபரமே. (௩கஉ)

நித்திரையாய்த் தானே நினைவயர்ந்தா னித்த நித்தம், செத்தபிழைப் பானதெங்கள் செய்கை பராபரமே. (௩க௩)

இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்றுமனம், துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே. (௩கசு)

பொய்யகலமெய்யான போதநிலைகண்டோர்க் கோ, ரையமிலையையமிலை யையாபராபரமே. ()

மந்திரத்தையுன்னி மயங்காதெனக்கினியோர்
தந்திரத்தைவைக்கத் தகாதோபராபரமே. ()

விண்கருணைபூத்ததென மேவியுயிர்க்குயிராய்த்
தண்கருணைதோன்றவரு டாய்நீபராபரமே. ()

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்று
னின்மயமாயெல்லா நிகழும்பராபரமே. (௩கஅ)

ஏங்கியிடையுநெஞ்ச வேழையைநீவாவென்றே
பாங்குபெறச்செய்வதுன்மேற் பாரம்பராபரமே.

ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவத்தைப், பூண்டதென்ன கன்மம் புகலாய் பராபரமே. (௩உ0)

எங்கணுநீயென்று லிருந்தபடியெய்தாம
லெங்குமிங்குமென்றலைய லாமோபராபரமே. ()

கற்குமதுவுண்டு களித்ததல்லானின்னருளி
னிற்குமதுதந்ததுண்டோ நீதான்பராபரமே. ()

அண்டபகிரண்ட மறியாதநின்வடிவைக்
கண்டவரைக்கண்டாற் கதியாம்பராபரமே. ()

கலக்கமுறநெஞ்சைக் கலக்கித்திரும்பத்
துலக்குபவனீயலையோ சொல்லாய்பராபரமே.()

சிந்தையு மென்போலச் செயலற் றடங்கிவிட்டால், வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே (கஉரு)

பந்தமெலாந்தீரப் பரஞ்சோதிநீகுருவாய்
வந்தவடிவை மறவேன்பராபரமே. (கஉசா)

தானந்தமான சகசநிருவிகற்ப
வானந்தநிட்டையருளையாபராபரமே. (கஉஎ)

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்த மாக வொரு, சொல்லையென்பால் வைத்ததையென் சொல்வேன் பராபரமே. (கஉஅ)

சிந்தைமயக்கமறச் சின்மயமாய்நின்றவுனைத்
தந்தவுனக்கென்னையுநான் றந்தேன்பராபரமே.()

மைகாட்டுமாயை மயக்கமறநீகுருவாய்க்
கைகாட்டவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ()

மால்வைத்த சிந்தை மயக்கறவென் சென்னியிசைக், கால்வைக்க வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே. (ககக)

மண்ணுணமாயையெல்லா மாண்டுவெளியாக விரு, கண்ணாரவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே.

மண்ணீர்மையாலே மயங்காதுன்கையாலென்
கண்ணீர் துடைக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே.

உள்ள துணரா வுணர்விலிமா பாவியென்
றோ, மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழ விட்டாய்
பராபரமே. (௬௬௪)

எல்லாநினதுசெய லென்றெண்ணுமெண்ணமுநீ
யல்லாலெனக்குளதோ வையாபராபரமே. ()

பந்தமயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தேனென்றுளறு
மிந்தமயக்க மெனக்கேன்பராபரமே. (௬௬௬)

காட்சியெல்லாங் கண்ணைவிடக் கண்டதுண்
டோ யாதினுக்கு, மாட்சியுனதருளே யன்றோ
பராபரமே. (௬௬௭)

எட்டுத்திசையுமொன்று யின்பமாய்நின்றவுன்னை
விட்டுப்பிரியவிடம் வேறோபராபரமே.(௬௬௮)

பிறியாதுயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமறவோங்குஞ்
செறிவேயறிவே சிவமேபராபரமே. (௬௬௯)

ஏதேதுசொன்னாலு மெள்ளளவுநீயிரங்காச்
சூதேதெனக்குளவு சொல்லாய்பராபரமே. ()

கற்பனையாப் பாடுகின்றேன் கண்ணீருங் கம்
பலையும், சொப்பனத்துங் காணேனென் சொல்
வேன் பராபரமே. (௬௭௧)

வன்பொன்றுநீங்கா மனதிறப்பமாருப்பே
ரன்பொன்றும்போதுமெனக் கையாபராபரமே.

ஏதுந்தெரியா வெளியேனைவாவெனநின்
பேதநிலைகாட்டிற் பொருதோபராபரமே. ()

ஓராமலெல்லா மொழிந்தேற்குன்றெய்வவரு
டாராதிருக்கத் தகுமோபராபரமே. (௩சச)

மோனந்தருஞான மூட்டியெனக்குவட்டா
வானந்தவாழ்க்கை யருளாய்பராபரமே. (௩சரு)

வாடுமுகங்கண் டென்னை வாடாமலேகாத்த
நீடுங்கருணை நிறைவேபராபரமே. (௩சசு)

புந்தியினு னின்னடியைப் போற்றுகின்ற மெய்யடியார், சிந்தை யிறப்போநின் றியானம் பராபரமே. (௩சஎ)

உனக்குவமையாக்கருணை யுள்ளவரும்வன்மைக்
கெனக்குவமையானவரு மில்லைபராபரமே. ()

தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து, நயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே. (௩சகூ)

வாயாற் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப். பேயானேற் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே. (௩ருo)

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச்செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார்போதந் தெரித்தார்பராபரமே. ()

இன்பநிருவிகற்ப மின்றேதாவன்றெனிலோ
துன்பம்பொறுப்பரிது சொன்னேன்பராபரமே.

கற்குநிலைகற்றாற் கருவியவிழாதருளாய்
நிற்குநிலைகற்பதுவே நீதம்பராபரமே. (௧௫௧)

காச்சச்சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோனின்மல
மாய்ப், பேச்சற்றவரே பிறவார்பராபரமே. ()

பற்றொழிந்து சிந்தைப் பதைப்பொழிந்து தா
னேதா, னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய்
பராபரமே. (௧௫௫)

உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க்கல் லாலின
மும், குருவழிநின் றார்க்குமுண்டோ கூறாய்
பராபரமே. (௧௫௬)

தேகம்யாதேனுமொரு சித்திபெறச்சீவன்முத்தி
யாகுநெறிநல்லநெறி யையாபராபரமே. (௧௫௭)

உலகநெறிபோற்சடல மோயவுயிர்முத்தி
யிலகுமெனல்பந்த வியல்போபராபரமே ()

பரமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான் மற்
றெவர்க்குந், திரமேது மில்லையென்றுத் தேர்ந்
தேன் பராபரமே. (௧௫௯)

தேடுவேனின்னருளைத் தேடுமுன்னேயெய்தி னட, மாடுவேனுனந்த மாவேன்பராபரமே. ()

உள்ளங்குழைய வுடல்குழையவுள்ளிருந்த
கள்ளங்குழையவென்று காண்பேன்பராபரமே.

பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளி னெல்லாம், வெட்ட வெளியாக விளங்கும் பராபரமே. (௩௬௨)

பார்க்கினனுப் போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தை மாளிலென்னை, யார்க்குச் சரியிடலா மையா பராபரமே. (௩௬௩)

பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோ வன் பர்தங்க, ணீட்டுக்கல் லாங்குறுகி நின்ருய் பராபரமே (௩௬௪)

முத்தாந்தவித்தே முளைக்குநிலமாயெழுந்த
சித்தாந்தமார்க்கச் சிறப்பேபராபரமே. (௩௬௫)

உன்னுவெளியா யறங்காதபேருணர்வா
யென்னுளிக்குள்ளே யிருந்தாய்பராபரமே. ()

தத்துவமெல்லாமகன்ற தன்மையர்க்குச்சின் மயமா, நித்தமுத்தசத்த நிறைவேபராபரமே. ()

உள்ளக்கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளேயானந்த
வெள்ளமலர்கருணை வேணடுப்பராபரமே. ()

என்னைப்புரப்பதரு ளின்கடனுமென்கடனு
நின்னிற்பணியறவே நிற்கைபராபரமே.(௧௬௯)

தானேயானன்னிலையைத் தந்தவருளானந்த
வானேமனாதீத வாழ்வேபராபரமே. (௧௭௦)

மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்
னிறைவைக், கண்ணாரக் கண்டு களித்தேன்
பராபரமே. (௧௭௧)

அறியாமையீதென் றறிவித்தவன்றேதான்
பிறியாவருணிலையும் பெற்றேன்பராபரமே. ()

ஈதெனவுநன்றெனவுந் தேர்ந்துநான்றோர்ந்தபடி
யேதுநடக்கவொட்டா தென்னேபராபரமே. ()

கண்டவறிவகண்டா காரமெனமெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கேமுத்தி கொடுப்பாய்பராபரமே

ஈறுகவல்வினைநா னென்னுமலின்பசுகம்
பேறும்படிக்கடிமை பெற்றேன்பராபரமே. ()

பெற்றாரனுபூதி பேசாதமோனநிலை
கற்றாருனைப்பிரியார் கண்டாய்பராபரமே. ()

நீயேநா னென்று நினைப்புமறப்புமறத்
தாயேயனையவரு டந்தாய்பராபரமே. (௧௭௭)

சஞ்சலமற் றெல்லாநீ தானென் றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங் கொள்ளா யரசேபராபரமே (௧௭௮)

பூதமுதனூதவரை பொய்யென்றமெய்யரெல்லாங், காதலித்தவின்பக் கடலேபராபரமே. ()

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால் வெவ்வேருய்ப், போக்குடைய வார்த்தை யொருந்தேன் பராபரமே. (கூ௯0)

வன்மையின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க் காசெடுவேன், றன்மையொன்றுந் தோயாத் தடையோ பராபரமே. (கூ௯க)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழி செங்கோல், வைத்தவாகள்வாழிகுரு வாழி பராபரமே. (கூ௯உ)

கல்லாதே ஞானுலுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார், சொல்லாதே நின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே. (கூ௯கூ)

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுகங்கொடுத்த, நல்லுரைசகே கொத்தடிமை நான்சாண் பராபரமே. (கூ௯ச)

முத்திக்குவித்தான மோனக்கரும்புவழி
இத்தித்திடவிளைந்த தேனேபராபரமே. ()

நித்திரையும் பாழ்த்த நினைவுமற்றுநிற்பதுவோ
சுத்தவருணிலைசொல்லாய்பராபரமே. ()

மண்ணுமறிகடலு மற்றுளவுமெல்லாமுன்
கண்ணிலிருக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே. ()

பூட்டிவைத்துவஞ்சப் பொறிவழியேயென்றனை
னீ,யாட்டுகின்றதேதோ வறியேன்பராபரமே.

பொய்யுணர்வாயிந்தப் புழுக்கூட்டைக்காத்
திருந்தே, யுய்யும்வகையு முளதேபராபரமே. ()

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுடனாதி யளவாமலென்னறிவிற்
சுந்தரவான்சோதி துலங்குமோபைங்கிளியே. ()

அகமேவு மண்ணலுக்கென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லிச், சுகமான நீபோய்ச் சுகங்கொடுவா
பைங்கிளியே. (உ)

ஆவிக்குளாவியெனு மற்புதனார்சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குக்கிட்டுமோ சொலலாய்நீபைங்கிளியே.

ஆருமறியாமலெனை யந்தரங்கமாகவந்து
சேரும்படியிறைக்குச் செப்பிவாபைங்கிளியே.

ஆறனகண்ணீர்க்கென் னங்கபங்கமானதையுங்
கூறாததென்னோ குதலைமொழிப்பைங்கிளியே.

இன்பருள வாடையழுக் கேறுமெமக் கண்
ணலசுத்த, வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ
பைங்கிளியே. (௬)

உன்னுமை லொன்றிரண்டென் றேராமல் விட்டுநெறி, சொன்னான் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. (எ)

ஊருமிலார்பேருமிலா ருற்றார்பெற்றாருடனே யாருமிலாரென்னை யறிவாரோபைங்கிளியே. ()

ஊரைப்பா ராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார், சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே. (கூ)

என்றுவிடியு மிறைவாவோவென்றென்று நின்றநிலை யெல்லா நிகழ்த்தாய்நீபைங்கிளியே. ()

எந்த மட லூடு மெழுதா விறைவடிவைச், சிந்தைமட லாவெழுதிச் சேர்ப்பேனே பைங்கிளியே. (கக)

கண்ணுண்மணி போலின்பங் காட்டி யெனைப்பிரிந்த, திண்ணியரு மின்னம்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளியே. (கஉ)

ஏடார் மலர்சூடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம், வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. (கங)

கல்லேன் மலரேன் கனிந்தவன்பே பூசையென்ற, நல்லோர் பொல்லாவெனையு நாடுவரோ பைங்கிளியே. (கச)

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே, விண்டபெரு மானையுநான் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (கரு)

காணாதகாட்சி கருத்துவந்துகாணாமல்
வீணாள்கழித்து மெலிவேனோபைங்கிளியே. ()

காந்தமிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்ன வருள், வேந்த னெமையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே. (கள)

காதலால் வாடினதுங் கண்டனையே யெம் மிறைவர், போதரவா யின்பம் புசிப்பேனோ பைங்கிளியே. (கஅ)

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடிகொள், பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே. (ககூ)

கிட்டோய்நெஞ்சிற் கிளர்வார்தழுவவென்று
னெட்டோராவரவர் நேசமென்னோபைங்கிளியே.

கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினா ரென்கவலை, யாறும் படிக்கு மணைவரோ பைங்கிளியே. (உக)

சின்னஞ் சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர், தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே. (உஉ)

சிந்தைமருவித் தெளிவித்தெனையாள
வந்தகுருநாதனருள் வாய்க்குமோபைங்கிளியே.

சொல்லிறந்துநின்ற சுகரூபப்பெம்மானை
யல்லும்பகலு மனைவேனோபைங்கிளியே. ()

தற்போதத்தாலே தலைகீழதாகவைய, னற்போதவின்புவர நாட்செலுமோபைங்கிளியே. ()

தன்னை யறியுந் தருணந் தனிற்றலைவ, ரென்னையணை யாதவண்ண மெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே. (உ௬)

தாங்கரிய மையலெல்லாந் தந்தெனைவிட்டின்னருளாம், பாங்கியைச்சேர்ந் தாரிறைக்குப் பண்போசொல் பைங்கிளியே. (உ௭)

தாவியதோர் மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டே யண்ணலிடத், தோவியம்போ னிற்கினெனை யுள்குவரோ பைங்கிளியே. (உ௮)

தீராக் கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டடங் கென்னையினிப், பாரேரு தாண்டானைப் பற்றுவனோ பைங்கிளியே. (உ௯)

தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றூங்காமற் றூங்கிநிற்கும், பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே. (௩0)

தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத் தொலையாத, வெல்லையிலா வின்பமய மெய்துவனோ பைங்கிளியே. (௩௧)

நன்னெஞ்சத் தன்பரெல்லா நாதரைச்சேர்ந் தின்பணைந்தார், வன்னெஞ்சத் தாலேநான் வாழ்விழந்தேன் பைங்கிளியே. (௩௨)

நானே கருதின்வர நாடார்சும் மாவிருந்தாற், றானே யணைவரவர் தன்மையென்னோ பைங்கிளியே. (௩௩)

நீர்க்குமிழி போன்றவுட லிற்கையிலே சாசுவதஞ், சேர்க்கவறியாமற் றிகைப்பேனோ பைங்கிளியே. (௩௪).

நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார் நினைக்கின்வே றென்றணையார், வஞ்சகத்தா ரல்லரவர் மார்க்கமென்னோ பைங்கிளியே. (௩௫)

பன்முத் திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ், சின்முத்திரையரசைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே. (௩௬)

பச்சைகண்ட நாட்டிற் பறக்குமுனைப் போற்பறந்தே, னிச்சைமயல்லா மண்ணாற் கியம்பிவா பைங்கிளியே. (௩௭)

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மிறைவ, ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனுன் பைங்கிளியே. (ந௯அ)

பாராசையற்றிறையைப் பற்றறநான்பற்றிநின்ற பூராயமெல்லாம் புகன்றுவா பைங்கிளியே. ()

பேதைப்பருவத்தே பின்றொடர்ந்தென் பக்குவமுன், சோதித்த வண்ணல்வந்து தோய்வாரோ பைங்கிளியே. (௪0)

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பைங்கொடிசேர், செம்பயிரை நாடித் திசைத்தேனுன் பைங்கிளியே. (௪௧)

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனே வெம்மிறைவர், மெய்க்கூடு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே. (௪௨)

பொய்ப்பணி வேண்டேனைப் பொருட்படுத்தி யண்ணலென்பான், மெய்ப்பணியுந் தந்தாருகான் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (௪௩)

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுள வெலாமுறங்கும், கண்ணுறங்கே னெம்மிறைவர் காதலாற் பைங்கிளியே. (௪௪)

மட்டுப்படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை, வெட்டவெளி வீட்டிலண்ணன் மேவுவனோ பைங்கிளியே. (௪௫)

பாலைவளர்த்தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம், பாலை வனத்தில்விட்ட பாவமென்னே பைங்கிளியே. (சசு)

மெய்யினோய் மாற்றவுழ்த மெத்தவுண்டெம் மண்ணறந்த, மையனோய் தீர்க்க மருந்துமுண்டோ பைங்கிளியே. (சஎ)

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் வீண்சிறையாலல்ல லுற்றாய், பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கிளியே. (சஅ)

வாய்திறவா வண்ணமெனை வைத்தாண்டார்க் கென்றுயரை, நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங் காண் பைங்கிளியே. (சகூ)

வாட்டப் படாத மவுனவின்பங் கையாலே, காட்டிக் கொடுத்தானைக் காண்பேனோ பைங்கிளியே (ருO)

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனருக்கென், பேராசை யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கிளியே. (ருக)

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யாகவென்பாற், பண்ணியவிதம் மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோ பைங்கிளியே. (ருஉ)

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்ன வருட், கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனே பைங்கிளியே. (௫௩)

விண்ணூர் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாரு முற, மண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்ததென் னே பைங்கிளியே. (௫௪)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ளமெல்லாம், வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயு முண்டோ பைங்கிளியே. (௫௫)

ஆகத்தைநீக்குமுன்னே யாவித்துணைவரைநான்
மோகத்தின்வண்ணந் தழுவுவனோபைங்கிளியே.()

தானேசுபாவந் தலைப்படநின்றான்ஞான
வானனவரும் வருவாரோபைங்கிளியே. (௫எ)

கள்ளத்தலைவரவர் கைகாட்டிப்பேசாம
லுள்ளத்தில்வந்த வுபாயமென்னோபைங்கிளியே.

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

நீர்பூத்தவேணி நிலவெறிப்பமன்றாடுங்
கார்பூத்தகண்டனையான் காணுநாளெந்நாளோ.()

பொன்னாரு மன்றுண்மணிப் பூவைவிழி வண்டுசுற்று, மென்னா ரமுதினல மிச்சிப்ப தெந்நாளோ. (உ)

நீக்கிமலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலெம்மைத், தூக்கிவைக்குந் தாளைத் தொழுதிடுநா ளெந்நாளோ. (ரு)

கருமுகங்காட்டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம்வீசுந் திருமுகமேநோக்கித் திருக்கறுப்பதெந்நாளோ.

வெஞ்சே லெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக் கஞ்சினரை, யஞ்சே லெனுங்கைக் கபயமென்ப தெந்நாளோ. (௬)

ஆறுசமயத்து மதுவதுவாய்நின்றிலங்கும் வீறுபரைதிருத்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ. ()

பச்சைநிறமாய்ச்சிவந்த பாகங்கலந்துலகை யிச்சையுடனீன்றளை யாங்காண்பதெந்நாளோ.

ஆதியந்தங் காட்டா தகண்டிதமாய் நின்றுணர்த்தும், போதவடி வானடியைப் போற்றுநா ளெந்நாளோ. (அ)

கங்கை நிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தையெனும், புங்கவெண்கோட் டானைபதம் புந்திவைப்ப தெந்நாளோ. (௯)

அஞ்சுமுகங் காட்டாம லாறுமுகங் காட்டவந்த, செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ. (௧௦)

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் ருள்சேர்ந்த, வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ. (கக)

குருமரபின்வணக்கம்.

துய்ய கரமலராற் சொல்லாமற் சொன்ன வுண்மை, யையனைக்கல் லாலரசை யாமணைவ தெந்நாளோ. (க)

சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்டவல்ல, நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாய் நாமணைவ தெந்நாளோ. (உ)

எந்தைசனற்குமர ஞதியெமையாட்கொள்வான்
வந்ததவத்தினரை வாழ்த்துநாளெந்நாளோ. ()

பொய்கண்டார்காணுப் புனிதமெனுமத்துவித
மெய்கண்டநாதனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. ()

பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ. (ரு)

சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராந்தில்லைநகர்க்
கொற்றங்குடிமுதலைக் கூறுநாளெந்நாளோ. (சு)

குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிக, ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ. (எ)

நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டியெமை, யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (அ)

என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் வருமவுனி, தன்னறிவுக் குள்ளேநான் சாருநா ளெந்நாளோ. (கூ)

ஆறுளொன்றை நாடினதற் காறுமுண்டா மென்றெமக்குக், கூறுமவுனியருள் கூடுநா ளெந்நாளோ. (க0)

நில்லாமனின்றருளே நேரேபாரென்றவொரு
சொல்லான்மவுனியரு டோற்றுநாளெந்நாளோ.

வைதிகமாஞ்சைவ மவுனிமவுனத்தளித்த
மெய்திகழ்ந்தென்னல்லல் விடியுநாளெந்நாளோ.

வாக்கு மனமற்ற மவுனிமவு னத்தருளே, தாக்கவுமென் னல்லலெல்லாந் தட்டழிவ தெந்நாளோ. (கரு)

அடியார்வணக்கம்.

வெம்பந்தந்தீர்த்துலகாள் வேந்தன்றிருஞான
சம்பந்தனேயருளாற் சாருநாளெந்நாளோ. (க)

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவுழ, வாரங்கொள் செய்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந்நாளோ. (உ)

பித்தரிறை யென்றறிந்து பேதைபாற் றூத னுப்பு, வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ. (௩)

போதவூர் நாடறியப் புத்தர்தமை வாதில் வென்ற, வாதவூ ரையனன்பை வாஞ்சிப்ப தெந் நாளோ. (௪)

ஓட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்தசெல் வப், பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந் நாளோ. (௫)

கண்டதுபொய் யென்றகண்டா காரசிவ மெய் யெனவே, விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ. (௬)

சக்கரவர்த்தி தவராசயோகியெனு
மிக்கதிருமூலனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௭)

கந்தரனுபூதிபெற்றுக் கந்தரனுபூதிசொன்ன
வெந்தையருணகிரி யிருக்குநாளெந்நாளோ. (௮)

எண்ணரியசித்த ரிமையோர்முதலான
பண்ணவர்கள்பத்தரருள் பாலிப்பதெந்நாளோ.

யாக்கையைப்பழித்தல்.

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற், புக் குழலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்ப தெந் நாளோ. (௧)

நீர்க்குமிழிபூணமைத்து நின்றாலுநில்லாமெய்
பார்க்குமிடத்திதன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ.

காக்கைநரிசெந்நாய் கழுகொருநாள்கூடியுண்டு
தேக்குவிருந்தாமுடலைச் சீயென்பதெந்நாளோ.

செங்கிருமியாதி செனித்தசென்மபூமியினை
யிங்கெனுடலென்னு மிழுக்கொழிவதெந்நாளோ.

தத்துவர்தொண் ணூற்றறுவர் தாமாய்வா ழிந்நாட்டைப், பித்தனு னென்னும் பிதற்றொழிவ தெந்நாளோ. (ரு)

ஊனென்றிநாத னுணர்த்துமதைவிட்டறிவே
னென்றபாவிதலை நாணுநாளெந்நாளோ. (சு)

வேலையிலாவேதன் விதித்தவிந்த்ரசாலவுடன்
மாலைவியாபார மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (எ)

ஆழ்ந்துநினைக்கி னரோசிகமாமிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெறும்பேற்றை மதிக்குநாளெந்நாளோ

மும்மலச்சேரான முழுக்கும்பிபாகமெனு
மிம்மலகாயத்து னிகழ்ச்சிவைப்பதெந்நாளோ.

நாற்றமிகக்காட்டு நவவாயில்பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத்துருத்தி சுமையென்பதெந்நாளோ. ()

உருவிருப்ப வுள்ளேதா னூறுமலக் கேணி, பருவருப்பு வாழ்க்கையைக்கண் டஞ்சுநா ளெந்நாளோ. (கக)

மாதரைப்பழித்தல்.

மெய்வீசு நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்ச ளான் மறைத்துப், பொய்வீசும் வாயார் புலையொழிவ தெந்நாளோ. (க)

திண்ணியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டுக், கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளெந்நாளோ. (உ)

கண்டுமொழி பேசிமனங் கண்டுகொண்டு கைவிலையாக், கொண்டுவிடு மாணர்பொய்க் கூத்தொழிவ தெந்நாளோ. (௩)

காமனைவாவென்றிருண்ட கண்வலையைவீசுமின்னார், நாமமறந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ.

கண்களில்வெண்பீளை கரப்பக்கருமையிட்ட பெண்கண்மயறப்பிப் பிழைக்குநாளெந்நாளோ.

வீங்கித் தளர்ந்து விழுமுலையார் மேல்வீழ்ந்து, தூங்குமதன் சோம்பைத் துடைக்குநா ளெந்நாளோ. (சா)

கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்மாற்றம், வைச்சிருக்கு மாதர் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ. (எ)

பச்சென்றகொங்கைப் பசப்பியர்பாழானமய லச்சென்றறிந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. ()

உந்திச்சுழியா லுளத்தைச்சுழித்தகன
தந்தித்தனத்தார் தமைமறப்பதெந்நாளோ. ()

தட்டுவைத்த சேலைக் கொய்சகத்திற் சிந்தை யெல்லாங், கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ தெந்நாளோ. (௧0)

ஆழாழியென்ன வளவுபடாவஞ்சநெஞ்சப்
பாழானமாதர்மயற் பற்றொழிவதெந்நாளோ. ()

தூயபனித்திங்கள் சுடுவதெனப்பித்தேற்று
மாயமடவார் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (௧௨)

ஏழைக்குறும்புசெயு மேந்திழையார்மோகமெனும், பாழைக்கடந்து பயிராவதெந்நாளோ. ()

விண்டு மொழிகுளறி வேட்கைமது மொண்டுதருந், தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ தெந்நாளோ. (௧௪)

மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போன் மாதர், பொய்யி லின்பின் றென்று பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (௧௫)

தத்துவமுறைமை.

ஐம்பூதத்தாலே யலக்கழிந்ததோஷமற
வெம்பூதநாதனரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. (௧)

சத்தமுதலாம்புலனிற் சஞ்சரித்தகள்வரெனும்
பித்தர்பயந்தீர்ந்து பிழைக்குநாளெந்நாளோ. ()

நானும்பொறிவழியை நாடாதவண்ணமெமை
யானும்பொறியா லருள்வருவதெந்நாளோ. ()

வாக்காதி யானகன்ம மாயைதம்பால் வீண்
காலம், போக்காம லுண்மை பொருந்துநா ளெந்
நாளோ. (ச)

மன்மானவானரக்கைம் மாலையாகாம
லென்னையாளடிகளடி யெய்துநாளெந்நாளோ. (ரு)

வேட்டைப்புலப்புலையர் மேவாதவண்ணமனக்
காட்டைத்திருத்திக் கரைகாண்பதெந்நாளோ.

உந்துபிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடாதெந்தையருள்
வந்துபிறக்க மனமிறப்பதெந்நாளோ. (எ)

புத்தியெனுந் துத்திப் பொறியரவின் வாய்த்
தேரை, யொத்துவிடா தெந்தையரு ளோங்கு
நா ளெந்நாளோ. (அ)

ஆங்காரமென்னுமத யானைவாயிற்கரும்பா
யேங்காமலெ஼்தையரு ளெய்துநாளெந்நாளோ.

சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்
துரும்பாய், நித்தமலை யாதருளி னிற்குநா ளெந்
நாளோ. (க0)

வித்தியாதத்துவங்க ளேழும்வெருண்டோடச்
சுத்தபரபோதத்தைத் துய்க்குநாளெந்நாளோ.

சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்றுமோ ரைந்துவகைத், தத்துவத்தை நீக்கியருள் சாரு நா ளெந்நாளோ. (கஉ)

பொல்லாதகாமப் புலைத்தொழிலிலென்னறிவு
செல்லாமனன்னெறியிற் சேருநாளெந்நாளோ. ()

அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம்வாழா வண் ணங், குடிகெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூறொழிவ தெந்நாளோ. (கச)

ஆனபுறக்கருவி யாறுபத்துமற்றுளவும்
போனவழியுங்கூடப் புன்முளைப்பதெந்நாளோ.

அந்தகனுக்கெங்குமிரு ளானவாறுவறிவில்
வந்தவிருள்வேலை வடியுநாளெந்நாளோ. (கசு)

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொ ருந்துதல்போய், நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமல நீங்குநா ளெந்நாளோ. (கஎ)

கண்டுகண்டுந் தேறுக் கலக்கமெல்லாந் தீர் வண்ணம், பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநா ளெந்நாளோ. (கஅ)

பைங்கூழ்வினைதான் படுசாவியாகவெமக்
கெங்கோன்கிரணவெயி லெய்துநாளெந்நாளோ.

குறித்தவித மாதியாற் கூடும் வினையெல்லாம், வறுத்தவித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநா ளெந் நாளோ. (உ0)

சஞ்சிதமேயாதி சரக்கானமுச்சேறும்
வெந்தபொரியாகவருண் மேவுநாளெந்நாளோ.

தேகமுதனுன்காத் திரண்டொன்றாய்நின்றிலகு
மோகமிகுமாயை முடியுநாளெந்நாளோ. (உஉ)

சத்தமுதலாத் தனைத்திங்கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமாமாயை தொடக்கறுவதெந்நாளோ. ()

எம்மைவினையையிறையை யெம்பாற்காட்டாத
வம்மைதிரோதை யகலுநாளெந்நாளோ. (உச)

நித்திரையாய்வந்து நினைவழிக்குங்கேவலமாஞ்
சத்துருவைவெல்லுஞ் சமர்த்தறிவதெந்நாளோ.

சன்னல்பின்னலான சகலமெனுங்குப்பையிடை
முன்னவன்ஞானக்கனலை மூட்டுநாளெந்நாளோ.

மாயாவிகார மலமொழிசுத்தாவத்தை
தோயாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (உஎ)

தன்னுண்மை.

உடம்பறியு மென்னுமந்த வூழலெல்லாந் தீரத், திடம்பெறவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ. (க)

செம்மையறிவாலறிந்து தேகாதிக்குள்ளிசைந்த
வெம்மைப்புலப்படவே யாமறிவதெந்நாளோ. ()

தத்துவமாம்பாழ்த்த சடவுருவைத்தான்சுமந்த
சித்துருவாமெம்மைத் தெரிசிப்பதென்னாளோ.()

பஞ்சப்பொறியையுயி ரென்னுமந்தப்பஞ்சமறச்
செஞ்செவேயெம்மைத் தெரிசிப்பதென்னாளோ.

அந்தக்கரணமுயி ராமென்றவந்தரங்க, சிந்தைக்கணத்திலெம்மைத்தேர்ந்தறிவதென்னாளோ.()

முக்குணத்தைச் சீவனென்னு மூடத்தை விட்டருளா, லக்கணமே யெம்மை யறிந்துகொள்வதென்னாளோ. (சு)

காலையுயி ரென்னுங் கலாதிகள்சொற் கேளாமற், சீலமுட னெம்மைத் தெளிந்துகொள்வதென்னாளோ. (எ).

வான்கெடுத்துத்தேடு மதிகேடர்போலவெமை
நான்கெடுத்துத்தேடாம னன்கறிவதென்னாளோ.

அருளியல்பு.

ஊனந்தருநா டிதுநமக்குவேண்டாவென்
றூனந்தநாட்டி லவதரிப்பதென்னாளோ. (க)

பொய்க்காட்சியான புவனத்தைவிட்டருளா
மெய்க்காட்சியாம்புவனமேவுநாளெந்நாளோ. ()

ஆதியந்தங்காட்டாம லம்பரம்போலேநிறைந்த
நீதிலருட்கடலைச் சேருநாளெந்நாளோ. (ங)

எட்டுத் திசைக்கீழ்மே லெங்கும் பெருகிவ ருய், வெட்டவெளி விண்ணூற்றின் மெய்தோய்வ தெந்நாளோ. (ச)

சூதானமென்று சுருதியெல்லாமோலமிடு
மீதானமானவெற்பை மேவுநாளெந்நாளோ. ()

"வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய், வந்துபொழிகின்றமழைகாண்ப தெந்நாளோ. (சு)

சூரியர்கள் சந்திரர்க டோன்ருச் சுயஞ்சோ திப், பூரணதேயத்திற் பொருந்துநா ளெந்நா ளோ. (எ)

கன்றுமனவெப்பக் கலக்கமெலாந்தீரவருட்
டென்றல்வந்துவீசுவெளி சேருநாளெந்நாளோ.

கட்டுநமன்செங்கோல் கடாவடிக்குங்கோலாக
வெட்டவெளிப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ.

சாலக்கபாடத் தடைதீரவெம்பெருமா
னாலக்கமண்டபத்து ளோடுநாளெந்நாளோ. ()

விண்ணவன்ரு ளென்னும் விரிநிலா மண்ட பத்தில், தண்ணீரருந்தித் தளர்வொழிவ தெந் நாளோ. (கக)

வெய்யபுலிபார்த்து விழித்திருந்தவல்லலறத்
துய்யவருளிற் றுயிலுநாளெந்நாளோ. (கஉ)

வெய்யபிறவிவெயில் வெப்பமெலாம்விட்டகல
வையனடிநீழ லணையுநாளெந்நாளோ. (கஙு)

வாதைப்பிறவி வளைகடலைநீந்தவையன்
பாதப்புணையிணையைப் பற்றுநாளெந்நாளோ. ()

ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காணவெளி, ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான் பெறுவ தெந்நாளோ. (கரு)

எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தைநிறை வாம் வடிவைப், புல்லாமற் புல்லி புணருநா ளெந் நாளோ. (ககூ)

சடத்துளுயிர்போலெமக்குத் தானுயிராய்ஞான
நடத்துமுறைகண்டுபணிநாம்விடுவதெந்நாளோ.

எக்கணுமாந்துன்ப விருட்கடலைவிட்டருளாம்
மிக்ககரையேறி வெளிப்படுவதெந்நாளோ. ()

பொருளியல்பு.

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார் போன் மெய்ஞ்ஞான, மெய்விளக்கின் பின்னே போய் மெய்காண்ப தெந்நாளோ. (க)

கேடில்பசு பாசமெல்லாங் கீழ்படவுந் தானே மே, லாடுஞ் சுகப்பொருளுக் கன்புறுவ தெந்நாளோ. (உ)

ஆணவத்தைநீக்கி யறிவூடேயைவகையாக்
காணவத்தைக்கப்பாலைக் காணுநாளெந்நாளோ.

நீக்கப்பிரியா நினைக்கமறக்கக்கூடாப்
போக்குவரவற்ற பொருளணைவதெந்நாளோ. ()

அண்டருக்கு மெய்ப்பில்லைப்பா மாரமுதை யென்னகத்திற், கண்டுகொண்டு நின்று களிக்கு நா ளெந்நாளோ. (ரு)

காட்டுந் திருவருளே கண்ணாகக் கண்டுபர, வீட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ. (சு)

நானென தன்மை நழுவியேயெவ்வுயிர்க்குந்
தானெனவுண்மைதனைச் சாருநாளெந்நாளோ. ()

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால், வந்தபொரு ளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந் நாளோ. (அ)

எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா, யுள்ளவொன்றை யுள்ளபடி யோருநா ளெந்நாளோ. (கூ)

அருவுருவமெல்லா மகன்றதுவாயான
பொருளெமக்குவந்து புலப்படுவதெந்நாளோ.()

ஆரணமுங் காணு வகண்டிதா காரபரி, பூரணம்வந் தெம்மைப் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

சத்தொடுசித்தாகித் தயங்கியவானந்தபரி
சுத்தவகண்டசிவந் தோன்றுநாளெந்நாளோ. ()

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்க
மின்றித், தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநா
ளெந்நாளோ. (கரு)

அடிமுடிகாட்டாதசுத்த வம்பரமாஞ்சோதிக்
கடுவெளிவந்தென்னைக் கலக்குநாளெந்நாளோ.

ஒன்றனையுங்காட்டா வுளத்திருளைச்சூறையிட்டு
நின்றபரஞ்சோதியுட னிற்குநாளெந்நாளோ. ()

எந்தச் சமய மிசைந்துமறி வூடறிவாய், வந்த
பொரு ளேபொருளா வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

எவ்வாறிங் குற்றுணர்ந்தார் யாவரவர் தமக்
கே, யவ்வாறாய் நின்றபொருட் கன்புவைப்ப
தெந்நாளோ. (கஎ

பெண்ணாணலியெனவும் பேசாம லென்ன
வின், கண்ணூடே நின்றவொன்றைக் காணுநா
ளெந்நாளோ. (கஅ

நினைப்பு மறப்புமற நின்றபரஞ்சோதி, தனை
புலமா வென்னறிவிற் சந்திப்பதெந்நாளோ. (

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சுமூச்சில்லாத பேரின்பவெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலைகாணாம னிற்குநாளெந்நாளோ. (

சித்தந்தெளிந்தோர் தெளிவிற்றெளிவான
சுத்தசுகக்கடலுட் டோயுநாளெந்நாளோ. (உ)

சிற்றின்ப முண்டுழ் சிதையவனந் தங்கடல் போன், முற்றின்ப வெள்ளமெமை மூடுநா ளெந்நாளோ. (ரு)

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர் தமக்குச், சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்லுநா ளெந்நாளோ. (ச)

அண்டரண்ட கோடி யனைத்து முகாந்தவெள் ளந், கொண்டதெனப் பேரின்பங் கூடுநா ளெந்நாளோ. (ரு)

ஆதியந்தமில்லாத வாதியனாதியெனுஞ்
சோதியின்பத்தூடே துளையுநாளெந்நாளோ. ()

சாலோகமாதி சவுக்கியமும்விட்டநம்பான்
மேலானஞானவின்ப மேவுநாளெந்நாளோ. (எ)

தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதியெ னும், பொற்பறிந்தா னந்தம் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (அ)

உள்ளத்தினுள்ளே தா னூறுஞ்சிவானந்த
வெள்ளந்துளைந்து விடாய்தீர்வதெந்நாளோ. ()

கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனி யுமாய், மன்னுமின்ப வாரமுதை வாய்மடுப்ப தெந்நாளோ. (கo)

மண்ணூடுழன்ற மயக்கமெல்லாந்தீர்ந்திடவும்
விண்ணூடெழுந்தசுக மேவுநாளெந்நாளோ. ()

கானற்சலம்போன்ற கட்டுழலைப்பொய்தீர
வானமுதவாவி மருவுநாளெந்நாளோ. (௧௨)

தீங்கரும்பென் றாலினியா தின்றா லினிப்பன போற், பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

புண்ணியபா வங்கள் பொருந்தாமெய் யன்ப ரெல்லா, நண்ணியபே ரின்பசுக நாமணைவ தெந் நாளோ. (௧௪)

அன்புநிலைமை.

தக்கரவிகண்ட சரோருகம்போலென்னிதய
மிக்கவருள்கண்டு விகசிப்பதெந்நாளோ. (௧)

வானமுகில்கண்ட மயூரபக்ஷிபோலவையன்
ஞானநடங்கண்டு நடிக்குநாளெந்நாளோ. (௨)

சந்திரனைநாடுஞ் சகோரபக்ஷிபோல்றிவில், வந்தபரஞ்சோதியையாம் வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ.

குத்திரமெய்ப் புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம் பொன்றாட்டுஞ், சித்தனையென் கண்ணாற் றெரிசிப்ப தெந்நாளோ. (௪)

அந்தரத்தேநின்றாடு மானந்தக்கூத்தனுக்கென்
சிந்தைதிறைகொடுத்துச் சேவிப்பதெந்நாளோ.

கள்ளனிவ னென்றுமெள்ளக் கைவிடுதல் காரியமோ, வள்ளலே யென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ. (சு)

விண்ணுடர்காணு விமலாபரஞ்சோதி
யண்ணுவாவாவென் றரற்றுநாளெந்நாளோ. (எ)

ஏதேதுசெய்தாலு மென்பணிபோய்நின்பணியா, மாதேவாவென்று வருந்துநாளெந்நாளோ.

பண்டுங்கா ணேனுன் பழம்பொருளே யின்றுமுனைக், கண்டுங்கா ணேனெனவுங் கைகுவிப்பதெந்நாளோ. (கூ)

பொங்கேதமான புழுக்கமெல்லாந்தீரவின்ப
மெங்கேயெங்கேயென் றிரங்குநாளெந்நாளோ.

கடலின்மடைகண்டதுபோற் கண்ணீராறாக
வுடல்வெதும்பிமூர்ச்சித் துருகுநாளெந்நாளோ.

புலர்ந்தேன்முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்காண
வலந்தேனென்றேங்கி யழுங்குநாளெந்நாளோ.

புண்ணீர்மையாளர் புலம்புமாபோற்புலம்பிக்
கண்ணீருங்கம்பலையுங் காட்டுநாளெந்நாளோ. ()

போற்றேனென் றாலுமென்னைப் புந்திசெய்யும் வேதனைக்கிங், காற்றேனாற் றேனென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ. (கச)

பொய்முடங்கும் பூமிசில போட்டலறப் பூங்கமலன், கைமுடங்க நான்சனனக் கட்டறுவ தெந்நாளோ. (கரு)

கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள்கை கோவாம, னற்குணத்தார் கைகோத்து நான்றிரிவ தெந்நாளோ. (கசு)

துட்டனைமாமாயைச் சுழனீக்கியந்தரமே
விட்டனையோவென்று வியக்குநாளெந்நாளோ.

அன்பர்நெறி.

அத்துவாவெல்லா மடங்கச்சோதித்தபடிச்
சித்துருவாய்நின்முர் தெளிவறிவதெந்நாளோ. ()

மூச்சற்றுச் சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப், பேச்சற்ருேர் பெற்றவொன்றைப் பெற்றிடுநா ளெந்நாளோ. (உ)

கோட்டாலையான குணமிறந்தநிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலேதேடுபொருள் சேருநாளெந்நாளோ.

கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடிலா னந்த, மடுத்தோ ரடுத்தபொருட் கார்வம்வைப்ப தெந்நாளோ. (சு)

கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய்ம்மாயச், சொற்கண்டா லோடுமன்பர் தோய்வறிவ தெந்நாளே. (ரு)

மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோடவிட்ட, சித்தரொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்நாளோ. (சு)

குற்றச்சமயக் குறும்படர்ந்துதற்போத, மற்றவர்கட்கற்றபொருட் கன்புவைப்பதெந்நாளோ.

தர்க்கமிட்டுப்பாழாஞ் சமயக்குதர்க்கம்விட்டு நிற்குமவர்கண்டவழி நேர்பெறுவதெந்நாளோ.

வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்ககா லாந்தவரை, யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (கூ)

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து, கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப தெந்நாளோ. (கo)

பாக்கியங்களெல்லாம் பழுத்துமனம்பழுத்தோர் நோக்குந்திருக்கூத்தை நோக்குநாளெந்நாளோ.

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள், செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ. (கஉ)

அறிஞருரை.

இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்றதிருப் பாட்டின், பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ. (க)

அற்றவர்கட்கற்றசிவ ஞமென்றவத்துவித, மூ
ற்றுமொழிகண்டருளின் மூழ்குநாளெந்நாளோ.

தானென்னே முன்படைத்தா னென்ற தகவுரை
யை, நானென்ஞ வுண்மைபெற்று நாமுணர்வ
தெந்நாளோ. (ங)

என்னுடைய தோழனுமா யென்றதிருப் பாட்
டி, னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ
தெந்நாளோ. (ச)

ஆருடனேசேரு மறிவென்றவவ்வுரையைத்
தேரும்படிக்கருடான் சேருநாளெந்நாளோ. ()

உன்னி லுன்னுமென்ற வுறுமொழியா லென்
னிதயந், தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா
ளெந்நாளோ. (கூ)

நினேப்பறவேதானினேந்தே னென்றநிலேநாடி
யனேத்துமாமப்பொருளி லாழுநாளெந்நாளோ.

சென்றுசென்றே யணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்
தொன்ருகி, நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநா
ளெந்நாளோ. (அ)

ஆதியந்தமில்லா வரியபரஞ்சோதியென்ற
நீதிமொழிகண்டதுவாய் நிற்குநாளெந்நாளோ.

பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே
னென்ற, நெறியுடையான் சொல்லினிலே நிற்கு
நா ளெந்நாளோ. (கO)

திரையற்றநீர்போற் றெளியவெனத்தேர்ந்த
வுரைபற்றியுற்றங் கொடுங்குநாளெந்நாளோ. ()

அறியாவறிவி லவிழ்ந்தேறவென்ற
நெறியாமுரையுணர்ந்து நிற்குநாளெந்நாளோ. ()

எனக்குணீயென்று மியற்கையாப்பின்னு
முனக்குணனென்ற வுறுதிகொள்வதெந்நாளோ.

அறிவையறிவதுவே யாகும்பொருளென், றுறு
திசொன்னவுண்மையினை யோருநாளெந்நாளோ.

நிற்குநிலை.

பண்ணினிசைபோலப் பரமன்பாணின்றதிற
லெண்ணியருளாகி யிருக்குநாளெந்நாளோ. (க)

அறிவோடறியாமை யற்றறிவினூடே
குறியிலறிவுவந்து கூடுநாளெந்நாளோ. (உ)

சொல்லான்மனத்தாற் றொடராச்சம்பூரணத்தி
னில்லாநிலையாய் நிலைநிற்பதெந்நாளோ. (ந)

செங்கதிரின்முன்மதியந் தேசடங்கிநின்றிடல்
போ, லங்கணனார்தாளி லடங்குநாளெந்நாளோ.

வானூடடங்கும் வளிபோலவின்புருவாங்
கோனூடடங்குங் குறிப்பறிவதெந்நாளோ. (ரு)

செப்பரியதன்கருணைச் சிற்சுகனார்பூரணத்தி
லப்பினிடையுப்பா யணையுநாளெந்நாளோ. (சா)

தூயவறிவான சுகரூபசோதிதன்பாற்
றீயினிரும்பென்னத் திகழுநாளெந்நாளோ. ()

திதணையாக்கர்ப்பூர தீபமெனநான்கண்ட
சோதியுடனொன்றித் துரிசறுவதெந்நாளோ. ()

ஆராருங்காணுத வற்புதனார்பொற்படிக்கீழ்
நீரார்நிழல்போ னிலாவுநாளெந்நாளோ. ()

எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான்சந்நிதியில்
பட்டப்பகல்விளக்காய்ப்பண்புறுவதெந்நாளோ.

கருப்புவட்டை வாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப் போல, விருப்புவட்டா வின்புருவை மேவுநாளெந்நாளோ. (கக)

துச்சப்புலனாற் சுழலாமற்றண்ணருளா
லுச்சிக்கதிர்ப்படிக மொவ்வுநாளெந்நாளோ. ()

இம்மாநிலத்தி லிருந்தபடியேயிருந்து
சும்மாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (கங)

தானவனாந் தன்மையெய்தித் தண்டமென வண்டமெங்கு, ஞானமதயானை நடத்துநாளெந்நாளோ. (கச)

ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளதுவாய், நின்ற சமத்துநிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ. (கரு)

பாசமகலாமற் பதியிற்கலவாமன்
மாசில்சமத்துமுத்தி வாய்க்குநாளெந்நாளோ. ()

சிற்றறிவுமெள்ளச் சிதைந்தெம்மான்பேரறிவை
யுற்றறியாவண்ணமறிந் தோங்குநாளெந்நாளோ.

தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யா
மறிவென், றெந்தையுணர் வேவடிவா வெய்துநா
ளெந்நாளோ. (௧அ)

போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போ
தநிலை, நீக்கமறக்கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ.

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்
றவந்த, வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநா ளெந்
நாளோ. (உ0)

வாடாதேநாணுவாய் மாயாதேயெங்கோவை
நாடாதேநாடி நலம்பெறுவதெந்நாளோ. (உ௧)

ஆடலையே காட்டியெம தாடலொழித் தாண்
டான்பொற், றாடலைமேற் சூடித் தழைக்குநா
ளெந்நாளோ. (உஉ)

மேலொடுகீழில்லாத வித்தகனார்தம்முடனே, பா
லொடுநீர்போற்கலந்து பண்புறுவதெந்நாளோ.

அறியாதறிந்தெமையா ளண்ணலைநாமாகக்
குறியாதவண்ணங் குறிக்குநாளெந்நாளோ. ()

ஓராமன்மந்திரமு முன்றுமனம்பரனைப்
பாராமற்பார்த்துப் பழகுநாளெந்நாளோ. (உ௫)

ஊன்பற்று மென்னே டுறவுபற்றும் பூரணன்பால், வான்பற்றுங் கண்போன் மருவுநா ளெந்நாளோ. (உ௬)

ஆண்டான்மவுனி யளித்தவறிவாலறிவைத்
தூண்டாமற்றூண்டித் துலங்குநாளெந்நாளோ.

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத், தாணுவினே டத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ. (உ௮)

நிலைபிரிந்தோர்கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறிதப்பிற் கடுநரகென்றெந்நாளு
நன்மைதருஞானநெறி நாமணைவதெந்நாளோ. ()

ஞானநெறிதானே நழுவிடினுமுப்பதத்து
ளானமுத்திநல்குமென வன்புறுவதெந்நாளோ.

பன்மார்க்கமான பலவடிபட்டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங்கண்டு துலங்குநாளெந்நாளோ.

அத்துவிதமென்ற வன்னியச்சொற்கண்டுணர்ந்து, சுத்தசிவத்தைத் தொடருநாளெந்நாளோ.

கேட்டன்முதனன்காலே கேடிலாநாற்பதமும்
வாட்டமறவெமக்கு வாய்க்குநாளெந்நாளோ. ()

என்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென் ஞ்சான், சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ. (சு)

நாம்பிரம மென்று னடுவேயொன் றுண்டா மா, றேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநா ளெந் நாளோ. (எ)

முச்சகமேயாதி முழுதுமகண்டாகார
சச்சிதானந்தசிவந் தானென்பதெந்நாளோ. (அ)

எவ்வடிவும்பூரணமா மெந்தையுருவென்றிசை ந்த, வவ்வடிவுக்குள்ளே யடங்குநாளெந்நாளோ.

சிந்தித்ததெல்லாஞ் சிவபூரணமாக
வந்தித்துவாழ்த்தி வணங்குநாளெந்நாளோ. ()

தாங்கியபார்விண்ணாதி தானேஞானக்கினியா
யோங்குமியோகவுணர் வுற்றிடுநாளெந்நாளோ.

ஆசனமூர்த்தங்க ளறவகண்டாகாரசிவ
பூசைசெயவாசை பொருந்துநாளெந்நாளோ. ()

அஞ்செழுத்தினுண்மை யதுவானவப்பொருளை
நெஞ்சழுத்தியொன்றாகி நிற்குநாளெந்நாளோ.

அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன் னடிமை, யெவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ. (கச)

தேசிகர்கோனை திறன்மவுனிநந்தமக்கு
வாசிகொடுக்க மகிழுநாளெந்நாளோ. (௧௫)

குருலிங்கசங்கமமாக் கொண்டதிருமேனி,யரு
ண்மயமென்றன்புற் றருள்பெறுவதெந்நாளோ.

காண்பேனேவென்கண்ணி.

சிந்திக்குந்தோறுந் தெவிட்டாவமுதேயென்
புந்திக்குணீதான் பொருந்திடவுங்காண்பேனே.

கேவலத்தி னுன்கிடந்து கீழ்ப்படா தின்ப வருட், காவலன்பா லொன்றிக் கலந்திடவுங் காண்பேனே. (௨)

துரியங் கடந்தவொன்றே தூவெளியாய் நின்ற, பெரியநிறை வேயுனைநான் பெற்றிடவுங் காண்பேனே. (௩)

மாசற்றவன்பர்நெஞ்சே மாறுதபெட்டகமாத்
தேசுற்றமாமணிநின் றேசினையுங்காண்பேனே.

மாயாவிகார மலமகலவெந்தைபிரா
னேயானுபூதி நிலைபெறவுங்காண்பேனே. (௫)

பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொய்யெனவே, மெய்யநினை மெய்யெனவே மெய்யுடனே காண்பேனே. (௬)

வாலற்றபட்டமென மாயாமனப்படலங், கா லற்றுவீழவுமுக் கண்ணுடையாய்காண்பேனே.

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்று சுகங், கொள்ளும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனே. (அ)

காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பே கனியேயென், னோட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனே. (கூ)

தூங்காமற்றூங்கிச் சுகப்பெருமானின்னிறைவி னீங்காமனிற்கு நிலைபெறவுங்காண்பேனே. (க0)

வாதவூராளிதனை வான்கருணையால்விழுங்கும் போதவூரேறேநின்பொன்னடியுங்காண்பேனே.

சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால, நாட்டமற வெந்தைசுத்த ஞானவெளிகாண்பேனே. (கஉ)

மன்றுடும் வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக், குன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனே. (கங)

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்டா தையவிந்த, வையங் கனமயக்க மாற்றிடவுங் காண்பேனே. (கச)

தாயினுநல்ல தயாளுவே நின்னையுன்னித், தீயின்மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக் காண்பேனோ. (௧௫)

என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வேழையன்யா, னின்செயலென் றுன்னு நினைவு வரக் காண்பேனோ. (௧௬)

எள்ளத்தனையு மிரக்கமிலாவன்பாவி யுள்ளத்துமெந்தை யுலாவிடவுங்காண்பேனோ.

வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே னுகெடுவே, னெஞ்சகத்தி லையாநீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ. (௧௮)

தொல்லைப்பிறவித் துயர்கெடவுமெந்தைபிரான் மல்லற்கருணை வழங்கிடவுங்காண்பேனோ. (௧௯)

வாளாருங்கண்ணார் மயற்கடலிலாழ்ந்தேன்சற் றுளாகவெந்தை யருள்செயவுங்காண்பேனோ. ()

பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவி யையயா, வஞ்சாதே யென்றின் னருள்செயவுங் காண்பேனோ. (உ௧)

ஆடுகறங்காகி யலமந்துழன்றுமனம் வாடுமெனையையாநீ வாவெனவுங்காண்பேனோ.

சிட்டர்க்கெளிய சிவனேயோதீவினையேன் மட்டற்றவாசை மயக்கறவுங்காண்பேனோ. ()

உண்ணின் றுணர்ந்து முலப்பிலா வொன்றே
நின், றண்ணென்ற சாந்தவருள் சார்ந்திடவுங்
காண்பேனோ. (உ௪)

ஓடுங் கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வு தோன்ற
நினைக், கூடும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்
பேனோ. (உ௫)

வாக்கான் மனத்தான் மதிப்பரியாய் நின்னரு
ளை, நோக்காம னோக்கிநிற்கு நுண்ணறிவுகாண்
பேனோ. (உ௬)

இவ்வுடம்பு நீங்குமுனே யெந்தாய்கே ளின்
னருளா, மவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரிக்கக் காண்
பேனோ. (உ௭)

நித்தமா யொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குண
மாஞ், சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங்
காண்பேனோ. (உ௮)

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்
ணேயென், னுண்ணிறைந்த மாயை யொழிந்தி
டவுங் காண்பேனோ. (உ௯)

அத்தா விமலா வருளாளா வானந்த, சித்தா
வெனக்குனருள் செய்திடவுங்காண்பேனோ. ()

வீணேபிறந்திறந்து வேசற்றேனுனையறக்
காணேனிறைநின் கருணைபெறக்காண்பேனோ.

சட்டை யொத்த விவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச, நிட்டையைப்பெற் றையா நிருவிகற் பங் காண்பேனே. (௩உ)

எல்லாந் தெரியு மிறைவாவென் னல்லலெல் லாஞ், சொல்லாமு னீதான் றெருத்திரங்கக் காண்பேனே. (௩௩)

அண்ட பகிரண்ட மனைத்துமொரு படித்தாக், கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங் காண் பேனே. (௩௪)

ஊனிருந்த காய முடனிருப்ப வெங்ஙைநின் பால், வானிருந்த தென்னவுநான் வந்திருக்கக் காண்பேனே. (௩௫)

தினையத் தனையுந் தெளிவறியாப் பாவியே, னினைவிற் பரம்பொருணீ நேர்பெறவுங் காண் பேனே. (௩௬)

துன்பமெனுந் திட்டனைத்துஞ் சூறையிட வை யாவே, யின்பவெள்ளம் வந்திங் கெதிர்ப்படவுங் காண்பேனே. (௩௭)

ஆகாதோவென்கண்ணி.

கல்லாதநெஞ்சங் கரைந்துருகவெத்தொழிற் கும், வல்லாய்நின்னின்பம் வழங்கினலாகாதோ.

என்னையறிய வெனக்கறிவாய்நின்றருணின், றன்னையறிந்தின்பநலஞ் சாரவைத்தாலாகாதோ.

பொய்ம்மயமே யான புரைதீர வெந்தை யின்ப, மெய்ம்மயம்வந் தென்னை விழுங்கவைத் தா லாகாதோ. (ந)

மட்டில்லாச் சிற்சுகமாம் வாழ்வேநின் னின்ப மயம், சிட்டர்போல் யானருந்தித் தேக்கவைத் தா லாகாதோ. (ச)

அத்தாநின்பொற்ற ளடிக்கேயனுதினமும் பித்தாக்கியின்பம் பெருகவைத்தாலாகாதோ. ()

மெல்லியலார்மோக விழற்கிறைப்பேனையாநின் னெல்லையிலானந்தநல மிச்சித்தாலாகாதோ. ()

சுட்டழகா யெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டா னந்தமயக், கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகாதோ. (எ)

சோதியேநந்தாச் சுகவடிவே தூவெளியே ஆதியேநின்னை யறியவைத்தாலாகாதோ. (அ)

நேசஞ்சிறிதுமிலே னின்மலனேநின்னடிக்கே வாசஞ்செய்யவிறங்கி வாவென்றாலாகாதோ. (கூ)

என்னறிவுக் குள்ளே யிருந்ததுபோ லையா வே, நின்னறிவு ணின்னுடன்யா னிற்கவைத்தா லாகாதோ. (கO)

ஆதிப்பிரானேயென் னல்லலிருளகலச்
சோதிப்ரகாசமயந் தோன்றுவித்தாலாகாதோ.

ஆசைச்சுழற்கடலி லாழாமலேயாநின்
நேசப்புணைத்தா ணிறுத்தினலாகாதோ. (கங)

ஓயாவுள்ளன்பா யுருகிவாய்விட்டரற்றிச், சே
யாகியெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தாலாகாதோ.

ஆதியாம் வாழ்வா யகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்
சோதிநீ யென்னைத் தொழும்பனென்று லாகா
தோ. (கரு)

விண்ணூரக் கண்ட விழிபோற் பரஞ்சோதி,
கண்ணூர நின்னிறைவைக் காணவைத்தா லாகா
தோ. (ககூ)

சேராமற் சேர்ந்துநின்று சின்மயனே நின்
மயத்தைப், பாராமற் பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தா
லாகாதோ. (கஎ)

கண்ணாடிபோலவெல்லாங் காட்டுந்திருவருளே
உண்ணாடியையா வுருகவைத்தாலாகாதோ. ()

மூலவிருள் கால்வாங்க மூதறிவு தோன்ற
வருட், கோலம்வெளி யாகவெந்தை கூடுவித்தா
லாகாதோ. (கக)

சாற்றரிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி னீமு ழைக்கி, லூற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொ ன்னு லாகாதோ. (உ0)

கையுங்குவித்திரண்டு கண்ணருவிபெய்யவரு ளையநின்றுட்கீழே யடிமைநின்றுலாகாதோ. ()

இல்லையோவென்கண்ணி.

ஏதுந்தெரியா தெனைமறைத்தவல்லிருளை
நாதநீக்கவொரு ஞானவிளக்கில்லையோ. (க)

பணியற்று நின்று பதைப்பறவென் கண் ணுண், மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக் கில்லையோ. (உ)

எம்மாலறிவதற வெம்பெருமான்யாதுமின்றிச்
சும்மாவிருக்கவொரு சூத்திரந்தானில்லையோ. ()

நாய்க்குங்கடையானே னுதாநின்னின்பமயம்
வாய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தானில்லையோ.

ஊனாகநிற்கு முணர்வைமறந்தையாநீ
தானாகநிற்கவொரு தந்திரந்தானில்லையோ. (ரு)

அல்லும்பகலு மகண்டவடிவேயுனைநான், புல் லும்படியெனக்கோர் போதனைதானில்லையோ.

வேண்டாவோவென்கண்ணி.

கண்டவடி வெல்லாநின் காட்சியென்றே ஙகை குவித்துப், பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த் திரங்க வேண்டாவோ. (க)

வாதனையோடாடு மனப்பாம்புமாயவொரு
போதனைதந்தையா புலப்படுத்தவேண்டாவோ.

தன்னையறியத் தனியறிவாய்நின்றருளு, நின் னையறிந்தென்னறிவை நீங்கிநிற்கவேண்டாவோ.

அள்ளக்குறையா வகண்டிதா னந்தமெனும், வெள்ளமெனக் கையா வெளிப்படுத்த வேண் டாவோ. (ச)

அண்டனே யண்ட ரமுதேயென் னுருயிரே, தொண்டனேற் கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண் டாவோ. (ரு)

பாராதேநின்று பகையாதேசும்மாதான்
வாராயெனவும் வழிகாட்டவேண்டாவோ. (சூ)

நல்லறிவேயென்கண்ணி.

எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வு யிர்க்கு மவ்வுயிராய்க், கண்ணிறைந்த சோதி யைநாங் காணவா நல்லறிவே. (க)

சித்தானநாமென் சடத்தைநாமென்னவென்று ஞ், சத்தானவுண்மைதனைச் சாரவாநல்லறிவே.

அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனார் பொற் பறிந்து, பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன்பெறவா நல்லறிவே. (௩)

கான்றசோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத் தனையுந், தோன்ற வருள்வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே. (௪)

பலவகைக்கண்ணி.

என்னரசே கேட்டிலையோ வென்செயலோ வேதுமிலை, தன்னரசு நாடாகித் தத்துவங்கூத் தாடியதே. (௧)

பண்டொருகா னின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெந்தைநினைக், கண்டொருகாற் போற்றக் கருத் துங் கருதியதே. (௨)

வேறு.

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணுவோ காணு மென், கொண்டறிவே னெந்தைநினைக் கூடுங் குறிப்பினையே. (௩)

கல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே யென்னள வோ, பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தந்தான் சொல்லாயோ. (௪)

தப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவுண்மை, செப்பியது மல்லாலென் சென்னியது தொட்டனையே. (ரு)

வேறு.

மாசான நெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றோ வாய்திறந்து, பேசாமவுனம் பெருமான் படைத்ததுவே. (சா)

கற்பதெல்லாங் கற்றேமுக் கண்ணுடையாய் நின்பணியாய், நிற்பதுகற் றன்றோ நிருவிகற்பமாவதுவே. (எ)

முன்னளவில்கன்ம முயன்றானிவனென்றோ வென்னளவிலெந்தா யிரங்காதிருந்ததுவே. (அ)

வேறு.

நெஞ்சம்வே றாகி நினைக்கூட வெண்ணுகின்ற, வஞ்சகனுக் கின்பமெந்தாய் வாய்க்குமாறெவ்வாறே. (கூ)

வேறு.

பள்ளங்கடோறும் பரந்தபுனல்போலுலகி லுள்ளம்பரந்தா லுடையாயென்செய்வேனே. ()

முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு மூடவிருளாகெடுவே, னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்தை பெருமானே. (கக)

வல்லாளா மோனநின் வான்கருணை யென்னி டத்தே, யில்லாதே போனு னெவ்வண்ண முய்வேனே. (கஉ)

வேறு.

வாக்குமன மு மவுனமுறவெந்தைநின்னை
நோக்குமவுனமிந்த நாலறிவிலுண்டாமோ. ()

ஒன்ருய்ப்பலவா யுலகமெங்குந்தானேயாய்
நின்ருயையாவெனை நீ நீங்கற்கெளிதாமோ. ()

ஆவித்துணையே யருமருந்தேயென்றனை நீ
கூவியழைத்தின்பங் கொடுத்தாற்குறைவாமோ.

எத்தனையோ நின்விளையாட் டெந்தாய்கே ளிவ்வளவென், றத்தனையு மென்னலறியுந் தரமாமோ. (கசு)

தேடுவார்தேடுஞ் சிவனேயோநின்றிருத்தாள்
கூடுவான்பட்டதுயர் கூறற்கெளிதாமோ. (கஎ)

வேறு.

பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தி, லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றி நிற்ப தெப்படியோ. (கஅ)

ஒப்பிலா வொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங் காட்டாமற், பொய்ப்புவியை மெய்போற் புதுக் கிவைத்த தென்னேயோ. (ககூ)

காலால் வழிதடவுங் காலத்தே கண்முளைத் தாற், போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ. (உ௦)

தன்னரசுநாடாஞ் சடசாலபூமிமிசை
யென்னரசேயென்னை யிறையாகநாட்டினையோ.

வேறு.

திங்களமுதாநின் றிருவாக்கைவிட்டரசே
பொங்குவிடமனைய பொய்ந்நூல்புலம்புவனோ.

உன்னவுன்ன வென்னையெடுத் துள்விழுங்கு நின்னிறைவ, யின்னமின்னங் காணும லெந்தாய் சுழல்வேனோ. (உ௩)

ஆராவமுதனைய வானந்தவாரியென்பாற்
றூராமலையாநீ தள்ளிவிடவந்ததென்னோ. (உ௪)

நின்றநிலை.

நின்றநிலையேநிலையாவைத்தானந்த
நிலைதானேநிருவிகற்பநிலையுமாகி
யென்றுமழியாதவின்பவெள்ளந்தேக்கி
யிருக்கவெனைத்தொடர்ந்துதொடர்ந்திழுக்கு
மந்தோ. (க)

இருக்காதிமறைமுடிவுஞ்சிவாகமாதி
யிதயமுங்கைகாட்டெனவேயிதயத்துள்ளே

யொருக்காலேயுணர்ந்தவர்கட்கெக்காலுந்தா
ணெழியாதவின்பவெள்ளமுலவாநிற்கும். (உ)

கற்றதுங்கேட்டதுந்தானேயேதுக்காகக்
கடபடமென்றுருட்டுதற்கோகல்லாலெம்மா
றுற்றமறக்கைகாட்டுங்கருத்தைக்கண்டு [ன்
குணங்குறியற்றின்பநிட்டைகூடவன்றே. ()

பாடுகின்றபனுவல்.

பாடுகின்றபனுவலோர்க
டேடுகின்றசெல்வமே
நாடுகின்றஞானமன்றி
லாடுகின்றவழகனே. (க)

அத்தனின்றநின்னையே
பத்திசெய்துபனுவலால்
பித்தனின்றுபேசவே
வைத்ததென்னவாரமே. (உ)

சிந்தையன்புசேரவே
நைந்துநின்னைநாடினேன்
வந்துவந்துளின்பமே
தந்திரங்குதாணுவே. (௩)

அண்டரண்டம்யாவுநீ
கொண்டுநின்றகோலமே

தொண்டர்கண்டுசொரிகணீர்
கண்டநெஞ்சுகரையுமே. (ச)

அன்னைபோலவருண்மிகுத்து
மன்னுஞானவரதனே
என்னையேயெனக்களித்த
நின்னையானுநினைவனே. (ரு)

ஆனந்தக்களிப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதிய ஞதியுமாகி எனக்
கானந்த மாயறி வாய்நின்றி லங்குஞ்
சோதி மவுனியாய்த் தோன்றி அவன்
சொல்லாதவார்த்தையைச்சொன்ஞண்டிதோழி—
சங்கர சங்கர சம்பு. (க)

சொன்னசொல் லேதென்று சொல்வேன் என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி
முன்னிலை யேதுமில் லாதே சுக
முற்றச்செய் தேயெனைப் பற்றிக்கொண் டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ)

பற்றிய பற்றற வுள்ளே தன்னைப்
பற்றச்சொன் ஞன்பற்றிப் பார்த்த விடத்தே

பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன் சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினன் றேழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௩)

பேசா விடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப்
பேயங்க மாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்
ஆசா பிசாசைத் துரத்தி ஐய
னடியிணைக் கீழே யடக்கிக்கொண் டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௪)

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே அவ
னாகிய மேனியி லன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக்கொண் டானென்னைத் தன்னுட் சற்றும்
வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௫)

மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன் இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வெனக் கில்லை
கரவு புருஷனு மல்லன் என்னைக்
காக்குந் தலைமைக் கடவுள் காண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௬)

கடலின் மடைவிண்ட தென்ன இரு
கண்களு மானந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும் புளகித மாக என
துள்ள முருக வுபாயஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௭)

உள்ளது மில்லது மாகி முன்
னுணர்வது வாயுன் னுளங்கண்ட தெல்லாம்
தள்ளெனச் சொல்லியென் னையன் என்னைத்
தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (அ)

பாராதி பூதநீ யல்லை உன்னிப்
பாரிந்தி ரியங்க ரணநீ யல்லை
யாரா யுணர்வுநீ யென்றான் ஐய
னன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௯)

அன்பருக் கன்பான மெய்யன் ஐய
னானந்த மோன னருட்குரு நாதன்
தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தானறிந் தேன்மனந் தானிறந்தேனே
சங்கர சங்கர சம்பு. (க0)

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த எனக்
கெவ்வண்ணம் வந்ததென் றெண்ணியான் பார்க்கின்
மறப்பு நினைப்புமாய் நின்ற வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கக)

மனதே கல்லாலெனக் கன்றே தெய்வ
மௌன குருவாகி வந்துகை காட்டி

எனதாம் பணியற மாற்றி அவ
னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௨)

அருளா லெவையும்பா ரென்றான் அத்தை
யறியாதே சுட்டியென் னறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால் கண்ட
வென்னையுங் கண்டில னென்னேடி தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௩)

என்னையுந் தன்னையும் வேறா உள்ளத்
தெண்ணாத வண்ண மிரண்டற நிற்கச்
சொன்னது மோவொரு சொல்லே அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தையென் சொல்வேன்
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௪)

விளையுஞ் சிவானந்த பூமி அந்த
வெட்ட வெளிநண்ணித் துட்ட விருளாங்
களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் ஐயன்
களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௫)

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை இரு
கண்காண நீங்கவுங் கண்டோந் துயிறான்
கொண்டார்போற் போனாலும் போகும் இதிற்
குணமேது நலமேது கூறாய்நீ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧௬)

கலமேது மறியாத வென்னைச் சுத்த
  நாதாந்த மோனமா நாட்டந்தந் தேசஞ்
சலமேது மில்லாம லெல்லாம் வல்லான்
  றுளாலென் றலைமீது தாக்கினுன் றோழி
    சங்கர சங்கர சம்பு. (கஎ)

தாக்குநல் லானந்த சோதி அணு
  தன்னிற் சிறிய வெனைத்தன் னருளாற்
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் சுத்த
  பூரண மாக்கினுன் புதுமைகாண் மின்னே
    சங்கர சங்கர சம்பு. (கஅ)

ஆக்கி யளித்துத் துடைக்குந் தொழி
  லத்தனை வைத்துமெள் ளத்தனை யேனுந்
தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன் உள்ள
  சாக்ஷியை சிந்திக்கத் தக்கது தோழி
    சங்கர சங்கர சம்பு. (கக)

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே அந்தச்
  சிந்தை யிறந்து தெளிந்தது மாங்கே
எந்த நிலைகளு மாங்கே கண்ட
  யான்று ணிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே
    சங்கர சங்கர சம்பு. (உ0)

ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ சச்சி
  தானந்த சோதி யகண்ட வடிவாய்

ஓங்கி நிறைந்தது கண்டாற் பின்ன
ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௧)

என்று மழியுமிக் காயம் இத்தை
யேதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீ ருலகீர்
ஒன்று மறியாத நீரோ யம
னேலவந் தாற்சொல்ல வுத்தர முண்டோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௨)

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் மல
மூறித் ததும்பு முடலைமெய் யென்று
கொண்டோ பிழைப்பதிங் கையோ அருட்
கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ளவேண்டாவோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௩)

வேண்டாம் விருப்பும் வெறுப்பும் அந்த
வில்லங்கத் தாலே விளையுஞ் சனனம்
ஆண்டா னுரைத்த படியே சற்று
மசையா திருந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௪)

அறிவாரு மில்லையே யையோ என்னை
யாரென் றறியாத வங்கதே சத்தில்
வறிதேகா மத்தியிற் சிக்கி உள்ள
வான்பொரு டோற்கவோ வந்தேனென் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ௫)

வந்த வரவை மறந்து மிக்க
மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தி லாழும்
இந்த மயக்கை யறுக்க எனக்
கெந்தைமெய்ஞ் ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான்
சங்கர சங்கர சம்பு. (உசு)

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் யம
வாதைக் கனலை வளர்க்குமெய் யென்றே
வேளா னவனுமெய் விட்டான் என்னின்
மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஎ)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாம் சுத்த
வெயின்மஞ்ச ளென்னவே வேதாக மங்கள்
மதிக்கு மதனை மதியார் அவர்
மார்க்கந்துன் மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோ மானே
சங்கர சங்கர சம்பு (உஅ)

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் மனத்
தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் சனகன்
தன்மார்க்க நீதிதிட் டாந்தம் அவன்
ஞானந்த மான சதானந்த னன்றோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (உகூ)

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ உனக்
கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே

நின்ருற் றெரியு மெனவே   மறை
நீதியெம் மாதி நிகழ்த்திஞன் ருேழி

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.   (௩௦)

அகவல்.

திருவருண்ஞானஞ் சிறந்தருள்கொழிக்குங்
குருவடிவான குறைவிலாநிறைவே
நின்றவொன்றே நின்மலவடிவே
குன்ருப்பொருளே குணப்பெருங்கடலே
ஆதியுமந்தமு மானந்தமயமாஞ்
சோதியேசத்தே தொலைவிலாமுதலே
சீர்மலிதெய்வத் திருவருளதனற்
பார்முதலண்டப் பரப்பெலாநிறுவி
அண்டசமுதலா மெண்டருநால்வகை
எழுபிறவியிற் ருழாதோங்கும்
அனந்தயோனியி னினம்பெறமல்க
அணுமுதலசல மானவாக்கையுங்
கணமுதலளவிற் கற்பகாலமுங்
கன்மப்பகுதித் தொன்மைக்கீடா
இமைப்பொழுதேனுந் தமக்கெனவறிவிலா
ஏழையுயிர்த்திரள் வாழவமைத்தனை
எவ்வுடலெடுத்தா ரவ்வுடல்வாழ்க்கை

இன்பமெனவே துன்பமில்லையெனப்
பிரியாவண்ண முரிமையின்வளர்க்க
ஆதரவாகக் காதலுமமைத்திட்
டேகமின்றியே தேகநானென
அறிவுபோலறி யாமையியக்கிக்
காலமுங்கன்மமுங் கட்டுங்காட்டியே
மேலுநரகமு மேதகுசுவர்க்கமும்
மாலறவகுத்தனை யேலும்வண்ணம்
அமையாக்காதலிற் சமயகோடி
அறம்பொருளாதி திறம்படுநிலையிற்
குருவாயுணர்த்தி யொருவர்போலனைவரும்
தத்தநிலையே முத்திமுடிவென
வாததர்க்கமும் போதநூல்களும்
நிறைவிற்காட்டியே குறைவின்றிவயங்க
அங்கங்குநின்றனை யெங்குமாகிச்
சமயாதீதத் தன்மையாகி
இமையோர்முதலிய யாவருமுனிவருந்
தம்மைக்கொடுத்திட் டெம்மையாளென
ஏசற்றிருக்க மாசற்றஞான
நலமுங்காட்டினை ஞானமிலேற்கு
நிலையுங்காட்டுதெ னின்னருட்கடனே.

வண்ணம்.

தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
—தானதனதனதானதனனா.

அருவென் பனவுமன்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி—முறைபிறழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப—விமலமதாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்று—ளறிவினர்காண
—ஞானவெளியிடைமேவுமுயிராய், (ஞ)

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டிடுவதன்
புனலொன் றிடவமிழ்ந்து—மடிவிலதாதை [று
சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண்டழிவதன்றே—ரியல்பினதாகும்
அவனென் பதுவுமன்றி அவளென் பதுவுமன்றி
அதுவென்பதுவுமன்றி—யெழில்கொடுலாவும்
—ஆருநிலையறியாதபடியே, (வ)

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் பதுவுமன்
எவையுந்தனுளடங்க—வொருமுதலாகும் [றி

உளதென் பதுவுமன்றி யிலதென் பதுவுமன்றி
உலகந் தொழவிருந்த—வயன்முதலோர்கள்
எவருங் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி—யருள்செயுமாறு
—கூறரியசகமாயையறவே, (௰௫)

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு—முபயமதாக
அறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
அசரஞ் சரமிரண்டி—னொருபடியாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந் தனையிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள்—சுகவடிவாகும்
—யாதுபரமதைநாடியறிநீ, (௰)

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து—கெடுநினைவாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி—யவரிதழூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொ
பகரும் படிதுணிந்து—குழலழகாச [ல்
மாலைவகைபலசூடியுடனே, (௰௫)

பதுமந் தனையிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
வரிவண் டெனவுழன்று—கலிலெனவாடுஞ்

சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்
ஒளிருன்றெனமகிழ்ந்து-செவிகொளநாசி [கும்
பசுமஞ் சளின்வியந்த மணமுந் திடமுகந்து
பவமிஞ் சிடவிறைஞ்சி—வரிசையினூடு
—காலின் மிசைமுடிசூடிமயலாய், (௯)

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென் பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க—விரணமதான
அளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்
சுரதஞ் சுகமிதென்று—பரவசமாகி [து
மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந் தினமும்விஞ்
வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதிசோர [சி
—வானரமதெனமேனிதிரையாய், (௰)

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
வரவுஞ் செயலழிந்து—விருமலுமாகி
அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
முகமுங் களைகளின்று—சரியெனநாடி
மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ் செயவிருண்ட—யமன்வரும்வேளை
—ஏதுதுணைபழிகாரமனமே. (க)

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்

முற்றிற்று.

அருள்வாக்கிய அகவல்.

இஃது தாயுமானசுவாமிகளுடைய
மாணாக்கராகிய
அருளையரென்பவர்
மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

திருவளர்கருணைச் சிவானந்தபூரண
மொருவருமறியா வொருதனிச்சித்து
நவந்தருபேதமாய் நாடகநடித்துற்
பவந்தனைநீக்கிப் பரிந்தருள்பராபரங்
கண்ணுங்கருத்துங் கதிரொளிபோல
நண்ணிடவெனக்கு நல்கியநன்மை
யொன்றாய்ப்பலவா யொப்பிலாமோனக்
குன்றாய்நிறைந்த குணப்பெருங்குன்ற
மண்ணையும்புனலையும் வளியையுங்கனலையும்
விண்ணையும்படைத்த வித்திலாவித்துப்
பந்தமனைத்தையும் பாழ்படநூறியென்
சிந்தையுட்புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச்சோதி
விள்ளொணாஞானம் விளங்கியமேலோர்
கொள்ளைகொண்டுண்ணக் குறைவிலாநிறைவு
தாட்டாமரைமலர்த் தாணினைப்பவர்க்குக்
காட்டாவின்பங் காட்டியகதிநிலை
வாக்கான்மனத்தான் மதித்திடவரிதென
நோக்காதிருக்க நோக்கியநோக்க
மாதியாயறிவா யகண்டமாயகண்ட
சோதியாய்விரிந்து துலங்கியதோற்றம்

பரவெளிதன்னிற் பதிந்தவென்னுளத்தின்
விரவிவிரவி மேற்கொளும்வெள்ளஞ்
சுட்டுக்கடங்காச் சோதியடியார்
மட்டுக்கடங்கும் வான்பெருங்கருணை
யெல்லைக்கடங்கா வேகப்பெருவெளி
தில்லைப்பொதுவிற் றிருநடத்தெய்வம்
வாதவூரெந்தையை வரிசையாய்விழுங்கும்
போதவூர்மேவுகர்ப் பூரவிளக்குச்
சுகரையகண்டத் தூவெளியெல்லாந்
திகழவேகாட்டுஞ் சின்மயசாக்ஷி
செழுந்தமிழப்பரைச் சிவலிங்கமாகி
விழுங்கியஞான வித்தகவேழ
மெழிறருபட்டினத் திறைவரையென்று
மழிவிலாவிலிங்க மாக்கியவனாதி
சாந்தபூமி தண்ணருள்வெள்ள
மார்ந்தநீழ லசையாக்ககனம்
பரவுவார்நெஞ்சிற் பரவியமாட்சி
யிரவுபகலற்ற வேகாந்தக்காட்சி
யாட்சிபோலிருக்கு மகிலந்தனக்குச்
சாக்ஷியாயிருக்குந் தாரகத்தனிமுத
லாணும்பெண்ணு மலியுமல்லாததோர்
தாணுவாய்நின்ற சத்தாந்தனிச்சுட
ரெள்ளுமெண்ணெயு மெப்படியப்படி
யுள்ளும்புறம்பு முலாவியவொருபொரு
ளளவிலாமதந்தொறு மவரவர்பொருளெண

வுளநிறைந்திருக்கு மொருபொற்பணிதி
துள்ளுமனப்பேய் துடிக்கத்தறிக்கக்
கொள்ளுமோனவாள் கொடுத்திடுமரசு
பெரியபேறு பேசாப்பெருமை
யரியவுரிமை யளவிலாவளவு
துரியநிறைவு தோன்றுவதீதம்
விரியுநல்லன்பு விளைத்திடும்விளைவு
தீராப்பிணியாஞ் சென்னமறுக்க
வாராவரவாய் வந்தசஞ்சீவி
யாலைக்கரும்புபா கமுதக்கட்டிநீள்
சோலைக்கனிபலாச் சுளைகதலிக்கனி
பாங்குறுமாங்கனி பாறேன்சருக்கரை
யோங்குகற்கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க்கூட்டி
யருந்தியரசமென வறிஞர்சமாதியிற்
பொருந்தியவின்பம் பொழிசிற்சுகோதய
மெங்கணுநிறைந்த வியல்பினையெனக்குச்
செங்கையால்விளங்கத் தெரித்தமெய்த்தேசிகன்
தன்னையறிவித்துத் தற்பரமாகி
யென்னுளத்திருந்தரு ளேகநாயக
னடிமுடியில்லா வரும்பொருடனக்கு
முடியடியிதுவென மொழிந்திடுமுதல்வ்ன்
மெய்யலான்மற்றவை மெய்யலவெல்லாம்
பொய்யெனவறியெனப் புன்னகைபுரிந்தோ
னருளும்பொருளு மபேதமாயிருந்து
மிருதிறனென்னு மியலுமுண்டென்றே

னருளுனக்குண்டே லருளும்வெளிப்படும்
பொருண்மயந்தானே பொருந்துமென்றுரைத்தோன்
சத்தசத்திரண்டு தன்மையுந்தானே
யொத்தலாற்சதசத் துக்கெனவுரைத்தோ
னாணவமறுவிடி னருளுறுதென்னக்
காணருநேர்மையாற் காணவேயுரைத்தோன்
சென்மமுள்ளளவுந் தீராதிழுக்குங்
கன்மம்விடாதெனக் காட்டியவள்ள
லுளதிலதெனவு முறுதலான்மாயை
வளமிலதெனவும் வகுத்தினிதுரைத்தோ
னில்லறத்திருந்து மிதயமடக்கிய
வல்லவன்றானே மகாயோகியென்றோன்
துறவறத்திருந்துஞ் சூழ்மனக்குரங்கொன்
றறவகையறியா னஞ்ஞானியென்றோ
னிறவாமனந்தா னிறக்கவுணர்த்திப்
பிறவாவரந்தரும் பேரறிவாள
னத்தனதருளா லனைத்தையுமியக்குஞ்
சுத்தமாமாயையின் றோற்றமென்றுரைத்தோ
னிருண்மலமகல விசைந்ததிலழுத்தும்
பொருளருட்டிரோதைப் பொற்பெனப் புகன்
வீறுசிவமுதல் விளம்பியபடியே [றோன்
யாறுமுனியென் றறிஞருக்குரைப்போன்
கொல்லாவிரதங் குவலயத்தோர்க
ளெல்லாம்பெறுமினென் றியம்பியதயாநிதி
தருமமுந்தானமுந் தவமும்புரிபவர்க்

குரிமையாயவரோ டுறவுகலப்பவன்
றன்னுயிர்போலத் தரணியின்மருவிய
மன்னுயிரனைத்தையும் வளர்த்திடும்வேந்தன்
களவுவஞ்சனைகள்செய் கருமிகடமக்குந்
தெளிவுவந்துறவருள் செய்திடுந்திறத்தோன்
தான்பெறும்பேறு சகமெலாம்பெறவே
வான்பெருங்கருணை வழங்கியமாரி
தஞ்சமென்றடைந்த தாபதர்தம்மை
யஞ்சலென்றருளு மறிஞர்சிகாமணி
சீவகோடிகளுஞ் சித்தர்கோடிகளும்
யாவரும்புகழ யாவையுமுணர்ந்தோன்
யானெனதென்று மிறைவனெம்பெருமான்
ஞானவனாகிய தலைவனெங்கோமா
னருணகிரியார்க் காறுமுகன்சொலும்
பொருணலமல்லது பொருளெனமதியான்
பூதமுதலாப் பொலிந்திடுநாத
பேதமுங்கடந்த பெருந்தகைமூர்த்தி
மூலாதார முதலாயுள்ள
மேலாதாரமும் வெறுவெளிகண்டவன்
மண்டலமூன்றிலு மன்னியவுருவிலுங்
கண்டவையத்திலுங் கடவுளாய்நின்றோன்
பகர்சமயந்தொறும் பரமேயிருந்து
சுகஙடம்புரியுந் தொழிலெனச்சொன்னோன்
பேதவபேத பேதாபேத
போதமிதுவெனப் புகன்றிடும்புண்ணிய

னதுநானெனவே யாற்றிடுமனுபவஞ்
சதுர்வேதாந்தத் தன்மையென்றுரைத்தோ
னல்லும்பகலு மறிவானோர்க்குச் [ன்
சொல்லும்பொருளுஞ் சுமையெனச்சொன்னோ
சுதனேகுருவாஞ் சுவாமிநாயகற்கெனி
னதிகமெய்ஞ்ஞான மல்லவோவென்றோ
மௌனசயோகத்துறு நிருபரெல்லாந்தொழு
மிராஜயோகத்திறை யிராஜயோகத்தான்
பொறுமைதெளிவு புனிதவாசார
மறுவிலாவண்மை வாரமியற்கை
தண்ணமர்சாந்தந் தயங்கியகீர்த்தி
யெண்ணெண்கலையி லிணையிலாக்கல்வி
நல்லவிரக்க நடுநிலைசத்திய
மில்லையென்னு மெலவர்க்குந்தருங்கொடை
நற்குணனெல்லா நண்ணியபெருந்தகை
சிற்குணவாரி திருவருட்செல்வன்
கரமேலெடுத்துக் கருத்துறவணங்கிப்
பரமேயுனக்குப் பரமெனப்பகர்ந்தோ
னலடிமேவு மாசினையடுத்தே
சீலமெய்ஞ்ஞானந் தெளிந்தனனென்னவுஞ்
சித்தமௌனி திடசித்தமாக
வைத்தநிலையின் வளர்ந்தனனெனவு
மூலன்மரபின் முளைத்தமௌனிதன்
பாலன்யானெனவும் பரிவொடும்பகர்ந்தோன்
வடமொழியியற்கையின் மகிமையையுணர்ந்து

திடமுறமுப்பொருட் டிறத்தையுந்தெளிந்து
கண்டமுதென்னக் கனிரசமென்னத்
தண்டமிழ்மாரி தன்னைப்பொழிந்து
சித்தியுமுத்தியுஞ் சிறந்தருள்கொழிக்கு
நித்தியநிரஞ்சன நிராலம்பநிறைவைப்
பாடியுநாடியும் பணிந்தெழுந்தன்பா
லாடியுமரற்றியு மகங்குழைவெய்தியு
முடலங்குழைய வுரோமஞ்சிலிர்ப்பப்
படபடென்றுள்ளம் பதைத்துப்பதைத்துப்
பாங்குறுநெட்டுயிர்ப் பாகிப்பரதவித்
தேங்கியேங்கி யிரங்கியிரங்கி
யோய்ந்தபம்பரம்போ லொடுங்கியேசிறிது
மேய்ந்தவிழிக ளிமைப்பதுமின்றிச்
சோர்ந்துசோர்ந்து துவண்டுதுவண்டுமெய்
யார்ந்தவன்போ டவசமுற்றடிக்கடி
யுண்ணடுக்குறவே யுருகியேசற்றுத்
தண்ணமர்மொழியுந் தழுதழுத்திடவே
யுள்ளும்புறம்பு மொருமித்துருகி
வெள்ளநீர்போல் விழிநீர்பெருக்கிக்
கன்றுபசுவைக் கருதிக்கதறிச்
சென்றுசென்றோடித் திகைப்பதுபோல
வென்புநெக்குடைய விருகரங்குவித்துப்
புன்புலால்யாக்கை பொருந் தாதினியென
வுணர்ந்துணர்ந்தன்பா யுவகைமேற்கொண்டினி
கணம்பிரிவேனெனக் கருதியேகுறித்துத் [க்

திருவுருவெல்லாந் திருநீறிலங்க
விருகரநளின மியன்முடிகுவித்துப்
பூரணசந்திரன் போலொளிகாட்டுங்
காரணவதனங் கவின்குறுவெயர்வுற
விளநிலாவெனவே யிலங்கியசிறுநகை
தளதளவென்னத் தயங்கியெழில்பெற
வித்தன்மையெல்லா மிசைந்துமிவனருள்
சித்தெனச்சிவகதி தேர்ந்தவருரைப்பப்
பாத்திரமாடப் பரிவுடனுடிச்
சாத்திரங்காட்டித் தயவுசெய்தருளும்
வல்லவனெனவே மன்னுயிர்க்காக
வெல்லையிலன்ப னிவனெனவிளங்கி
யீனவுலகத் தியற்கைபொய்யென்றே
ஞானநூன்மெய்யென நவின்றினிதிரங்கிக்
கேவலசகலங் கீழ்ப்படமேலாய்
மேவருஞ்சுத்த மெய்யினைநல்க
வருளேயுருவுகொண் டவனியில்வந்த
பொருளேயிவனெனப் பொலிந்திடும்புனிதன்
சைவஞ்சிவனுடன் சம்பந்தமென்பது
மெய்வளர்ஞானம் விளக்குமென்றிசைத்தோன்
கதிர்விழியொளியுறக் கலத்தல்சித்தாந்த
விதிமுறையாமென விளம்பியமேலோன்
முடிவினிலாகம முறைமையினுண்மையை
யடியரைக்குறித்துரைத் தருளியவண்ணல்
சிதம்பரநேர்மை திறமாவுரைத்திறை

பதம்பரவெனப்பகர் பரமமெய்ஞ்ஞானி
முத்திபஞ்சாக்கர முறைமையிலயிக்கியஞ்
சத்தியமிதுவெனச் சார்ந்தவர்க்குரைத்தோ
னஞ்செழுத்துள்ளே யனைத்தையுங்காட்டியென்
னெஞ்சழுத்தியகுரு நீதிமாதவ
னெல்லாநிறைந்த விறைவன்செயலெனக்
கல்லாவெனக்குங் கருணைசெய்கடவுள்
குருவருளாலே கூடுவதல்லாற்
றிருவருளுறாதெனத் தெரிந்திடவுரைத்தோன்
குருவுருவருளெனக் கொண்டபின்குறையாப்
பொருண்மயமாமெனப் புகன்றிடுபோத
னைந்தமூர்த்திகளையு மெழிற்குருவடிவெனச்
சிந்தையிற்றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க்குரைத்தோன்
சதாசிவமென்றபேர் தான்படைத்ததுதா
னெதாவதேபொருளென் றெடுத்தெடுத்துரைத்
கல்லானைகன்னல் கவர்ந்திடச்செய்தவ [தோன்
னெல்லாம்வல்லசித் தெம்மிறையென்றே
னெவ்வுயிர்தோறு மிறைமேவியதிறஞ்
செவ்வியபிரம்படி செப்பிடுமென்றே
னெவ்வணமெவரெவ ரிசைத்தனரவரவர்க்
கவ்வணமாவனெம் மானெனவறைந்தோ
னொருபாணனுக்கே யொருசிவனோட்படின்
வருமடியார்திறம் வழுத்தொணாதென்றோன்
சிவனடியாரைச் சிவனெனக்காண்பவ
னெவனவன்சிவனே யென்றெடுத்துரைத்தோன்

விருப்புவெறுப்பினை வேரறப்பறித்துக்
கருப்புகாதென்னைக் காத்தருள்செய்தோ
னிருசொல்லுரையா தியானின்பமெய்த
வொருசொல்லுரைத்த வுயர்குணபூதர
னத்துவாமார்க்க மாறையுமகற்றித்
தத்துவாதீதத் தன்மையைத்தந்தோன்
றிருமகண்மருவிய திகழ்வளமறைசையில்
வருமுணர்வாளன் மருளிலாமனத்தா
னெண்ணியவெண்ண மெல்லாந்தெரிந்தெனக்
தண்ணருள்செய்தவன் றாயுமானவ [குத்
தொருமொழிபகர்ந்த வுதவியாலவன்ற
னிருபதமுப்போ திறைஞ்சிவாழ்த்துவனே.

இக்கொச்சகங்கள் ஓர் பழைய பிரதியில் வண்ணத்தின் இடை இடையில் காணப்படுகின்றன.

கொச்சகம்.

தத்துவம்வேறென்னை வேருக்கியருடந்திலே
உற்றுணர்வும்வேண்டாவென்றோரிரண்டுமூன்றினையும்
நித்தியமென்றேகாட்டிநில்லாமநில்லெனவே
தத்துவத்தோடத்துவிதந்தருந்தாயுமானவனே. (௧)

நந்தமதென்றெண்ணிநலிந்தவுடல்வேருக்கி
வந்தபொருளுன்னதல்லவென்றெனதுவல்லமையும்
உந்தனக்கன்றெல்லாநமதென்றேயுட்புகுந்த
தந்தையுநீமற்றுமருளாந்தாயுமானவனே. (௨)

பந்தாடுமாபோற்பதிந்துகருப்பட்டேற்குச்
சிந்தாமணியாய்ச்செகந்தனிலேசிவகம்போல்
வந்தான்மறைசைநகர்மற்றுமோர்மெய்கண்ட
சந்தானத்தானத்தவத்தாயுமானவனே. (௩)

பின்னைத்தானென்றினையுங்காட்டாதபேரிருளின்
உன்னைத்தான்கண்ணிலர்போலொன்றாகித்தானுழன்ற
என்னைத்தானிவ்வணமென்றெண்ணறியாவேழையென்
தன்னைத்தான்றந்தாண்டான்றனித்தாயுமானவனே. [(௪)

திடக்குப்பையாடரவஞ்செங்சட்கேழற்கோ
டுடுக்குப்பைநீத்தேயுயர்மறைசைவந்தெழுந்தே
விடக்குப்பைக்கோலால்விளங்கியபொய்மெய்யெனவாழ்
சடக்குப்பையென்றுதவிர்த்தான்றாயுமானவனே. (௫)

புகப்பட்டான்வல்லிருளின்பொல்லாதவேழாம்
பகப்பட்டானீங்காப்பரப்பானதீவினையின்
அகப்பட்டான்மாயாவிகாரவடவியெனுஞ்
சகப்பட்டானென்றிரங்கினான்றாயுமானவனே. ()

கஞ்சனரிகாணாதகாரணமேயன்பருக்காப்
பஞ்சவன்முன்சேரப்பரிமேலெழுந்தபரம்
மஞ்சுலவுஞ்சோலைபயின்மாமறைசைவந்தோங்கித்
தஞ்சமென்றாற்கஞ்சலெனவாடாயுமானவனே. (எ)

மனக்கவலைதீர்த்தென்மயக்கவிகற்பங்களெல்லாம்
உனக்கலவென்றெவ்வொன்றாய்வேறாக்கியொன்றுமற
நினைக்கவரிதானவின்பநிட்டையிதென்றேயுரைத்தான்
தனக்குவமையில்லானெனக்குமருட்டாயவனே. (அ)

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அகண்ட	௧௧௪	அண்டபகிரண்டம	௨௮௮
அகந்தா	௨௩௨	அண்டபகிரண்டமு	௫
அகமேவு	௨௫0	அண்டபிண்	௨௩௮
அகரவு	௧௬	அண்டமனை	௨௧௯
அங்கமே	௨௩0	அண்டமுடி	௫௬
அங்கிங்	௧	அண்டமுமா	௧௩௭
அங்குமிங்	௨௯௩	அண்டரண்டகோ	௨௭௩
அங்கை	௧௪	அண்டரண்டம்	௨௯௭
அஞ்சலஞ்	௨௨0	அண்டருக்கு	௨௭௧
அஞ்சுமுக	௨௫௮	அண்டனே	௨௯௨
அஞ்செழு	௨௮௩	அண்ணலே	௧௧௬
அடக்கிப்புல	௨௯௯	அதுவென்று	௯௩
அடிகளடி	௨௬௬	அதுவென்று	௧௧௨
அடிமுடிகா	௨௭௨	அத்தனென்	௨௯௭
அடிமுடியு	௧0௫	அத்தனே	௧௧௩
அடியெனு	௧௨௩	அத்தனைச்	௧௫௬
அடுத்தவி	௨௩௧	அத்தாநி	௨௮௯
அடையார்	௧௬௫	அத்தாவி	௨௮௭
அண்டபகிரண்ட	௨௪௨	அத்துவா	௨௭௯

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அத்துவித	௨௮௨	அருளெலா	௧௧௯
அத்துவிதமா	௨௩௯	அருளேயோ	௧௮௪
அத்துவிதம்	௧௩௬	அருள்பழு	௮௭
அத்துவிதவத்	௨	அருள்வழி	௧௪௩
அத்துவிதவனு	௧௫௨	அல்லலாந்	௯௮
அந்தகனு	௨௬௬	அல்லலெலல்	௨௪௩
அந்தகாரத்	௭	அல்லும்பகலும	௨௧௬
அந்தக்கரணம	௨௧௭	அல்லும்பகலுமக	௨௯௧
அந்தக்கரணமு	௨௬௮	அல்லும்பகலுமு	௧௬௩
அந்தக்கரணமெ	௨௩௫	அல்லும்பகலும்	௧௭௪
அந்தமுட-	௨௫௦	அவனன்றி	௫௬
அந்தணர்	௯௯	அவனே	௧௭௮
அந்தரத்	௨௭௪	அவ்வுயிர்	௨௮௩
அந்தோவீத	௮௯	அழுக்காற்று	௨௪௦
அப்பனென்	௨௩௮	அழுக்கார்ந்த	௧௬௧
அப்பாவென்	௨௦௯	அளியுங்கனி	௧௬௫
அப்புமுப்பு	௨௨௩	அள்ளக்குறை	௨௯௨
அப்பொருளு	௧௬௯	அறிந்தவறி	௧௮௦
அம்மாவீ	௨௦௫	அறியாதறி	௨௮௧
அரசேசின்	௧௯௮	அறியாதவெ	௧௬௦
அருமறையின்	௧௨	அறியாநா	௨௨௫
அரும்பொனே	௫௨	அறியாமைசா	௧௭௦
அருவுருவ	௨௭௧	அறியாமைமே	௧௬௭
அருவென்பன	௩௦௭	அறியாமையீ	௨௪௮
அருளாகி	௨௩௫	அறியாயோ	௧௭௩
அருளாலெ	௩௦௧	அறியாவறி	௨௭௯

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அறியுந்தா	கஙஉ	அன்னையப்	ககக
அறிவாகி	கூஉ	அன்னையிலா	உசஉ
அறிவாரு	ஙOங	ஆ	
அறிவிப்பா	உஙச	ஆகத்தை	உருஎ
அறிவிலறி	சஎங	ஆகாரபுவன	அரு
அறிவிற்கறி	கஉச	ஆகியசற்	கூO
அறிவையறி	உஎகூ	ஆக்கியளி	ஙOஉ
அறிவோட	உஎகூ	ஆக்குவை	சஅஅ
அற்பமன	கசாகூ	ஆக்கை	கரு
அற்றவர்	உஎஅ	ஆங்காரம	உகரு
அனந்தபத	அசா	ஆங்காரமா	உஎ
அனைத்து	உகசா	ஆங்காரமெ	உசாரு
அன்பருக்கன்	ஙOO	ஆங்கென்று	ஙOஉ
அன்பரெல்	உஙரு	ஆசனமூர்த்த	உஅங
அன்பர்பணி	உஉச	ஆசைக்கோ	கூ
அன்பாற்	உகஎ	ஆசைச்சுழ	உகூO
அன்பின்	சாகூ	ஆசையுன்	உஙங
அன்பைப்	உOஅ	ஆசைநிகள	உக
அன்றந்த	உஙஅ	ஆசையெனு	கஙச
அன்றுநால்	கஙக	ஆடலையே	உஅக
அன்றுமுத்	கூரு	ஆடாமலோய்	எங
அன்றெனச்	கககூ	ஆடியோய்	உஉகூ
அன்றென்று	ஙOச	ஆடுங்கறங்கா	உஅசா
அன்றேவா	உOக	ஆடுங்கறங்கு	கசாசா
அன்னைய	ருஎ	ஆடுவதும்	உஉஉ
அன்னைபோல	உகூஅ	ஆணவத்தை	உஎக

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஆணவத்தோ	உஅஉ	ஆராமைகண்	கஅசு
ஆணிலே	ஙகூ	ஆராயும்	ச
ஆண்டநின்	உசஉ	ஆராரென	எரு
ஆண்டான்	உஅஉ	ஆராரு	உஅ0
ஆதிகால	உஙச	ஆராவமி	கஙச
ஆதிக்கந	உங	ஆராவமுத	உகூசு
ஆதிப்பி	உகூ0	ஆராவமுதெ	கருஎ
ஆதியந்தங்	உருஅ	ஆராவமுதே	உ0எ
ஆதியந்தங்	உசுஅ	ஆரிருந்தென்	உஉ0
ஆதியந்தங்	கங	ஆருடனே	உஎஅ
ஆதியந்தநீ	உஙங	ஆருமறி	உரு0
ஆதியந்தமில்லாத	உஎங	ஆலம்படை	கசுக
ஆதியந்தமில்லாவ	உஎஅ	ஆவாவென்ற	ககூகூ
ஆதியந்தமெ	அசு	ஆவிக்குளாவி	உரு0
ஆதியஜோதி	உகூஅ	ஆவித்துணை	உகூரு
ஆதியாய்நடு	கங0	ஆவியேயுனை	க0எ
ஆதியாம்வா	உகூ0	ஆழாழிகரை	அ
ஆத்திரம்வந்	கசுசு	ஆழாழியென்	உசுச
ஆயிரஞ்சொ	உஉஅ	ஆழித்துரும்	உக0
ஆயுங்கலை	கசுங	ஆழ்ந்தா	உஙங
ஆயுமறி	கூச	ஆழ்ந்துநினை	உசுஉ
ஆரணங்	கசுஅ	ஆறுனகண்	உரு0
ஆரணமாக	கருகூ	ஆறுசமய	உருஅ
ஆரணமார்க்	கஉக	ஆறுளொன்	உசு0
ஆரணமு	உஎக	ஆறெருத்திலங்	கருரு
ஆரறிவா	உ0எ	ஆற்றப்படா	உஉரு

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஆனந்தங்கதி	௧௧௭	இரப்பா	௧௩௪
ஆனந்தமான	௨௨௯	இரவுபக	௨௧௪
ஆனந்தமோ	௧௮0	இருக்காதி	௨௯௬
ஆனபுற	௨௬௬	இருநிலமா	௪௨௭
ஆனமான	௧௧௧	இருநிலனாய்	௨௭௭
ஆனாலும்	௨0௯	இருப்பா	௧௮௨
இ		இரும்பை	௧௧௧
இகபரமு	௧௧	இருவரே	௧௨0
இகமுழுது	௧௬௮	இல்லாத	௨௨௮
இக்காயம்	௨௩௫	இல்லையில்லை	௯௨
இங்ஙற்றபடி	௩௪	இல்லையு	௧0௯
இடத்தைக்	௧௪௧	இல்லையென்	௯௯
இடமொரு	௧௨௧	இவ்வுடம்பு	௨௮௭
இடம்பெறு	௧௫௭	இறப்பும்பிறப்	௩00
இடம்பொரு	௧0௪	இற்றைவரை	௨௩௨
இடம்வான	௧௭௯	இனியகருணை	௧௭௫
இடைந்திடை	௧௨௯	இனியகருப்பு	௧௮௧
இந்தநா	௨௧௧	இனியேதென	௬௬
இந்தநிரு	௧௭௮	இன்பக்கட	௧௨௫
இந்தவெளி	௨௩௭	இன்பநிட்டை	௨௪௨
இந்திர	௧௧	இன்பநிரு	௨௪௬
இப்பிறவி	௭௨	இன்பமய	௧௮௩
இமையள	௬௬	இன்பருள	௨௫0
இம்மாநில	௨௮0	இன்றுபுதி	௨௧௧
இயல்பென்று	௮௯	இன்றுன	௧௧0
இரக்கமொடு	௨0௬	இன்றென	௯௯

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
இன்றே	௨௨௪	உரையிறந்துபெ	௬௫
இன்னமுது	௪௮	உரையிறந்துள	௧௧௬
இன்னம்பிற	௬௯	உரையுணர்வி	௧௩௮
ஈ		உலகநெறி	௨௪௬
ஈறுக	௨௪௮	உலகமாயை	௧௩௬
ஈனந்தருநா	௨௬௮	உளவறிந்தெ	௧௪௪
ஈனந்தருமு	௨0௮	உள்ளக்கொதி	௨௪௭
ஈனமில்லா	௨௭0	உள்ளங்குழை	௨௪௭
உ		உள்ளதுணரா	௨௪௪
உடம்பறியு	௨௬௭	உள்ளதுமி	௩00
உடலைப்பழி	௧௭௩	உள்ளத்தி	௧௮௬
உடல்குழைய	௩௩	உள்ளத்தி	௨௫௭
உடல்பொய்யு	௧௬௭	உள்ளத்தி	௨௭௩
உணர்த்துமு	௨௩௭	உள்ளத்தை	௧௬௨
உண்டவர்க்	௧௧௯	உள்ளபடியா	௨௩௭
உண்டுடுத்து	௨௨௨	உள்ளபடியெ	௧0௫
உண்டுபோ	௨௩௭	உள்ளபடியொ	௨௩௧
உண்டோந	௩0௩	உள்ளபொரு	௨௩௩
உண்டோநீ	௨0௩	உள்ளமறியா	௨௩௧
உண்ணின்று	௨௮௭	உள்ளமறிவா	௨௧0
உந்திச்சுழி	௨௬௪	உள்ளமே	௪௨௨
உந்துபிற	௨௬௫	உள்ளும்புற	௨௮௫
உய்யும்படிக்கு	௧௩௩	உறவுடலை	௧௫௨
உருவிருப்ப	௨௬௨	உற்றதுணை	௧0௧
உருவெளி	௨௪௬	உற்றவேளை	௪௨0
உரையிறந்த	௨0௭	உற்றறியு	௨0௯

பாட்டு.	பக்கம்.
உற்றுணர்	௧௫௦
உற்றுநினை	௨௧௩
உற்றுற்று	௨௧௧
உனக்குநா	௧௨௮
உனக்குவமை	௨௪௫
உன்மனிக்கு	௧௧௩
உன்னவுன்ன	௨௯௬
உன்னும	௨௫௧
உன்னுவெளி	௨௪௭
உன்னிலு	௨௭௮
உன்னிலையு	௬௩
உன்னுமன	௨௩௫
உன்னைநினை	௨௧௩
உன்னையுட	௧௭௯
ஊ	
ஊரனந்த	௨
ஊருமிலார்	௨௫௧
ஊரைப்பா	௨௫௧
ஊனுக	௨௯௧
ஊனிருந்த	௨௮௮
ஊனென்றி	௨௬௨
ஊன்பற்று	௨௮௨
எ	
எக்கணுமா	௨௭௦
எக்கலையு	௨௩௦
எக்காலமு	௪௮
எங்கணுநீ	௨௪௨
எங்ஙனே	௧௧௨
எங்குஞ்சிவ	௧௭௯
எங்குமென்னை	௧௧௯
எங்கும்வியா	௧௬௫
எங்கெங்கு	௨௭௨
எங்கெங்கே	௨௧௬
எங்கேயெங்	௨௦௨
எச்சிலென்று	௨௧௭
எடுத்ததேக	௧௧௮
எடுத்ததேகம்	௧௮௫
எட்டுத்திசை	௨௬௯
எட்டுத்திசையு	௨௪௪
எட்டத்தொ	௨௮௦
எண்டிசை	௨௨௧
எண்ணமறி	௨௧௩
எண்ணமு	௨௨௪
எண்ணரியசி	௨௬௧
எண்ணரியபி	௩௭
எண்ணுதெ	௧௫௬
எண்ணுதவெ	௨௧௦
எண்ணியவெ	௧௮௯
எண்ணில்பல	௨௩௭
எண்ணிறை	௨௯௨
எத்தனைதா	௨௧௧
எத்தனைபிற	௧௪௩

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
எத்தனையோ	௨௧௫	எல்லாமிறந்த	௨௭௦
எத்தனையோகோ	௨௩௮	எல்லாமு	௨௯
எத்தனையோநி	௨௯௫	எல்லாமுதவு	௧௯௦
எத்தனைவித	௪௭	எல்லாமே	௧௮௦
எத்தன்மை	௨௧௫	எல்லாருமின்பு	௨௩௬
எத்தாற்பி	௨௧௨	எல்லையி	௨௭௩
எத்திக்குந்	௨௦௭	எவ்வடிவும்	௨௮௩
எந்தச்சமய	௨௭௨	எவ்வாறிங்	௨௭௨
எந்தநாளுன	௧௦௩	எவ்விடத்து	௧௮௪
எந்தநாளை	௧௧௬	எவ்வுயிருந்	௨௭௭
எந்தநாள்	௫௫	எவ்வுயிருமெ	௨௧௩
எந்தப்படி	௨௨௦	எவ்வுயிர்த்திர	௮௩
எந்தமட	௨௫௧	எள்ளத்தனையு	௨௮௬
எந்தவு	௨௨௬	எள்ளளவுநின்	௨௧௧
எந்தெந்த	௨௨௦	எள்ளுக்குளெ	௨௭௧
எந்தைசன	௨௫௯	எறிதிரைக்கட	௮௩
எந்நாளுமு	௫௬	எனக்கினியா	௨௩௭
எந்நெஞ்சமே	௨௨௮	எனக்குணீ	௨௭௯
எப்பொருளு	௨௧௪	எனக்குமுனக்	௧௮௦
எம்பராபர	௧௪௮	எனக்குளே	௧௦௯
எம்மாலறி	௨௯௧	எனக்கெனச்	௧௪௪
எம்மைவினை	௨௬௭	எனக்கென்	௧௩௪
எல்லாஞ்சிவ	௧௬௩	எனக்கோர்	௧௫௭
எல்லாநினது	௨௪௪	எனதென்பது	௧௩௩
எல்லாந்தே	௨௮௮	என்செயலின்	௧௨௩
எல்லாமறிந்.	௭௭	என்செயினு	௨௮௬

பாட்டு.	பக்கம்.
என்புருகி	௨௦௯
என்பெலா	௫௦
என்போலெ	௨௧௯
என்றுங்கரு	௨௨௨
என்றுமடை	௨௪௦
என்றுமழி	௩௦௩
என்றுமிரு	௨௨௧
என்றுமுன்னை	௧௦௮
என்றுவிடி	௨௫௧
என்றுளோநீ	௨௦௪
என்னதி	௨௩௧
என்னதியா	௨௮௩
என்னரசே	௨௯௩
என்னறிவு	௨௧௯
என்னறிவுக்	௨௮௯
என்னறிவை	௨௬௦
என்னுடைய	௨௭௮
என்னுடையு	௧௪௪
என்னேநான்	௨௦௫
என்னைக்கெடு	௨௨௫
என்னைத்தா	௧௪௫
என்னைநான்	௧௯௭
என்னைப்புர	௨௪௮
என்னையறிய	௨௮௯
என்னையின்ன	௨௨௪
என்னையுந்தன்	௩௦௧

பாட்டு.	பக்கம்.
என்னையுன்ற	௨௨௦
என்னையுன்னை	௧௭௭
ஏ	
ஏகமானவுரு	௮௧
ஏங்கியிடை	௨௪௨
ஏசற்ற	௧௮௨
ஏடார்மலர்	௨௫௧
ஏதமற்ற	௧௪௮
ஏதமின்றி	௧௪௫
ஏதுக்குச்சும்	௧௬௭
ஏதுக்குஞ்சும்	௧௮௧
ஏதுக்குடற்கு	௧௭௩
ஏதுக்குமுன்	௨௩௦
ஏதுந்திரு	௧௬௯
ஏதுந்தெரியாதெ	௨௯௧
ஏதுந்தெரியாவெ	௨௪௫
ஏதுவந்து	௨௨௮
ஏதேதுசெய்	௨௭௫
ஏதேதுசொ	௨௪௪
ஏதைச்சுமை	௨௨௭
ஏய்ந்தநல்ல	௧௪௯
ஏரின்சிவபோ	௨௬௦
ஏழைக்குறு	௨௬௪
ஏறுமயிர்	௨௨௬
ஏறுவாம்பரி	௧௨௮

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஐ		ஒன்றியொன்	௧௦௪
ஐந்துபூத	௮௦	ஒன்றிரண்டா	௧௫௦
ஐந்துவ	௨௨	ஒன்றிரண்டு	௨௮௦
ஐந்துவகை	௧௭	ஒன்றிரண்டே	௨௩௬
ஐம்பூதத்தா	௨௯௪	ஒன்றுந்தெரி	௧௯௦
ஐயமற்றவதி	௧௧௨	ஒன்றுமறநில்	௧௭௦
ஐயவாதனை	௧௪௧	ஒன்றுமறியா	௨௪௦
ஐயனேயுனை	௧௧௪	ஒன்றேபல	௨௧௬
ஐயாவருணகிரி	௧௭௧	ஒன்றைநினை	௨௧௯
ஐயோயுனை	௨௧௦	ஓ	
ஐயவகையெனு	௧௯	ஓகோவுனை	௨௦௬
ஐயரென்புல	௮௧	ஓடுங்கருத்	௨௮௭
ஐவரொடு	௨௩௫	ஓடுமிரு	௨௦௮
ஒ		ஓதரிய	௬௯
ஒட்டுடன்	௨௯௧	ஓயாதோ	௨௦௬
ஒப்பிலா	௨௬௫	ஓயாவுள்	௨௬௦
ஒப்புயர்	௨௧௬	ஓராமலெல்	௨௪௫
ஒருமைமன	௯௦	ஓராமலே	௧௭௭
ஒருமொழி	௧௦௩	ஓராமன்	௨௮௨
ஒருவரென்னு	௧௧௦	ஓருரை	௨௪௦
ஒருவனவன்	௬௫	ஓவென்ற	௧௬௮
ஒளியே	௧௯௩	ஔ	
ஒன்றதாய்	௧௪௯	ஔவிய	௧௫
ஒன்றனையு	௨௭௨	க	
ஒன்றாகிப்	௮௭	கங்குல்பக	௨௨௩
ஒன்றாய்	௨௬௫	கங்கைநில	௨௫௮

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
கச்சிருக்கும்	௨௬௩	கண்டுயிலா	௨௩௨
கடத்தைதமண்	௧௪௨	கண்டேனி	௧௯௮
கடலமுதே	௨௧௦	கண்டேனின	௧௫௯
கடலின்மடைக	௨௭௫	கண்ணகன்ற	௧௧௬
கடலின்மடைவி	௨௯௯	கண்ணுடி	௨௯௦
கடலெத்தனை	௧௬௧	கண்ணுரக்	௨௦௬
கட்டுங்கனமு	௨௩௮	கண்ணுரநீர்	௫௯
கட்டுநமன்	௨௬௯	கண்ணுவாரே	௨௧௨
கணமதேனு	௧௪௬	கண்ணிறைந்த	௨௮௭
கண்களில்	௨௬௩	கண்ணிற்கா	௧௧௨
கண்டகண்ணு	௧௧௮	கண்ணினுண்	௪௪௯
கண்டதனை	௨௫௨	கண்ணுணின்ற	௧௨௦
கண்டதுபொ	௨௬௧	கண்ணுண்	௨௫௧
கண்டவடிவெல்லாங்	௨௩௮	கண்ணே	௨௦௭
கண்டவடிவெல்லாநி	௨௯௨	கண்ணொளியே	௧௭௦
கண்டவறி	௨௪௮	கண்முடி	௨௧௭
கண்டவிட	௨௭௭	கந்தரனுபூதி	௨௬௧
கண்டறியேன்	௧௮௮	கந்துகம	௭௬
கண்டனவல்ல	௯௭	கருணைமொழி	௧௦௦
கண்டனவே	௨௯௩	கருதரிய	௯௪
கண்டாருள	௧௫௪	கருதுமடி	௨௩௯
கண்டார்கண்	௧௨௬	கருத்தினுட்	௧௨௨
கண்டார்நகை	௩௦௧	கருப்புவட்	௨௮௦
கண்டிலை	௨௦௪	கருமருவு	௧௮
கண்டுகண்டு	௨௬௬	கருமுகங்கா	௨௫௮
கண்டுமொழி	௨௬௩	கரைந்துகரை	௧௭௪

பாட்டு.	பக்கம்.
கரையிலின்ப	௧௧௩
கலக்கமுற	௨௪௩
கலங்காத	௨௦௪
கலந்தமுத்தி	௧௧௬
கல்லாதநெஞ்	௨௮௮
கல்லாதபேர்	௪௧
கல்லாதவறிவு	௨௫
கல்லாதேனு	௨௪௯
கல்லாலடி	௨௯௩
கல்லாலினீழ	௨௦௧
கல்லாலெறிந்	௧௫௮
கல்லெறிய	௨௩௦
கல்லேறு	௧௬௯
கல்லேனு	௫௦
கல்லேன்	௨௫௧
கல்லையுற்ற	௧௧௫
களவுவஞ்சனை	௧௪௮
கள்ளத்தலைவ	௨௫௭
கள்ளம்பொரு	௧௬௨
கள்ளாதுகட்	௨௪௧
கள்ளனிவ	௨௭௫
கற்கண்டா	௨௭௬
கற்கண்டோ	௧௬௮
கற்குணத்தை	௨௭௬
கற்குநிலை	௨௪௬
கற்குமது	௨௪௨
கற்பதெல்லா	௨௯௪
கற்பனை	௨௪௪
கற்புறுசிந்	௧௮௯
கற்றகலை	௨௧௭
கற்றதுங்கே	௨௯௭
கற்றவறி	௨௧௦
கற்றாலுங்கே	௨௩௮
கற்றுமென்ப	௧௧௩
கற்றும்பலபல	௧௬௬
கன்மநெறி	௨௮௨
கன்மமென்ப	௨௩௧
கன்மமே	௧௧௫
கன்றினுக்கு	௨௧௦
கன்றுமன	௨௬௯
கன்னங்கரிய	௨௩௬
கன்னலமு	௬௦
கன்னலுடன்	௨௭௩
கன்னறுறும்	௨௩௪
கன்னன்மூக்	௧௪௬
கா	
காகமானது	௬௦
காகமுறவு	௧௮௫
காகமோடுகழு	௯
காக்குநின்ன	௧௧௭
காக்கைகரி	௨௬௨
காச்சச்சுடர்	௨௪௬

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
காடுங்கரையு	௧௮௪	காலமொடு	௯௭
காட்சியெல்	௨௪௪	காலமொரு	௨௨௮
காட்டத்திலங்	௨௪௧	காலர்பய	௨௨௯
காட்டவரு	௨௧௫	காலன்றனை	௧௭௪
காட்டியவந்த	௧௬௪	காலால்வழி	௨௯௬
காட்டுகின்ற	௨௮௫	காலையுயி	௨௬௮
காட்டுந்திரு	௨௭௧	கால்பிடித்	௨௨௩
காணரிய	௯௧	காற்றைப்	௧௯௬
காணுத	௨௫௨	கானகமிலங்கு	௨௫
காணுங்கண்	௧௦௭	கானற்சலம்	௨௭௪
காண்டல்	௯௦	கான்றசோ	௨௯௩
காண்பானு	௨௮௧	கி	
காதலால்	௨௫௨	கிட்டிக்கொ	௨௫௨
காதற்று	௧௭௧	கிட்ரோய்	௨௫௨
காதிலோலை	௧௩௭	கு	
காந்தமதை	௧௩௯	குடக்கொடு	௬௪
காந்தமிரு	௨௫௨	குத்திரமெய்	௨௭௪
காமனைவா	௨௬௩	குருலிங்க	௧௭௧
காயநிலை	௨௨௩	குருலிங்க	௨௮௪
காயாதமர	௬௮	குருவாகி	௧௮௧
காயிலை	௪௪	குருவுருவாகி	௧௨௩
காரகமா	௨௩௨	குலமிலான்	௧௪௧
காராரு	௪௫	குறிகளோடு	௭௯
காரிட்ட	௧௭	குறித்தவித	௨௬௬
காலமூன்று	௧௧௭	குறியுங்குண	௧௮௧
காலமேகா	௨௦௪	குறைவிலரு	௨௫௯

பாட்டு.	பக்கம்.
குறைவிலா	கஉஎ
குற்றங்குறை	உச0
குற்றச்சமய	உஎஎ
குன்றுதமூ	க0உ
குன்றிடாத	ககஅ
கூ	
கூடியனின்	கஅஎ
கூடுதலுடன்	ககூ
கூர்த்தவறி	உக0
கூர்த்தவறிவா	உஙசு
கூறுநின்ற	கஉசு
கூறுய	உ0க
கூறுங்குணமு	உருஉ
கெ	
கெசதுரக	ஙஅ
கெடுத்தே	உஎசு
கெட்டவழி	உஉங
கெட்டியென்	உகரு
கே	
கேடில்பசு	உஎ0
கேட்டதை	உஉஎ
கேட்டலுடன்	சசுஅ
கேட்டன்	உஅஉ
கேவல	கஙஅ
கேவலத்தி	உஅச
கை	
கைத்தலம்	சுஅ
கையினுற்	ககஎ
கையுங்கு	உகூக
கையுமெய்யு	க0அ
கைவிளக்கி	உஎ0
கொ	
கொடியவே	ககஅ
கொடுக்கின்	கஙரு
கொடுத்தே	கஎச
கொந்தவி	எ0
கொலைகளவு	உஙகூ
கொல்லா	உஉஅ
கொல்லாமை	சஉ
கொல்லாவி	உகஉ
கொழுந்தா	கருரு
கொழுந்தில்	உகசு
கொழுந்து	கஉரு
கொள்ளித்தே	உஉசு
கொள்ளைவெ	உங0
கோ	
கோட்டாலை	உஎசு
கோலமின்றி	க0எ
ச	
சகத்தின்	ககஎ
சகமனைத்தும்	கசுஎ

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்
சகமெலாங்	கசகூ	சி	
சக்கரவர்த்தி	உகூக	சிட்டர்க்கெ	உஅகூ
சஞ்சலமற்	உசஅ	சித்தநிருவி	உஙச
சஞ்சிதமே	உகூஎ	சித்தநினைவு	உ0அ
சடத்துளுயிர்	உஎ0	சித்தந்தெளிந்து	உஉங
சட்டை	உஅஅ	சித்தந்தெளிந்தோ	உஎங
சத்தமுதலாத்	உகூஎ	சித்தமனவு	உஙஎ
சத்தமுதலாம்	உகூச	சித்தமவுனி	கருகூ
சத்தாகிநின்	உஙச	சித்தமெனும்	உகூரு
சத்தொடுசித்	உஎஉ	சித்தான	உகூங
சந்ததமுநின்	உஙரு	சித்துஞ்சட	கஅஉ
சந்ததமுமென	கூ	சித்திநெறி	உஙகூ
சந்ததமும்	ஙஉ	சிந்தனை	உஉஉ
சந்திரனை	உஎச	சிந்திக்குந்	உச0
சருகுசல	உகூ	சிந்திக்குந்தோ	உஅசு
சன்மார்க்க	அகூ	சிந்தித்த	உஅங
சன்னல்பின்	உகூஎ	சிந்தித்தவெ	உ0எ
சா		சிந்தைசிதை	உஙகூ
சாக்கிரமா	கச0	சிந்தைத்	கஙங
சாட்டையிலா	உஅரு	சிந்தைபிற	ங0உ
சாட்டையிற்	கஙரு	சிந்தைமயக்	உசங
சாதனை	உச0	சிந்தைமரு	உருங
சாதிகுலம்	கக	சிந்தைமறந்	உஎக
சாலக்கபாட	உகூகூ	சிந்தைய	உகரு
சாலோக	உஎங	சிந்தையன்	உகூஎ
சாற்றரிய	உகூக	சிந்தையி	உருகூ

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
சிந்தையுமெ	௨௪௩	சூ	
சிவமாதி	௧௫௫	சூட்டியென	௧௨௬
சிவன்செய	௧௨௯	சூதாடுவார்	௨௨௫
சிற்பரமே	௨௩௪	சூதானமென்	௨௬௯
சிற்றம்பல	௨௫௯	சூதொன்று	௨௨[illegible]
சிற்றரும்	௧௪௨	சூரியர்கள்	௨௬௯
சிற்றறிவு	௨௮௧	செ	
சிற்றின்ப	௨௭௩	செகத்தை	௧௯௮
சினமிறக்க	௨௨௫	செங்கதிரின்	௨௭௯
சின்னஞ்சிறியா	௨௨௭	செங்கிருமி	௨௬௨
சின்னஞ்சிறியே	௨௫௨	செப்பரியன	௮௮
சீ		செப்பரியத	௨௭௯
சீராருந்தெய்	௨0௬	செப்புவ	௨௨0
சு		செம்பொன்	௧0௮
சுகமாகு	௧௫௫	செம்மையறி	௨௬௭
சுக்கிலமு	௨௬௧	செய்யுஞ்செ	௧0௮
சுட்டழகா	௨௮௯	செய்யுந்தவ	௧௫௪
சுட்டியுள	௨௨௧	சென்றவிட	௨௪௧
சுத்தமு	௪௪	சென்று	௨௭௮
சுத்தவறி	௨0௯	சே	
சுத்தவித்தை	௨௬௬	சேராமற்	௨00
சும்மாவிருக்	௧௬௧	சேராமற்சே	௨௯
சும்மாவிருக்	௧௭௬	சை	
சும்மாவிருப்	௨௧௪	சைவசமய	௧௮௪
சுருதியே	௧௩௮	சொ	
சுழுத்தி	௧௪0	சொல்லற்கரி	௧௨௪

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
சொல்லாடா	உகரு	சோற்றுத்	உகூக
சொல்லாய	உ0ச	ஞா	
சொல்லாலட	உ0கூ	ஞாலத்தை	உஉள
சொல்லாலும்	கச0	ஞானநெறிக்	கஅக
சொல்லாலே	ககூஅ	ஞானநெறிதா	உஅஉ
சொல்லாற்	கருகூ	ஞானமே	ககூ0
சொல்லான	ருஅ	த	
சொல்லாண்ம	உளகூ	தக்கசேள்	ககக
சொல்லாண்மை	கருஅ	தக்கநின்	கசகூ
சொல்லிறந்து	உருகூ	தக்கரவி	உளச
சொல்லிறப்	உசகூ	தட்டுவை	உசுச
சொல்லிப்ப	உச0	தத்துவ	களஉ
சொல்லுக்கட	களக	தத்துவமா	உசுஅ
சொல்லுஞ்	உசக	தத்துவமெ	உசள
சொல்லும்	உகஉ	தத்துவர்	உசுஉ
சொல்லும்பொ	உகூஉ	தந்திர	உஅக
சொல்லையுன்	க0அ	தந்தேனே	உஉஉ
சொன்னசொ	உகூஅ	தந்தைதா	ககூசு
சொன்னத்	உகக	தந்தையி	உருகூ
சொன்னத்தை	உஉச	தந்தைதாய்தமர்தா	எகூ
சொன்னவர்	களஅ	தந்தைதாய்தமர்மக	கசசு
சோ		தந்தைதாய்மகவு	ககூள
சோதியா	உ0ரு	தப்பித	உகூச
சோதியாதெ	ககசு	தம்முயிர்	உஉகூ
சோதியே	உஅகூ	தர்க்கமி	உளள
சோதியேசுடரே	கக0	தற்பர	உளகூ

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
தற்பரமா	சருங	தாயர்கர்ப்	உஉசு
தற்போத	உருங	தாயான	உ0சு
தனியிரு	சசஎ	தாயிருந்	உசரு
தனிவளர்	கஉகூ	தாயினுமினிய	சகூ0
தன்செய	உஙஅ	தாயினுநல்ல	உஅசு
தன்மயஞ்	சசஉ	தாயுந்தந்தை	சஙகூ
தன்மயமாய்	உசஉ	தாராதவரு	ககூ
தன்மயமான	கசுஉ	தாராவரு	உஙங
தன்னதென்	க0எ	தாவிய	உருங
தன்னரசு	உகூசு	தானந்த	உசங
தன்னிலே	கருஉ	தானந்தஞான	கஎகூ
தன்னெஞ்	கஙரு	தானந்தவஞ்	கருசு
தன்னைத்	உஉ0	தானந்தவந்	உஉச
தன்னையறி	உகூஉ	தானமுந்	கஉஅ
தன்னையறிந்த	கருக	தானவனுந்	உஅ0
தன்னையறிந்தரு	உகஎ	தானுக	உஙங
தன்னையறிந்தா	உகஎ	தானுதல்	உஙரு
தன்னையறியத்	கஅஅ	தானுனதன்மய	கூங
தன்னையறியாது	உஙகூ	தானுனதன்மை	கஎஎ
தன்னையறியுந்	உருங	தானென்னை	உஎஅ
தன்னையொ	கஙஉ	தானேசுபா	உருஎ
தா		தானேயகண்	கஉரு
தாகமறிந்	உ0கூ	தானேயா	உசஅ
தாக்குநல்	ங0உ	தானேயு	க0சு
தாங்கரிய	உருங	**தீ**	
தாங்கிய	உஅங	திகையாதோ	உ00

பாட்டு.	பக்கம்.
திக்கொடுகீ	௨௦௭
திக்கொடுதி	௩௫
திங்களமு	௨௯௬
திடமுற	௧௮௬
திண்ணிய	௨௬௩
திருந்து	௧௪௭
திருவருட்	௧௧௫
திருவருண்	௩௦௫
திரையற்ற	௨௭௯
திரையில்லா	௪௦௨
தினமேசெல	௧௬௧
தினையத்தனை	௨௮௮
தீ	
தீங்கரு	௨௭௪
தீதணையா	௨௮௦
தீதெலா	௧௮௯
தீதெனவு	௨௪௮
தீரத்திறற்	௨௩௭
தீராக்கரு	௨௫௩
தீராதவென்	௧௫௩
து	
துங்கமழு	௧௭௫
துச்சப்புல	௨௮௦
துச்சனென	௨௧௨
துட்டனை	௨௭௬
துய்யன்	௪௪௬
துய்யகர்	௨௫௬
துரியங்	௨௮௪
துள்ளுமறி	௩௩
துன்பக்கட	௧௭௩
துன்பக்கண்	௨௧௦
துன்பமெ	௨௮௮
துன்மார்க்	௩௦௪
தூ	
தூங்காம	௨௮௫
தூங்கிவிழி	௨௫௩
தூயதான	௧௧௪
தூயபணித்	௨௬௪
தூயவறி	௨௮௦
தூளேறு	௧௬௪
தெ	
தெட்டிலே	௧௯௧
தெய்வம்	௧௨௦
தெரிவாக	௪
தெருளாகி	௪௨
தெளிவொ	௧௪௯
தே	
தேகச்செய	௧௭௬
தேகம்யா	௨௪௬
தேகமிறு	௨௨௭
தேகமுத	௨௬௭
தேகாதி	௨௪௦

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
தேக்கியின்	ககக	நாட்பட்ட	உ0உ
தேசிகர்	உஅச	நாட்பட்டலை	உஙரு
தேடாததே	உஙங	நாடுநகரு	உஙஉ
தேடினேன்	உஉகூ	நாதகீத	ககரு
தேடுந்திர	உஙங	நாதமே	உ00
தேடுவார்	உகூரு	நாதனை	சஅகூ
தேடுவேனின்	உசஎ	நாம்பிரம	உஅங
தேவரெல்	உ0ங	நாய்க்குங்	உகூக
தேவர்தொ	கூசா	நாவழுத்துஞ்	உஙச
தேன்முகம்	கூஎ	நாளவங்கள்	சஎஅ
தொ		நாளவங்கள்போ	உகூ0
தொல்லைக்	உருச	நாளும்பொ	உகூரு
தொல்லைப்	உஅசா	நாற்றச்சடல	சருஎ
தொல்லைவி	கஎஉ	நாற்றமிகக்	உகூஉ
தோ		நாஞனதன்மைந	உஎக
தோற்பா	உஉஎ	நாஞனதன்மையெ	உஙஉ
ந		நாஞனிங்	ச0க
நடக்கினு	கருசா	நாஞனெனக்	உஙரு
நடத்தியிவ்	சஉகூ	நானென	கூஅ
நலமேது	ங0உ	நானெனவு	கசஉ
நன்றறி	உகக	நானென்று	கருசா
நன்றென	உ0க	நானென்னு	கூ0
நன்னெஞ்ச	உருச	நானேகருதி	உருச
நா		நான்றனென்னு	சஅக
நாட்டமென்	கசங	நி	
நாட்டா	உகங	நித்தமா	உஅஎ

பாட்டு.	பக்கம்.
நித்தியமாய்	௧௦
நித்தியமோ	௨௨௬
நித்திரையாய்த்	௨௪௧
நித்திரையாய்வ	௨௬௭
நித்திரையிற்	௨௨௮
நித்திரையு	௨௪௯
நியமலக்ஷண	௮௨
நிர்க்குணநி	௨௮
நில்லாதவா	௧௦௪
நில்லாது	௬௧
நில்லாப்	௧௭௭
நில்லாமணின்	௨௬௦
நிறைகுடங்	௧௭௫
நிற்குநன்	௧௦௭
நினையுநி	௧௩௨
நினையுநினை	௧௬௨
நினைப்பற	௨௭௮
நினைப்பு	௨௭௨
நினைவொன்	௧௦௩
நின்போதத்	௨௧௬
நின்றநிலை	௨௯௬
நின்னிறை	௨௩௬
நின்னைச்சர	௨௩௬
நின்னையுணர்	௨௩௦
நீ	
நீக்கப்பிரி	௨௭௧
நீக்கிமலக்	௨௫௮
நீங்காதுயி	௧௫௫
நீட்சிகுறு	௨௪௧
நீதியாய்	௧௭௬
நீதியெங்கே	௨௦௨
நீயற்றவங்	௧௭௬
நீயன்றி	௨௩௦
நீயெனநா	௧௬௬
நீயேநா	௨௪௮
நீயேயிங்	௧௯௯
நீராய்க்	௨௩௩
நீர்க்குமிழிபூண	௨௬௨
நீர்க்குமிழிபோலெ	௨௨௯
நீர்க்குமிழிபோன்	௨௫௪
நீர்ப்புற்	௨௨௯
நீர்பூத்த	௨௫௭
நூ	
நூலேணி	௨௨௭
நெ	
நெஞ்சகத்தில்	௨௫௪
நெஞ்சகமே	௨௨௩
நெஞ்சகம்	௨௯௪
நெஞ்சத்தி	௧௮௭
நெஞ்சுகந்து	௧௦௯
நெறிகடாம்	௧௪௫
நெறியார்	௨௦௧

பாட்டு.	பக்கம்.
நே	
நேசஞ்சிறி	௨௮௯
நேசத்தா	௨௪௧
நேசநிரு	௨௧௨
நேசிக்குஞ்	௧௭௨
நேராய	௧௬௯
நேரேதா	௯௪
நேரேநின	௨௪௭
நேற்றுளா	௧௩௮
நோ	
நோக்கற்கரி	௧௭௦
நோயும்வெங்	௧௮௫
ப	
பச்சென்ற	௨௬௩
பச்சைகண்	௨௫௪
பச்சைநிற	௨௫௮
பஞ்சப்	௨௬௮
பஞ்சரித்து	௨௧௬
பஞ்சசுத்தி	௨௨௪
பஞ்சாய்ப்	௨௮௬
படிப்பற்று	௨௩௪
பட்டப்பகல்	௨௪௭
பட்டப்பகற்	௩௦
பணியற்று	௨௯௧
பண்டுங்கா	௨௭௫
பண்டொரு	௨௯௩
பண்ணி	௨௭௯
பண்ணே	௩௧
பதமூன்றுங்	௧௫௧
பதியுண்டு	௧௯௦
பத்தாரு	௨௩௭
பத்தர்	௨௪௯
பத்திநீ	௧௯௦
பத்திநெறி	௨௧
பந்தமயக்	௨௪௪
பந்தமறு	௯௨
பந்தமெலா	௨௪௩
பரமாப்	௨௪௬
பரமுனக்	௨௧௩
பரம்பர	௪௨௨
பரவரிய	௧௫௨
பவம்புரிக்	௧௫௦
பழுதுண்டு	௧௬௦
பள்ளங்க	௨௯௪
பற்றலாம்	௪௨௦
பற்றற்றிரு	௨௩௪
பற்றியபற்	௨௯௮
பற்றினைதை	௨௯௫
பற்றும்	௨௧௬
பற்றுவன	௫௨
பற்றுவெகு	௨௭
பற்றொழிந்து	௨௪௬

பாட்டு.	பக்கம்.
பன்மாங்க	௨௮௨
பன்மாலைத்	௯௯
பன்முகச்	௮௫
பன்முத்திரை	௨௫௪
பா	
பாகத்தி	௬௫
பாகமோ	௧௯௪
பாக்கியங்க	௨௭௭
பாசசாலங்	௨௨௬
பாசநிக	௨௯௦
பாசபந்த	௨௫௫
பாசமகலா	௨௮௧
பாசம்போய்	௨௧௧
பாடாது	௭௪
பாடிப்படி	௨௧௧
பாடியாடி	௧௪௮
பாடுகின்ற	௨௯௭
பாட்டளி	௩௬
பாட்டுக்கோ	௨௪௭
பாதிவிருத்த	௨௫௯
பாயப்புலி	௧௫௩
பாரகமும்	௨௧௮
பாரழியா	௨௧௯
பாரணைத்து	௧௭௭
பாராசை	௨௫௫
பாராதி	௧௦௫
பாராதிக	௬௪
பாராதிநீ	௨௧௮
பாராதியூ	௩௦௦
பாராதிபூத	௧௬௭
பாராதியண்ட	௫௩
பாராதிவி	௯௩
பாராதே	௨௯௨
பாராயோவென்று	௧௯௯
பாராயோவென்னை	௨௦௯
பாரொடு	௩௬
பர்க்கினணு	௨௪௭
பார்க்கினண்	௨௧௯
பார்த்தவிட	௨௦௮
பார்த்தன	௨௦௩
பாலரொடு	௨௨௨
பாவமென்று	௨௪௬
பாவிபடுங்	௨௩௬
பாவியே	௧௨௯
பாழாகி	௪௮௨
பி	
பிடித்ததை	௨௪௧
பித்தரிறை	௨௬௧
பித்தனையே	௨௨௧
பிள்ளைமதி	௧௭௫
பிறிதொன்	௨௭௮
பிறியாத	௭௫

பாட்டு.	பக்கம்.
பிறியாது	௨௪௪
பின்னுமு	௧௬௭
பின்னுமுட	௧௭௩
பு	
புகலரிய	௨௦௬
புகழுங்கல்	௧௨௦
புண்ணிய	௨௭௪
புண்ணீர்மை	௨௭௫
புத்தமிர்த	௭௮
புத்திநெறி	௧௮௮
புத்தியெனு	௨௬௫
புந்தியிஞ	௨௪௫
புரந்தோர்	௨௩௨
புலர்ந்தேன்	௨௭௫
புலனைந்து	௧௭௫
புலியினத	௧௭௧
புன்புலான	௧௦௯
புன்மலத்	௨௬௬
பூ	
பூங்காவன	௧௭௯
பூட்டற்றுத்	௨௩௯
பூட்டிவைத்	௨௫௦
பூதமுதலாக	௧௯௨
பூதமுதஞ	௨௪௯
பூதமொடு	௧௯௫
பூதலயமா	௬
பூரணி	௧௯௩
பூராயமா	௨௨௫
பெ	
பெண்ணை	௨௭௨
பெரியவண்ட	௧௪௫
பெருமைக்	௧௧௩
பெருவெளி	௧௦
பெற்றவட்	௧௯௯
பெற்றவர்	௧௩௧
பெற்றாரனு	௨௪௮
பெற்றோம்பிற	௧௭௪
பே	
பேசாத	௨௩௮
பேசாவனு	௪௨௫
பேசாவிடும்	௨௯௯
பேச்சாகா	௨௧௫
பேச்சுமூச்	௨௭௨
பேதித்தசம	௫௪
பேதைப்	௨௫௫
பேறனைத்து	௮௪
பை	
பைங்கூழ்	௨௬௬
பைம்பயி	௨௫௫
போ	
பொங்கிய	௨௨௨
பொங்கேத	௨௭௫

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
பொய்கண்	உ௫௯	பொற்பி	௪0
பொய்குவித்	உ௩௯	பொற்பு	க௩௯
பொய்க்கா	உ௬அ	பொன்னு	உ௫எ
பொய்க்கூடு	உ௫௫	பொன்னை	க0௬
பொய்திக	௩அ	**போ**	
பொய்ப்ப	உ௫௫	போக்குவர	உஅக
பொய்முட	உஎ௬	போதமா	உ0
பொய்ம்மய	உஅ௯	போதமென்	க௩அ
பொய்யகல	உ௪உ	போதவூர்	உ௬க
பொய்யனிவ	உக௩	போதாந்த	உ0அ
பொய்யாருல	க௫எ	போற்றே	உஎ௫
பொய்யி	௪௬	போனக	உ௪
பொய்யுணர்	உ௫0	போனநாட்	உ0உ
பொய்யுலக	உஉஎ	**ம**	
பொய்யுலகு	உஅ௪	மடிமை	உஉ௯
பொய்யெல்	உஉ௬	மட்டிலா	உஅ௯
பொய்யென்	உஅ௫	மட்டுப்படா	உ௫௫
பொய்யைப்	உகஅ	மண்டலத்தி	க௫0
பொருந்து	உ0௪	மண்ணுதிபூத	உ௪அ
பொருளாகக்	கஉ	மண்ணுதியை	உ௯
பொருளே	உ0௩	மண்ணுன	உ௪௩
பொருளோர்பூ	க௩௩	மண்ணீர்மை	உ௪௪
பொல்லாதகாம	உ௬௬	மண்ணுமறி	உ௫0
பொல்லாதமா	க௬௪	மண்ணும்	உஉஉ
பொறியிற்	க௩எ	மண்ணுறங்	உ௫௫
பொறிவழி	உஉ௬	மண்ணூடு	உஎ௪

பாட்டு.	பக்கம்.
மண்ணொடு	உகரு
மதியுங்	ககசூ
மத்தமத	சுஎ
மத்தர்	அச
மந்தவழி	உஉஅ
மந்திரத்	உசஉ
மயக்கு	கசஉ
மயக்குறு	உ0ரு
மரைபக்	உகூகூ
மரவுரி	சுஉ
மருமலர்ச்	எக
மலைமலையா	கூக
மறக்கின்ற	கசுச
மறமலி	கஙக
மறைமுழக்	கூஅ
மற்றுன	ககசு
மனதேகல்	ங00
மனத்தாலும்	கஎ0
மனமான	உசுரு
மன்றுடும்	உஅரு
மா	
மாசற்ற	உஅச
மாசான	உகூச
மாடுமக்கள்	உ00
மாதத்தி	கசுச
மாயமயக்	உஉஅ
மாயாசக	உகஅ
மாயாசகத்	கசுஅ
மாயாவிகார	உசுஎ
மாயாவிகாரமலம	உஅச
மாயைமுத	உககூ
மார்க்கண்	உஉக
மாலைவளர்	உருசு
மால்காட்	உகச
மால்வைத்த	உசங
மாறுத	உஙசு
மாறுவனு	உ0கூ
மாறுபடு	சங
மி	
மிடியிட்ட	ககூஉ
மின்போ	எஎ
மின்னனைய	உங
மின்னனையபொ	உஉசு
மின்னைப்	கஙகூ
மின்னைய	கசஎ
மு	
முகமெ	கஅசு
முக்குணத்தா	உஉரு
முக்குணத்தை	உசுஅ
முச்சகமே	உஅங
முத்தனைய	சுஉ
முத்தாந்தவித்	உசஎ

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
முத்தாந்தவீதி	௨௦௮	மெய்வீசு	௨௬[illegible]
முத்திக்கு	௨௪௯	மெல்லிய	௨௮௯
முத்தியி	௨௩௦	மே	
முத்தேப	௨௦௭	மேலொடுதீ	௨௮௧
மும்மலச்	௨௬௨	மேவுபஞ்ச	௨௫௬
முருந்திள	௧௮௯	மேற்கொண்	௧௫௯
முற்றுமோ	௨௦௩	மை	
முன்னினை	௨௯௪	மைகாட்டு	௨௪௩
முன்னுண்	௨௩௧	மையுலாம்விழி	௧௧௪
முன்னிலை	௪௩௬	மைவ்வண்ண	௨௧௪
முன்னிலைச்	௧௫௮	மோ	
முன்னினை	௨௯௪	மோனகுரு	௪௮௦
முன்னொடு	௨௧௪	மோனந்தரு	௨௪௫
மூ		யா	
மூச்சற்று	௨௭௬	யாதுமன	௪௦
மூர்த்திதலந்	௨௨௪	யானெனல்	௧௩௧
மூர்த்தியெ	௨௩௨	யான்றனென	௧௭௮
மூலவிருள்	௨௯௦	யோ	
மூன்றுகண்	௧௭௨	யோகியற்கே	௨௪௬
மெ		வ	
மெய்த்தகுல	௨௭௭	வஞ்சகத்து	௨௮௬
மெய்யானை	௧௬௭	வஞ்சநமன்	௨௨௦
மெய்யுயிற்சிவ	௨௬௪	வஞ்சமோ	௧௮௩
மெய்யினேய்	௨௫௬	வஞ்சனைய	௧௨௭
மெய்யைப்	௪௭௯	வஞ்சனையு	௨௧௧
மெய்விடா	௩௧	வடிவனை	௧௦௦

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
வடிவிலா	௧௨௪	வாக்குமனமொல்	௨௪௯
வடிவெலா	௧௧௨	வாசகஞான	௨௨௭
வட்டமிட்	௧௯௬	வாசாகயி	௩
வண்டாய்த்	௨௧௯	வாடாதே	௨௮௧
வந்ததை	௨௨௬	வாடுமுகங்	௨௪௫
வந்தவர	௧௮௩	வாட்டப்	௨௫௬
வந்தவரை	௩௦௪	வாதனு	௨௮௫
வந்தவாறி	௧௪௦	வாதனைப்	௧௪௧
வந்தித்து	௨௧௩	வாதனையோ	௨௯௨
வந்தெனு	௯௧	வாதனைவி	௨௧௮
வம்பனேன்	௧௨௭	வாதுக்கு	௨௨௫
வரும்போமென்	௧௦௬	வாதைப்பி	௨௭௦
வரும்போமென்னு	௧௩௨	வாயாதோ	௧௮௩
வருவான்	௨௪௮	வாயார்கி	௨௪௫
வல்லமை	௨௨௫	வாயிலோரை	௧௩௦
வல்லாளா	௨௯௫	வாயினற்பே	௨௧௨
வழியிதெ	௧௭௭	வாயுண்டு	௧௫௮
வளம்பெறு	௧௨௧	வாயொன்	௨௨௧
வன்பொ	௨௪௫	வாய்க்குங்	௧௧௪
வன்மையி	௨௪௯	வாய்திறவா	௨௫௬
வா		வாராதெலா	௮
வாக்காதி	௨௬௫	வாய்பேசா	௨௨௦
வாக்காய்	௨௦௭	வாராய்நெஞ்	௧௬௪
வாக்கான்	௨௮௭	வாராவரவாக	௨௫௬
வாக்குமனமற்ற	௨௬௦	வாராவரவாய்	௧௮௩
வாக்குமனமூ	௨௯௫	வாரிக்கொ	௧௧௨

பாட்டு.	பக்கம்.
வாரியேழு	௧௧௦
வாலற்ற	௨௮௫
வாவாவென்	௧௭௬
வாவிக்கமல	௧௮௭
வாழாதுவா	௧௮௬
வாழிசோ	௧௩௫
வாழ்த்துநி	௧௧௦
வாழ்வனைத்துங்	௧௫௧
வாழ்வணைத்தும	௪௦௦
வாழ்வெனவ	௧௨௮
வாழ்வெனவு	௨௦௨
வாளாருங்கண்ணா	௨௮௬
வாளாருங்கண்ணி	௩௦௪
வானநாயக	௧௪௮
வானந்த	௨௦௮
வானமுகில்	௨௭௪
வானமெல்லாங்	௨௦௮
வானாதித்து	௨௪௧
வானாதிநீ	௨௪௮
வானாதிபூத	௪௬
வானுடடங்	௨௭௯
வானேமுத	௪௨௬
வானை	௧௧௦
வாண்காண	௨௧௭
வான்கெடு	௨௬௮
வான்பொரு	௧௪௩

பாட்டு.	பக்கம்.
வி	
விஞ்சுபுலப்	௨௩௬
விண்கருணை	௨௪௨
விண்டு	௨௬௪
விண்ணருவி	௧௭௫
விண்ணவரிங்	௮௮
விண்ணவர்	௨௫௬
விண்ணவன்	௨௬௯
விண்ணாடா	௨௭௫
விண்ணாதி	௧௨
விண்ணாரக்	௨௯௦
விண்ணார்	௨௫௭
விண்ணாறு	௪௮௭
விண்ணிறைந்	௧௩
விண்ணுச்கும்	௨௨௩
விண்ணுள்வளி	௨௫௭
விதிக்கும்	௩௦௪
விதிலையயும்	௪௧௮
வித்தன்றி	௨௧௪
வித்தியாதத்	௨௬௫
விமலமுத	௮௭
விரிந்தமன	௨௨௧
விரும்புஞ்	௨௨௪
விளக்குந்	௨௧௮
விளங்கவெண்	௯௮
விளங்கவென	௨௦௦

Page 426

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
விளையுஞ்சி	௩0௧	வேண்டிய	௧௫௩
வீ		வேண்டுஞ்	௧0௯
வீங்கித்	௨௬௩	வேண்டும்	௧௧௮
வீணேபிறங்	௨௮௭	வேண்டுவ	௯௭
வீறியவே	௨௭௭	வேட்டைப்	௨௬௫
வெ		வேதமுத	௧௬௯
வெஞ்சேலெ	௨௫௮	வேதமுட	௫௮
வெட்டவெளி	௨௧௪	வேதமெத்த	௪௪௫
வெந்து	௨௬௯	வேதாந்த	௨௨௯
வெந்நீர்	௫௧	வேதாவை	௭0
வெம்மந்த	௨௬0	வேலையிலா	௨௬௨
வெய்யபிற	௨௭0	வேறுபடு	௨0௫
வெய்யபுவி	௨௬௯	வை	
வெள்ளக்கரு	௨௧௮		
வெள்ளங்	௧௭௨	வைதிகமாஞ்	௨௬0
வெளியா	௨௨௭	வைத்தசுவ	௨௩௯
வெளியான	௧௫௪	வைத்ததேக	௧0௮
வெளியினின்ற	௧௧௫	வைத்தபொரு	௨00
வே		வைத்திடு	௧௯௯
வேண்டா	௩0௩	வையகமா	௧௬௫

திருப்பாடலகராதி முற்றிற்று.

புத்தக விளம்பரம்.

தாயுமானவர்பாடல்	0	12	0
விவேகசிந்தாமணி புதியபதிப்பு ...	0	2	6
திருவாசகம் படத்துடன்	0	14	0
தேவிகாலோத்தரம் உரை. மோக்ஷசாதனை யின்னதெனச் சிவபெருமான் பார்வதி யாருக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சிறுநூல்	0	2	6
வேதாந்ததத்துவக்கட்டளை ...	0	0	6
திருப்போரூர்சந்நிதிமுறை ...	0	10	0
சிதம்பரசாமிகள்பிரபந்தத்திரட்டு ...	0	12	0
கொலைமறுத்தல்	0	5	0
வைராக்கியசதகம் உரை	0	5	0
வைராக்கியதீபம் உரை	0	5	0
அவிரோதவுந்தியார் உரை ...	0	7	0
ஷை கொலைமறுத்தல் முதலிய நான்கும் ஒன்றாகக் கட்டியது	1	3	0
கைவல்லியம் உரை	0	9	0
சிவபோகசாரம்	0	0	9
பட்டணத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாடற்றிரட்டும் உடற்கூற்றுவண்ணமும் அவர் சரித்திர சங்கிரகத்துடன்.	0	2	0
சிவபுண்ணியத்தெளிவு	0	1	0
பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல்	0	1	0
கந்தரநுபூதி	0	0	6
திருவாலவாய்க்கட்டளை	0	1	0

ஸ்வாநுபவ ரஸாம்ருதோத்தரணி என்னும் ஸ்ரீ பகவத்கீதா திராவிட மஹாவியாக்கியானம். இது கிரந்தாக்ஷரத்திலும் தமிழ் எழுத்திலும் ஸ்லோகங்களும் சங்கராசாரியார் பாஷியத்தைக் கிஞ் சித்தும் பிறழாது இரண்டு பாஷையி னில் பிரதி பதார்த்தமும் தண்டாந் வயமும் விருத்தியுரையுடன் அச்சிடப் பட்டிருக்கின்றது. கிரந்தங் கற்றுக் கொள்பவருக்கும் மிகவும் உபயோகம். 3

பெரியபுராணவசனம். — இதிற் சைவசமய குரவர்கள் மூவர் சரித்திரங்களில் அவ் வவர்கள் பல ஸ்தலங்களில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரப் பதிகங்களில் முதலுங் கடையுமாகச் சேர்க்கப்பட் டும், பெரிய புராணச்செய்யுட் டோத் திரங்களும், மற்றுஞ் சைவர்களுக் குப யோகமான அரிய பெரிய விஷயங்க ளும் நடேசர் திருவுருவப்படமும் சேர் க்கப்பட்டிருக்கின்றன. (காலிகோ) 1

[illegible] 23890